

ДЖОН БИВИЪР

Автор на бестселъри от класацията на *USA Today*

УМНОЖАВАЙ ПОТЕНЦИАЛА, КОЙТО БОГ Е ЗАЛОЖИЛ В ТЕБ

С включен диск с материали
*Умножавай потенциала,
който Бог е заложил в теб*

Скъпи приятелю,

Всеки от нас е творение на Неговите ръце, създадено в Христос Исус за добри дела. Ти си новороден чрез безплатния дар на благодатта да бъдеш дете на Бога, като същата благодат те е екипирала с определена цел. Разбираш ли какъв е невероятният потенциал на дарбите и способностите, които Бог ти е дал, за да осъществиш тази цел?

Дарбите, талантите и способностите, които си получил, не са предназначени за теб; те трябва да достигат до другите чрез теб.

Ти носиш в себе си онова, което Бог иска останалите да имат. Необходимо е всеки от нас да разпознае и да бъде верен настойник на своите дарби, като е готов да ги употребява в полза на другите и за разширяване на Царството.

Щастлив и благословен е всеки, който знае какви са неговите дарби и оперира в тях. Окаян и сломен е онзи, който се опитва да оперира в чужди дарби. Чрез вяност и коопериране с Божията благодат и под Неговото мощно помазание, ние трябва да се стремим да умножаваме своите дарби от позицията на почивка, а не на надпревара.

Ти си надарен и екипиран чрез Неговата благодат и помазание. Нека твоята решимост да те тласка напред, за да извършваш велики неща за Бога.

Заедно с теб,

MessengerX

Джон Бивиър

JohnBevere@gmail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

ДЖОН БИВИЪР

Автор на бестселъри от класацията на USA Today

**УМНОЖАВАЙ ПОТЕНЦИАЛА,
КОЙТО БОГ Е ЗАЛОЖИЛ В ТЕБ**

X: Multiply Your God-Given Potential, (Bulgarian), by John P. Bevere
© 2021 Messenger International MessengerInternational.org

Originally published in English as X: Multiply Your God-Given Potential
ISBN 978-1-937558-25-3 (hardcover edition)
ISBN 978-1-937558-24-6 (electronic edition)

Additional resources in bulgarian language by John and Lisa Bevere
are available for free download at: **MessengerX.com** and **MessengerX app**

To contact the author: JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE!

Printed in Bulgaria

X: Умножавай потенциала, който Бог е заложил в теб от Джон Бивийър
MessengerInternational.org
© 2021
Messenger International MessengerInternational.org

Издава ИК „ИГъл”.

ISBN: 978-619-7424-39-3

Гр. Силистра, 2021,

X: Умножавай потенциала, който Бог е заложил в теб,
първо издание на български език

Преводач: Антония Попова

Редактор: Любомир Добрев

Коректор: Николай Марков

Допълнителни ресурси на български език можете да свалите безплатно
на: **MessengerX.com** и на приложението **MessengerX app**

За връзка с автора: JohnBevere@ymail.com

Тази книга е подарък от *Messenger International* и се

РАЗПРОСТРАНЯВА БЕЗПЛАТНО!

Отпечатано в ИК “ИГЪЛ”, България

App Store е търговска марка на *Apple Inc.*, регистрирана в САЩ и други страни. *Google play* и логото на *Google play* са търговски марки на *Google LLC*.

*С посвещение на невероятните
съпруги на нашите синове...*

Двамата с Лиза много ви обичаме. Всяка от вас
притежава прекрасните качества, изброени по-долу,
и много повече, но тези се открояват най-ярко:

Джулиана

Омъжена за Адисън от 25 октомври, 2009 година.
Ти си очарователна и мъдра.
Завинаги ще си останеш моята първа дъщеря.

Джесика

Омъжена за Остин от 24 септември, 2018 година.
Ти си мила и прелестна.
Носиш радост със себе си навсякъде, където отидеш.

Крисчън

Омъжена за Ардън от 18 ноември, 2018 година.
Ти си изпълнена с благодат и имаш нежно сърце.
Любовта ти към нашия син е прелестна.

Бъдещата госпожа Алек Бивизър

Сърцето ми копнее да се запознае с бъдещата ни дъщеря.
Още отсега те обичам много.

Всяка от вас носи голяма радост и на двамата ни с Лиза.
Благодаря ви, че умножихте нашето семейство.
Завинаги наши дъщери.

Съдържание

1. Да свържем точките - 1
2. Способностите, които Бог е вложил в нас - 17
3. Направи си честна самооценка - 35
4. Настояници - 47
5. Верен - 67
6. Усърдие и умножаване - 85
7. Голямо умножаване - 101
8. Стратегически идеи - 117
9. Инвестиране - 135
10. Катализаторът - 155
11. Бъдете Мои подражатели - 173
12. Пречки за умножаването - 193
13. Пречки за умножаването 2 - 207
14. Открий и развивай своите дарби - 221
15. Помазан - 241

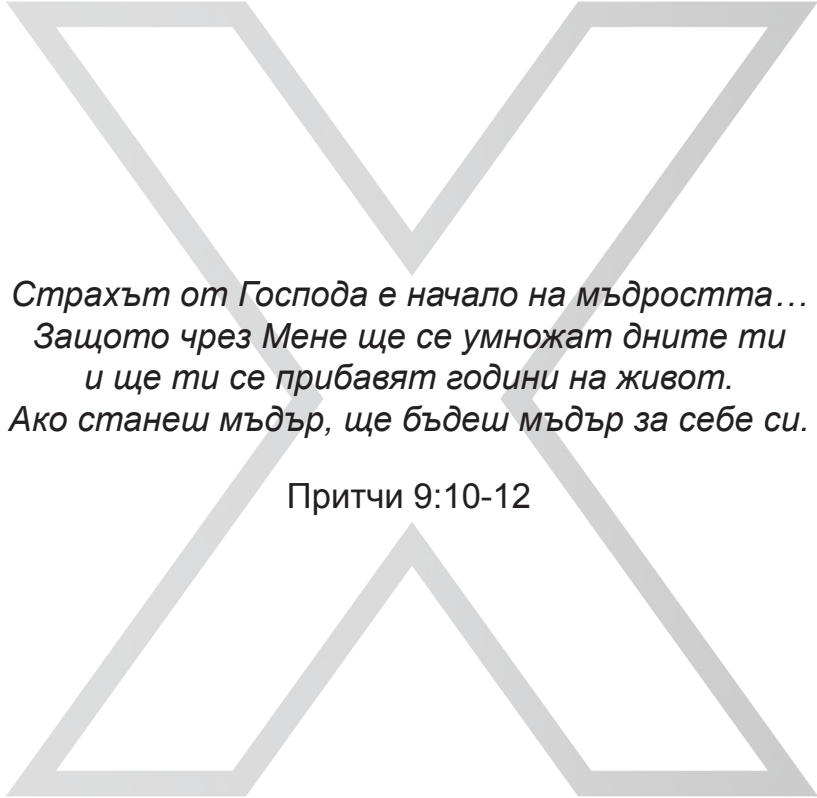
ЗА КНИГАТА

На тези страници ще се натъкнеш на библейски прозрения и стратегии, които ще ти дадат възможност да откриеш своята цел, да разпалиш страстта си и да осъзнаеш какъв е твоят потенциал. Към всяка глава има въпроси за размисъл, които ще ти помогнат да свържеш с личния си живот онова, което си научил.

Ако искаш да разбереш повече неща за умножаването, има предвидени допълнителни материали, включващи видеоуроци, наръчник и други онлайн ресурси, които могат да бъдат използвани индивидуално или групово. Споменатите ресурси, както и цялата ми библиотека от материали, свързани с ученичеството, са достъпни на **www.MessengerX.com**. Милиони хора използват нашите ресурси, които бихме искали да направим достъпни за всеки човек, независимо от неговото местоположение, език или финансово състояние (нещо, за което ще научите още в настоящата книга). Отдели малко време, за да разгледаш сайта и да се присъединиш към нашата световна общност от вестители.

А в случай че имаш някакви въпроси, **моля, не се колебай** да се свържеш с мен и с екипа ми в *Messenger International*.

Бъди насърчен!
Джон

*Страхът от Господа е начало на мъдростта...
Защото чрез Мене ще се умножат дните ти
и ще ти се прибавят години на живот.
Ако станеш мъдър, ще бъдеш мъдър за себе си.*

Притчи 9:10-12

Да свържем точките

Годината беше 2012-та. Бях поканен да говоря на службите в края на седмицата в една църква в района на Лос Анджелис. Обикновено летя късния съботен следобед, водя служби събота вечер и неделя сутрин и се прибирам у дома в неделя следобед. Този стереотип предстоеше да се промени.

Когато един от партньорите на нашето служение, ще го нарека Стан, разбра, че ще бъда в района на Лос Анджелис, ми се обади и попита дали бих искал да поиграем голф в известния Кънтри клуб „Ривиера“. Изобщо не се подвоумих, тъй като отдавна исках да играя на това голф игрище. Ентузиазирано отговорих: “Иска ли питане, с удоволствие!”

Нека дам малко предистория. Повече от трийсет и пет години пътувам и проповядвам Божието слово, при което от време на време не се сдържам и споделям с аудиторията колко много обичам да играя голф. Вследствие на което, без да съм го планирал, но за моя приятна изненада, през годините съм получавал няколко покани да играя в някои от най-отбраните клубове в света. Това определено беше един от тези случаи.

Поканата беше много специална. „Ривиера“ е ексклузивен частен клуб, в който се влиза доста трудно. Всяка година този клуб е домакин на PGA тур, наречен *Genesis Invitational* (преди това известен като *Los Angeles Open*). Той също така е бил домакин на важни турнири като няколко открити първенства на Съединените щати, PGA шампионати, аматьорския турнир на САЩ и други известни прояви.

Стан ме взе рано в събота сутринта за мечтания рунд. Предстоящото преживяване изглеждаше още по-примамливо поради факта, че един от моите близки приятели, Аарон Бадли, беше спечелил Откритото първенство на Лос Анджелис предишната година. Вече си представях как повтарям някои от неговите най-добри удари от печелившия турнир през 2011 г.!

Започнах първите четири дупки с 3-оувър-пар (бях доста напрегнат), но приключих рунда с 2-ъндър-пар. Със Стан си прекарахме чудесно; малко е да се каже, че това бе една забележителна сутрин.

Докато пътувахме с колата към моя хотел в центъра на Лос Анджелис, Стан се обърна към мен с един доста личен въпрос: “Джон, може ли да ти споделя нещо за един проблем, който ме притеснява от известно време?”

“Разбира се.”

По един съвсем уязвим и искрен начин, той започна да ми обяснява: “Джон, през последните двацет години работя неуморно и упорито, за да изградя бизнеса си. Към момента нетната стойност на активите ми е около 9 милиона долара. Всичко върви гладко с настоящите ми клиенти. Резултатът от многото години упорит труд е, че съпругата и децата ми са финансово обезпечени за цял живот.”

След което ме попита: “**Сега, когато вече надхвърлям петдесетте**, защо трябва да работя със същото темпо? Защо трябва да се блъскам, за да може капиталът ми да достигне 35 милиона долара през следващите 10 години?”

Святият Дух незабавно ми даде мъдрост как да отговоря. “Какво ще кажеш за следния сценарий? Представи си, че дойда при теб и ти кажа: “**Стан, години наред работих упорито**, за да напиша седемнайсет книги, които вече са преведени на над осемдесет езика в няколкомилionen тираж. През последните двацет и пет години съм пропътувал над двадесет милиона километра, като съм се борил с часовата разлика, запознавал съм се с най-различни култури, опитвал съм странни храни и съм отсядал в миниатюрни хотелски стаи — само за да мога да занеса Евангелието по целия

свят. Служението се развива добре и финансите са стабилни; Лиза и децата също са устроени. Защо да продължавам да работя със същото темпо?”

Бях уцелил право в десетката. Подсмихвайки се, той ми отговори: „Не бих искал да съм на твое място, когато един ден се изправиш пред Исус.”

Аз веднага реагирах: “Стан, ти ми каза точно това във връзка с твоя бизнес.”

Усмивката веднага изчезна от лицето му. Той отмести поглед от магистралата и ме погледна шокирано. След което колебливо ме попита: „Какво мислиш по въпроса?”

„Стан, Бог е надарил всяко от децата Си. Тези дарби ни се дават свише за изграждане на Неговото царство. Ние обаче сме настояници, поради което можем по всяко време да решим да използваме дарбите по един от следните три начина:

- можем да използваме дарбите, за да изграждаме Царството;

- можем да използваме дарбите, за да изграждаме себе си;

- можем изцяло да пренебрегнем дарбите.”

Стан ме слушаше внимателно и аз продължих: „Моите изяви дарби са свързани с писането и говоренето; твоите са в областта на бизнеса и даването. Ти току-що се засмя на ситуацията, която ти описах! Но ти се намираш точно в същата ситуация. Твоите дарби са не по-маловажни за изграждането на Царството от моите. Всъщност може и да са по-важни, но ти не си свързал точките!”

Разговорът ни продължи в тая насока. С удовлетворение и радост забелязах бързата промяна, която настъпи в разсъжденията и отношението на Стан.

Шест месеца по-късно му се обадох, за да си поговорим и да проверя как е. Това бе поредният ни незабравим разговор.

„Здравей, Стан! Как си?”

„Искаш ли да ти отговоря честно?” Отговорът му ме хвана неподготвен.

„Да, разбира се!”

„Онова, което ми каза преди шест месеца, не ми дава мира – в положителен смисъл.”

„Какво правиш по въпроса?”

Той се засмя и побърза да ми отговори: „Скъсвам се от работа, за да разширя бизнеса си до 35 милиона долара в името на Царството.”

„Браво на теб!”

Стан беше осъзнал факта, че той не е зрител по отношение на изграждането на Божието царство, а важен участник. Беше уловил видението, което убягва на толкова много хора, че тези уникални способности са от значение за вечността, а не само за временното ни пребиваване тук. Вече е съвсем наясно, че дарбите, които са му дадени, не са само за него и семейството му. Толкова съм благодарен за неговата прямота, искреност и смирение. Тези качества му помогнаха да отвори сърцето си за истината, която щеше да промени живота му. И, благодарение на неговото свидетелство - не само собствения му живот, но и живота на мнозина други.

Прозрението на Стан го мотивира да продължи да умножава ресурсите си и илюстрира основната цел на настоящата книга. При разговорите си с вярващи по време на дългогодишните си пътувания съм установил шокиращия факт, че огромен брой хора разсъждават не по-различно от Стан. Всъщност, ако трябва да бъда болезнено честен, бих казал, че мнозинството го правят. Много от тях обаче не са прями като Стан, за да си го признаят, но в хода на разговора истината излиза наяве.

Ако те смушават подобни въпроси относно своята цел, много се радвам, че държиш тази книга в ръцете си. Искрено се надявам, че и парадигмата ти скоро ще се промени.

Също като Стан, **бъди честен със себе си; това ще ти помогне да свържеш отделните точки.** От подобна позиция на смирение, **ще откриеш и твърдо ще повярваш в умножаването на твоите уникални дарби в полза на Царството.** Призиванието ти е също толкова важно като това на твоя пастир или моето. То е също толкова валидно като това на Били Грeъм

или на който и да е друг известен служител.

Ще говорим за това как можеш да откриеш, да развиваш и, най-важното, как да умножаваш своите дарби, за да израстваш в уникалното си призвание. Божието слово и историите, представени в тази книга, ще укрепят вярата ти и ще те направят много по-продуктивен. Знам го от първа ръка; това се случи с мен докато писах и издавах книгата.

РОДЕН С ЦЕЛ ДА ИЗПЪЛНИШ ОПРЕДЕЛЕНА ЦЕЛ

Нека да започнем с разглеждането на един много известен пасаж от Словото:

Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от самите вас; това е дар от Бога; не чрез дела, за да не се похваля кой (Ефесяни 2:8-9).

Тези два стиха акцентират върху *благодатта на Бога*. Ясно е – пределно ясно е – че сме спасени по благодат и че това е дар от Бога. Църквата от двадесет и първи век се е справила прекрасно с представянето на тази истина. Никога не ще успеем да извършим достатъчно добри дела, да водим чист живот и да жертваме достатъчно, за да спечелим привилегията да прекараме вечността с нашия Създател, Всемогъщия Бог. Горният стих е сред най-често цитираните – ако не и най-цитираният – по отношение на тази важна истина. Но не се обръща достатъчно внимание на следващия стих:

Защото сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим (Ефесяни 2:10).

Обърнете внимание, че думата непосредствено след стих 9 е *защото*. Тази дума е *съюз*, свързващ двете изречения. С други думи, началото на мисълта не е завършено само по себе си. *Защото* означава “поради което” – така че, стих 10 не бива да бъде изключван, когато се цитират стихове 8 и 9; в противен случай не бихме добили цялостна представа за казаното.

В стих 10 се казва, че ние сме Негово творение, създадено с определена цел – да вършим добри дела. Така че, в общи линии, в тези три стиха Павел заявява следното:

Ние сме спасени по благодат, първо, за да станем някои — деца на Бога; като същата тази благодат ни е екипирала *да направим нещо*.

Никога не бива да наблягаме на една истина за сметка на друга. Но бих искал веднага да изтъкна, че онова, което сме в Христос Исус, е първостепенно по отношение на онова, което правим, понеже *всичко, което правим, трябва да произтича от онова, което сме*.

Лесно е да игнорираме въпроса с “правенето”, тъй като по този начин си спестяваме усилието да се трудим за изграждане на Царството. Тъжната истина обаче е, че обновяваме силата си точно когато се трудим. Исус казва: *Моята храна е да изпълня волята на Онзи, Който Ме е пратил, и да върша Неговото дело* (Йоан 4:34). Той също така казва: *Както Отец изпрати Мене, така и Аз изпращам вас* (Йоан 20:21). Когато свържем тези две изречения, ясно ще видим, че нашата храна е да вършим и да изпълняваме волята на Исус, който ни изпраща. Храната е онова, което ни укрепва. Ако не се храним, заляняваме и ставаме непродуктивни.

Нека да приложим това към нашия духовен живот. Ако не вършим волята на Исус, който ни е изпратил, ние губим силата си. Ставаме податливи на изкушения.

Вече повече от четиридесет години следвам Исус и съм забелязал, че една от основните причини хората да отпаднат от вярата е липсата на „правене”. Те стават лениви и бездейни по отношение на своето призвание и докато се усетят, са изпаднали в пиянство и неморален живот или са се отдали на интереси, които ги дърпат обратно към светския начин на живот. Изгубват духовната си сила. Ето какъв е изводът:

Ние черпим сили от онова, което вършим.

И така, нека отново да формулирам истината, съдържаща се в тези три стиха: ти си новороден чрез безплатния дар

на благодатта, за да бъдеш дете на Бога, като същевременно си екипиран от същата тази благодат да извършиш нещо. Словото заявява, че Бог предварително е планирал всяко от нашите дела. Давид пише:

Твоите очи видяха необразуваното ми вещество; и в Твоята книга бяха записани всичките ми определени дни, докато още не съществуваше нито един от тях (Псалм 139:16).

Бог е отредил делата, които да вършиш, още преди да се родиш. Той всъщност е записал тези дела в книга! Само си представи колко голяма трябва да е тази книга, след като всеки момент от живота ни е описан в нея! Задачите, които Той е планирал за нас, се въртят около изграждането на Неговото царство. Божието най-съкровено желание е ние да изпълним Неговите планове за нашия живот, но няма гаранция, че ще го направим. Обърни внимание как в Ефесяни 2:10 се казва, че Бог е наредил да ходим в определени добри дела. Не се казва, че „ще ходим в тях“, а по-скоро, че „Той е наредил да ходим в тях“. Ето къде се намесва свободната ни воля. Бог предварително е отредил нашите дела, но зависи от нас дали ще ходим в онова, което Той е планирал.

Твърдо съм убеден, че когато един ден се изправим пред Христовото съдилище (където ще бъдем възнаградени за труда си като християни или ще претърпим загуба заради немърливостта си), Той ще отвори тази книга и ще каже: „Нека да сравним начина, по който си живял, с първоначалния план, който Моят Отец и Аз имахме за теб.“ (Относно съда, на две отделни места в Словото пише, че се „отвориха книгите“ – вж. Даниил 7:10 и Откровение 20:12). Вярвам, че Бог е написал тези книги за живота ни още преди да се родим. Що се отнася до нашето призвание, ние няма да бъдем съдени според онова, което сме направили, а въз основа на онова, което сме били призовани да направим. Това е отрезвяващо.

В момента може да се чувстваш малко уплашен. Недей! Нужно е да вземеш под внимание три важни неща: **Бог е мно-**

го по-загрижен да извършиш онова, за което те е призовал, отколкото ти самият - така че няма да скрие плановите Си от теб. Той повече от теб желае да разбереш какво е призванието ти! Второ, процесът на израстване в твоето призвание е пътуване, не еднократно събитие. Затова не се поддавай на нетърпението. Трето, в тази книга се съдържат прозрения както от Словото, така и от личния опит, които ще ти помогнат да откриеш призванието си и да израстваш в него.

За по-голяма яснота, нека да си представим следната ситуация. Да кажем, че отговарям за градоустройственото планиране и съм решил да изградя внушителен комплекс с жилищни сгради, места за отдих и магазини близо до центъра на града. В позицията си на градоустройствен началник, аз съм и главният дизайнер. Така че, разработвам общ план съвместно с опитни предприемачи и архитекти. В комплекса искам да има площи за игра, увеселителни влачета, спортни игрища, фонтани, места за сядане и алеи за разходки. Също така искам да включа магазинчета с надстроени кооперации, ресторанти, кина и други творчески акценти, които да направят комплекса уникален.

Щом планът е готов, **аз ще преценя от какви предприемачи ще имам нужда**, за да изпълня различните аспекти от общия план. Ще наема различни строители и ще им дам краен срок за изпълнение на поставените им задачи. Готови сме да започнем изпълнението на проекта. .

Ако всички предприемачи изпълняват точно онова, което изисквам от тях, мащабният проект ще бъде осъществен безпрепятствено и гладко. Ами ако за някои от предприемачите този проект не е на първо място? Ами ако приемат работата, но когато настъпи определеното време за започване на строежа, те решат да използват уменията си, за да работят някъде другаде? Ами ако прекалено често ходят да ловят риба, да играят голф или да гледат разни спортни събития, а работата им изостава? Ами ако други са мързеливи и не си гледат работата сериозно? Ако изцяло разчитам на предприемачите, които първоначално съм избрал, проектът няма да бъде изпълнен навреме. Дори може изобщо да не бъде изпълнен.

Предприемачите сами решават какво да правят с времето и талантите си. Но, като градоустройствен началник, аз не бих допуснал сериозни закъснения или вероятността проектът изобщо да не бъде завършен. По-скоро бих наел някой друг да свърши работата.

Какво се случва най-накрая? **Първоначалните предприемачи** няма да получат награда за това, че са били част от екипа, изградил красивия комплекс. Няма да могат да покажат на децата си, на внуците си и на своите приятели, че са съдействали за изграждането на този свеж акцент в градския център. Техните деца няма да могат да кажат на останалите в какво са участвали родителите им. Да не говорим за това, че няма да получат никакво възнаграждение за ангажирането си по проекта.

Виждаме примери за същия принцип в цялото Писание. Бог има генерален план за изграждане на Своето царство. Но в историята се е налагало да работи с хора, които не са изпълнявали Неговите желания. Ето защо се е налагало Той често да променя първоначалния си план. (Говоря по човешки, понеже Бог знае от самото начало какъв ще бъде краят - Той не е подвластен на времето). Ето защо „промяната” в плана не е изненадваща за Него. Той предварително е знаел какво ще изберат работниците Му. Вече е предвидил кой ще ги замести.

Ето някои от многото примери, съдържащи се в Словото. Единият от тях е свързан с бащата на Авраам, Тара. (Най-малкият ни син, Ардън, наскоро ми напомни за тази истина). Повечето от нас знаят, че Авраам беше роден и израснал в Ур Халдейски, преди Бог да го призове да отиде в Ханаанската земя. По-малко известен е фактът, че по всяка вероятност неговият баща е бил първоначално призван да направи това. Ето какво четем:

И Тара взе сина си Аврам и внука си Лот, Арановия син, и снаха си Сарая, жената на сина си Аврам, и излязоха заедно от Ур Халдейски, за да отидат в Ханаанската земя; и дойдоха в Харан,

където се и заселиха. И дните на Тара станаха двеста и пет години; и Тара умря в Харан (Битие 11:31-32).

Трябва да вземем под внимание две неща. Първо, защо му е на някого, без причина, да грабне семейството си от Ур и да пропътува над хиляда километра точно до Ханаанската земя? Пътуването с камили е бавно и изтощително. С жените и децата, вероятно е отнело поне няколко месеца. Тара не бе разглеждал снимки, нито бе чел статии, представящи Ханаан като страхотно място за живеене и работа. Не я бе открил чрез постове в социалните медии. Трябва да е имало причина за това специално далечно пътуване.

Второ, след като се беше отправил към Ханаан, защо се установи в Харан? Защо не завърши пътуването си до желаната земя? Дали не беше изкушен да не стигне докрай? Дали не беше се сблъскал с препятствия като противоречиви желания, несгоди, нежеланието на някой член от семейството да продължи нататък или разсейващи обстоятелства? Дали в Харан не беше съзрял повече възможности, които не му се рискуваше да изпусне заради някакво слово от Бога?

Вземайки под внимание всичко това, бихме ли могли да заключим, че Тара е бил Божият първи избор да бъде „баща на много народи“? Дали първоначално на него не е било отредено да бъде *баща на вярата*, звание, след това присъдено на Авраам (вж. Римляни 4:16-17)?

Тара реши да не измине целия път; **той се засели в Харан**. Вярвам, че ако той бе стигнал докрай, сега бихме чели за неговите преживявания и завета му с Бога. Вярвам, че израилтяните биха обявили него за свой баща и щеше да се говори, че Исус е „потомък на Тара“, а не „потомък на Авраам“ (вж. Битие 3:16).

Друг пример за промяна в Божия генерален план е случилото се със съдията и първосвещеника Илий. Той и потомците му бяха определени за свещеници, които да застават пред Бога от името на народа. Но един пророк, изпратен до Илий, заяви:

Затова Господ, Израилевият Бог, каза: Аз наистина казах, че твоят дом и домът на баща ти щяха да ходят пред Мене довека; но сега Господ казва: Далеч от Мене! Защото онези, които славят Мене, тях ще прославя и Аз, а онези, които Ме презират, ще бъдат презрени. Ето, идват дните, когато ще пресека мишцата ти и мишцата на бащиния ти дом, така че да няма старец в дома ти (1 Царе 2:30-31).

Непокорството на Илий се отрази както на него, така и на потомците му. Ако бе ходил почитателно пред Бога, свещенството не би се отнело от неговия род.

Друг пример са всички израилеви царе. Първият беше Давидовият син Соломон. Бог му каза: *Понеже ти не опази завета Ми и наредбите, които ти заповядах, непременно ще откъсна царството от теб и ще го дам на слугите ти (3 Царе 11:11).* По-късно, ако Соломон беше останал верен, царството никога не би се отнело от неговия син Ровоам. Голяма част от царството бе дадена на Еровоам, но по-късно той също се оказа неверен. Бог му каза:

Понеже Аз те издигнах от народа и те поставих вожд на народа Си Израил, и като откъснах царството от Давидовия дом, го дадох на тебе, но ти не беше, както слугата Ми Давид, който опази заповедите Ми и Ме следва с цялото си сърце, за да върши само онова, което е право пред Мен... А ти ме разгневи и отхвърли зад гърба си... Затова ще докарам зло на Еровоамовия дом... (3 Царе 14:7-10).

Еровоам щеше да се радва на трайна династия, ако не беше употребил своето положение и дарби, за да облагодетелства себе си, а не в полза на Божието царство.

Подобно послание бе отправено към израилевия цар Васа (вж. 3 Царе 16:1-7), както и към други, на които бяха поверени отговорности, свързани с Царството.

Искам да кажа следното: често липсата ни на вярност към Божия призив в нашия живот се отразява не само на нас, но и на потомците ни. В случая с Тара не се случи така, но това стана с много други.

Свидетели сме на подобна ситуация сред пророците. Елисей служеше на Илия и получи двоен дял от онова, което бе дадено на Илия. Но години по-късно, слугата на Елисей, Геезия, който бе на ред да получи пророческа дарба, отмести поглед от важните неща и се отклони. Разболя се от проказа и напусна служението, за което първоначално беше призван (вж. 4 Царе 5:20-27). Нов слуга (чието име не е споменато) зае неговото място да прислужва на Елисей.

В Новия завет виждаме това да се случва с Юда Искаротски. Понеже злоупотреби със своето призвание и с поверените му дарби, той трябваше да бъде заместен от друг. Петър каза на учениците в Горницата: „Защото е писано в книгата на Псалмите: **„Друг нека вземе чина му.”** И така, трябва да изберем заместник на Юда” (Деяния 1:20-21).

Колко тъжно, колко трагично! **Отрезвяващо е да размислим за разкаянието, в което ще изпаднат мнозина заради избора си да не подхождат по достоен начин към призванието и дарбите в живота си.**

Сега нека отново да погледнем нещата от положителната страна. Скъпи читателю, ти си роден, за да изпълниш определена цел. Животът ти има голяма стойност за изграждане на вечното. Това е определено от Самия Бог, а не по волята на който и да било човек.

ТВОЯТА ЕФЕКТИВНОСТ ЗАВИСИ ОТ САМИЯ ТЕБ

Ето каква е плашещата реалност: *Степента на твоята ефективност не зависи от Бога, а от теб самия.* Това може да звучи непочтително, ако си поставил всичките си постижения в графата „суверенитет на Бога”. Аз обаче те уверявам, че горното твърдение не е непочтително и не нахърнява Божия суверенитет. То изразява Неговото доверие към нас и желанието Му Неговите синове и дъщери да уп-

ражняват свободната воля, която Той ни е дал.

Нека отново да се спрем на пасажа от Словото, с който започнахме тази глава:

Защото чрез мене (мъдростта) ще се умножат дните ти и ще ти се прибавят години на живот. Ако станеш мъдър, ще бъдеш мъдър за себе си... (Притчи 9:11-12).

Тази истина е толкова насърчителна и мощна! **Какво означава да се умножат дните ти?** Не може да е свързано с продължаването на живота; това вече е покрито от стиха ... *и ще ти се прибавят години на живот*. Това чисто и просто значи твоята ефективност да се увеличава ден след ден. С други думи, ще постигаш повече в рамките на деня, отколкото някой, който е лишен от Божията мъдрост.

Навярно сте чували притчата: *Ако затъпи желязото (брадвата – б. пр.) и не наточи острието му, тогава трябва да се напруга с повече сила; а мъдростта е полезна за пътуване* (Еклисиаст 10:10). Важното тук е мъдростта. Ще бъдеш по-малко продуктивен и ефективен с тъпа брадва (липса на мъдрост). И обратното, ще успееш да отсечеш много повече дървета с наточена брадва (когато проявяваш мъдрост). Ще постигаш повече, като прилагаш същата сила.

Божията мъдрост е изключител

За да открия мъдростта, която описвам в тази книга, ми бяха нужни години на търсене, изследване и слушане, съчетано както с положителни, така и с отрицателни преживявания. Но, както ще видиш, не само аз, но и онези, които имах привилегията да интервюирам, са ходели мъдро и са принасяли изобилни плодове. Мога само да се надявам, че за кратък период от време ще можеш да възприемеш онова, което на мен е отнело години да придобия, и ще стигнеш много по-надалеч от мен с тази мъдрост. Става въпрос за Царството – ние всички сме едно и ако ти се облагодетелстваш, и аз се облагодетелствам. Ако стигнеш по-надалеч от мен, това също е за мое добро, понеже сме едно. Всички ние работим за една обща кауза и за славата на един и същ Цар.

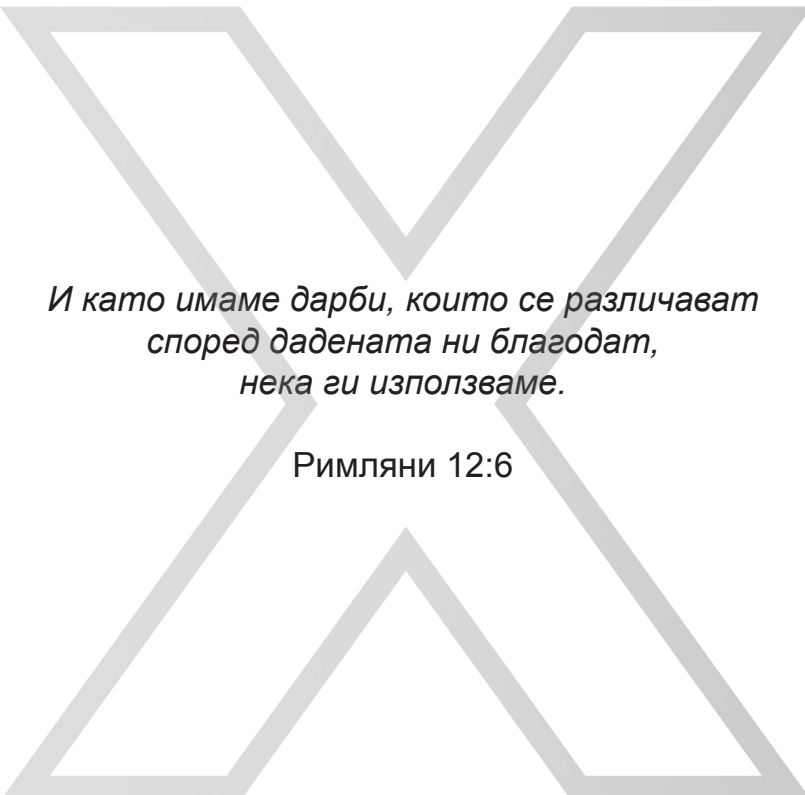
СКРИТА ТАЙНА

Нека да преминем към следващата глава, като си зададем следния въпрос: **Би ли проявил интерес да узнаеш някаква скрита тайна, за която повечето хора нямат представа и която ще развие твоите възможности отвъд онова, което някога си преживявал?**

Аз мисля, че да! Ето какво - съществува такава тайна. Тя е скрита, но ние сме на път да я разкрием.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Според Ефесяни 2:10, Бог е планирал нещата, които трябва да извършиш още преди да се родиш. Опитвал ли си се да разгадаеш тези планове? Какво ти е пречело да ги откриеш?
2. Бил си роден с цел, за да изпълниш определена цел. В светлината на историята на Стан, какво мислиш за своите дарби и способности? Считааш ли ги за важни за изграждането на Божието царство? Или, подобно на Стан, не си успял да свържеш точките?
3. Извършването на Божията воля ни изпълва със сила. Черпиш ли сили от онова, на което си посветил живота си? Изпълнен ли си със страст по онова, което вършиш? Ако ли не, защо ти липсва удовлетворение?

*И като имаме дарби, които се различават
според дадената ни благодат,
нека ги използваме.*

Римляни 12:6

Способностите, които Бог е вложил в нас

Имам един приятел на име Джим, който бе треньор на девически гимназиален отбор по баскетбол в продължение на осемнайсет години. През цялото това време те така и не успяха да спечелят щатския шампионат. Година след година отборът или падаше на регионалните финали, или, ако стигнеха до щатско ниво, ги елиминираха преди първия рунд.

Джим сподели с мен: „Бях объркан и на път да се откажа, но точно по онова време открих силата на Божията благодат.”

Джим взел твърдо решение. Вече нямало да ръководи отбора със собствени сили, както го бил правел в продължение на осемнайсет години, а щял изцяло да разчита на *Божията благодат*. Попитал Господа как да постъпи и получил следния отговор: „Промени структурата на твоите тренировки. Вместо деветдесет минути на игрището, прекарвай четиридесет и пет минути в съблекалнята в четене на Библията, споделяне и молитва, а през останалите четиридесет и пет минути тренирайте.”

Джим ми каза: “Джон, това изглеждаше толкова непродуктивно. Трябваше да работим върху уменията и да играем мачове; нужна ми бе всяка секунда от деветдесетте минути, за да тренираме. Но бях сигурен, че Бог ми е говорил.”

След което продължи: „Представих новата стратегия на момичетата. Те решиха, че това е някак религиозно и идеята

изглежда глупава. В началото някои дори се разочароваха, но след като продължих да им споделям как аз се чувствам по въпроса, се съгласиха.”

С усмивка на лицето, той заяви: „През онази година спечелихме щатския шампионат за първи път. И не само това, на следващата година го спечелихме отново.”

Той продължи да ми разказва за втория шампионат: “Беше невероятно, тъй като всичките ни наказателни стрелби към коша във финалния мач бяха неуспешни. Беше невъзможно да победим с всички тези пропуски! Когато обаче се запознахме със статистиката, разбрахме, че сме поставили рекорд по вкарване на кошове от зоната за три точки. Те са компенсирали всичките ни пропуски с наказателните стрелби и са ни осигурили нужния резултат.”

ИЗПЪЛВАНЕ СЪС СИЛА

Джим беше почерпил от божествената мъдрост; всъщност това беше същото прозрение, което бе дадено на апостол Павел – и което убягва на над деветдесет процента от съвременната Църква. Прозрението е следното: Библейската *благодат* не е единствено Божият дар за спасение, тя е Неговата *сила* за живота ни, която ни изпълва. Изследвайте думите на Павел, но имайте предвид, че те са директен цитат на онова, което е излязло от Божиите уста (2 Коринтяни 12:9).

сметка, е щял да открие: *Божията благодат ме изпълва със сила да върша неща, надхвърлящи естествените ми способности.*

В едно от другите си послания, Павел доста дръзко заявява: “Трудох се повече от всички тях (другите апостоли – б. пр).” Ле-ле, наистина ли го е написал? Помислете си кой фигурира в този списък: Петър, Яков, Йоан, Варнава, Аполос и редица други велики апостоли. Това звучи малко надменно, но ако прочетете какво казва по-нататък, ще разберете, че не е така:

... но се трудох повече от всички тях – не аз обаче, а Божията благодат, която беше с мен (1 Коринтяни 15:10).

Павел прославя Бога за силата, която му е дал, а не се хвали със собствените си способности. Той разчита на Божията благодат, за да изпълни поверената му мисия. След многократни разочарования като треньор, последвани от внезапно прозрение, сега Джим разчита на Божията сила (благодат), за да върши неща, надхвърлящи неговите възможности. Той прилага тази мъдрост във всички аспекти на живота си; наточил е брадвата си!

Като имаме това предвид, нека отново да насочим поглед към нашата лична мисия. Да си припомним какво заявява Божието слово: *Защото сме Негово творение, създадени в Христос Исус за добри дела, в които Бог от*

пълним дадената ни свише задача, разчитайки на собствените си способности. Откъде знам, че е така? Понеже Бог категорично заявява, че *няма да сподели славата Си с никого* (вж. Исаия 48:11). Ако някой от нас трябваше да изпълни отредената му от Бога съдба със собствени усилия, то Бог би трябвало да подели славата Си с нас, което няма как да се случи! Бог съзнателно изисква от теб нещо, чието изпълнение е отвъд естествените ти способности, за да можеш да разчиташ на Неговата *благодат*!

СПЕЦИФИЧНИ СПОСОБНОСТИ

Следващият въпрос, който трябва да си зададем, е дали има конкретни дарби на благодатта. С други думи, освен че благодатта ни изпълва със сила да живеем отвъд естествените си способности, получаваме ли от Бога някакви уникални таланти, чрез които Той ни екипира да изпълним своята конкретна мисия?

Ще се постарая да отговоря на този въпрос с няколко примера. Роджър Федерер не би могъл да стане един от най-великите световни тенисисти, ако не е имал достъп до тенис ракета и топки. Най-добрият дърворезбар в града не би бил открит, ако не е разполагал с инструменти. Така и не бихте разбрали кой е Микеланджело, ако той никога не се е докосвал до платно, четки и бои. Важи ли същото за нашето божествено призвание?

шал, без да полага никакви видими усилия. За нула време успяваше да вдъхнови три хиляди и петстотин души да станат на крака и да започнат да пеят и да танцуват. Когато той хвалеше Бога, цялата атмосфера се променяше; беше наситена с Божието присъствие.

Последните няколко пъти, когато идваше, за да ни послужи, имах привилегията да го посрещам като домакин. През времето, прекарано заедно, му задавах въпроси, тъй като исках да науча повече за способностите, които Бог му е дал. Разбрах, че майка му – благочестива и набожна жена – се е молела много часове на ден. Той каза: „Джон, когато съм бил в утробата на майка си, някакъв човек (майка му вярвала, че е бил ангел) един ден дошъл в къщата ни. Този човек, който майка ми никога преди не била виждала, казал: „Твоят син ще въвежда множества в Божието присъствие и още от ранна възраст ще свири майсторски на пиано.”

След което дойде оная част от историята, която ме изуми и я направи незабравима. Като малко дете, един ден той седнал пред пианото на родителите си и започнал да свири съвършено, без каквито и да било уроци или репетиции преди това. Не е бил валсът на Шопен, но все пак някакво доста сложно произведение, което само опитни ученици по пиано биха могли да изсвирят. И, разбира се, го е направил без никакви ноти.

От онзи ден нататък той свирел изкусно, без нито веднъж да използва ноти; изпълнявал всяка песен по слух. Притежавал способността секунди след като е чул някоя песен, да я изсвири.

Започнал да служи в ранна възраст, като свирел на основните служби в своята местна църква. В крайна сметка, благодарение на дарбата си, бил поканен да свири за известния евангелизатор.

Очевидно е, че този човек е имал специална дарба - дадена му от Бога способност.

Друга известна личност, Акиане Крамарик, без да взема никакви уроци по рисуване, започва да рисува изключително добре на четиригодишна възраст. Когато става на шест, вече

рисува сложни обекти, а също така пресъздава уникалните си видения. На осемгодишна възраст създава сега известната картина Княз на мира – която е окачена зад бюрото ми.

Очевидно е, че има дарба - дадена ѝ от Бога способност.

Защо само някои получават дарби? И дали действително е така?

Въпросът, който би трябвало да зададем, е следният: Дали някои, мнозина или всички Божии деца получават дарби? Нека отново да се спрем на стиха, цитиран в началото на главата, както е представен в *New Living Translation*:

В Своята благодат, Бог ни е дал различни дарби, за да извършваме определени неща добре
(Римляни 12:6).

В този библейски стих откриваме две много важни, специфични думи. Вече сме обсъждали първата - *благодат* – това е гръцката дума *хариз*. Нека да добавим *ма* към *хариз* и ще се получи друга гръцка дума - *харизма*; тя е думата за *дарби* в по-горе споменатия стих, върху която ще се фокусираме.

След години на изучаване на гръцките речници и изследване на контекста, в който думата *харизма* е използвана в Новия завет, бих предложил следното определение:

Харизма: **Специфична дарба, дадена чрез благодатта, която изпълва човека със специална способност.**

Тази способност е всъщност талант, който Бог поверява на конкретния човек и който винаги надхвърля естествените способности. Някои дарби очевидно са свръхестествени. До някъде наподобяват естествените способности, но всъщност са необикновени. Някои дарби се дават по рождение, а други – в определен момент чрез Словото на Господа.

ХАРИЗМА ЗА ПИСАНЕ

Бих искал да започнем нашето изследване на *харизма*,

като дам собствения си живот за пример. (Накратко съм споделял някои от тези лични истории в една от предишните си книги – *Движен от вечността*).

Писането е такава *charisma* в моя живот. Ако не сте следили служението ни през годините, вероятно не знаете, че английският, творческото писане и чуждите езици бяха сред най-слабите ми предмети в училище. Понякога си мисля, че учителите не са ме оставяли да повтарям само за да не се налага да се занимават с мен още една година!

Когато класът ни трябваше да напише текст от около една-две страници, на мен ми трябваха часове, за да се справя с иначе краткото задание. Написвах едно-две изречения, а после дълго се взирах в написаното, като с всеки следващ поглед все повече се възмущавах колко несвързано и жалко звучи то. В крайна сметка, смачквах листа и започвах всичко отначало. Повтарях това отново и отново, което ми струваше загуба на качествена хартия, време и умствена енергия. Имало е случаи, при които съм писал цял час, без да мога да завърша първите два параграфа.

Ако се съмнявате в личната ми преценка, то нека ви кажа какъв беше резултатът ми на SAT-теста. Както навярно знаете, SAT е задължителен изпит за приема в много колежи и университети. По времето, когато аз държах теста, се наблягаше на две основни области – *математика и езикови умения*. *Езиковите умения* като цяло включваха изпит по английски език. Тестваха се уменията за четене и писане. Максималният брой точки беше 800. Моят резултат за *езикови умения* беше 370 (да, точно така). Ако го изчислите в проценти, това се равнява на катастрофалните 42 процента - което означава F (слаба оценка – б. пр.) според повечето оценъчни скали. По време на всичките си пътувания през последните трийсет и няколко години, съм срещнал само един човек, който е изкарал по-ниска оценка за *езикови умения* на SAT.

Сега ще превъртя лентата напред до времето, когато бях прехвърлил трийсетте. Една лятна сутрин през 1991 г., докато се молах на уединено, безлюдно място, Бог ми проговори: “Сине, искам да започнеш да пишеш.”

Вътре в себе си се засмях: „Господи, Ти имаш толкова много синове и дъщери по цялата земя, че явно ме бъркаш с някого. Едва ли искаш точно аз да пиша; само се консултирай с учителите ми по английски от гимназията.”

Не последва никакъв отговор. Пълно мълчание.

Приех Неговото мълчание за съгласие. Казах си, че явно нещо не съм разбрал както трябва, тъй като нямаше ответна реакция. Но дълбоко в себе си знаех, че не е така.

Десет месеца по-късно, в рамките на две седмици, две различни жени дойдоха при мен от два различни щата и ми казаха едни и същи думи: „Джон Бивиър, ако не започнеш да пишеш онова, което Бог ти дава да напишеш, Той ще даде посланията на някой друг, но един ден ти ще трябва да отговаряш за това.”

Когато втората жена от Тексас изговори същите думи като първата жена от Флорида, върху мен слезе свят страх от Господа и предприех действия. Годината беше 1992-ра и нямаше iPad-и, само химикали и хартия – така че аз скъсах един лист от тетрадка и в горния край с големи букви написах: **ДОГОВОР**. Отдолу добавих:

Татко, не мога да пиша. Така че, за да Ти се подчиня, се нуждаю от балгодат*. Ако ще пиша, молбата ми е всяка дума да бъде вдъхновена от Твоя Дух и пропита с Твоето помазание. Моля се тя да променя мъже, жени, деца, църкви, градове и нации. Предварително обещавам да отдам на Теб цялата чест, хвала, слава и благодарност. Подпечатвам този договор (завет) с Теб в мощното име на Исус.

Твой син и слуга, Джон Бивиър

Нека да превъртим лентата напред до наши дни, почти трийсет години по-късно. До момента съм написал над двайсет книги, които са издадени в десетки милиони екземпляри. Много от тях са включени в няколко списъка за бестселъри както на общите, така и на християнските пазари в нацио-

нален и международен мащаб. Книгите се разпространяват на над сто езика по целия свят, като в няколко нации те са най-публикуваните книги в областта на светската и на християнската литература.

При почти всяка книга, аз не съм *чувал*, не съм *чел* и не съм *се замислял* за трийсет процента от написаното. Хрумвало ми е докато печатам на клавиатурата. Спомням си как на няколко пъти, докато работя в офиса си или в някоя хотелска стая, излизащото изпод пръстите ми ме е изумявало. В някои от тези случаи съм ставал на крака и съм започвал да викам: „Ле-ле, колко е хубаво!”

Може да ме попитате: „Как може да говориш така? Не се ли възгордяваш?”

На това ще отговоря, че знам откъде е идвало съдържанието - *не от мен*. Твърдо съм убеден, че името ми фигурира на тези книги, понеже съм първият човек извън небето, който ги е прочел! Знам, че думите са идвали от Святия Дух. Нима не звучи малко надменно казаното от апостол Павел: „Трудих се повече от останалите апостоли.” Не говори ли това за съперничество, егоцентризъм и дори нарцисизъм? От Словото обаче знаем, че Павел се хвалеше с дарбата, получена от Бога по благодат, а не със собствените си способности.

Лично аз смятам, че когато Бог ми проговори в молитва в онази лятна сутрин, *харизмата* да пиша беше *освободена* в живота ми. Но едва когато взех решение да се покоря на Бога, тя беше *активирана*. Някой може да не са съгласни с това ми разбиране, но бих искал веднага да ви кажа, че не си заслужава да спорим по въпроса. Наясно съм, че може и да греша в убежденията си и затова бих искал да се спра на някои от вероятните възражения.

Някои биха възразили, че дарбата ми е била дадена в мига, в който съм се новородил през 1979 година. Не бих могъл да посоча никакви конкретни преживявания в тази връзка, тъй като не съм пробвал да пиша нищо между 1979 г. и 1992 г., когато написах договора. Мога да кажа със сигурност едно: не съм се родил с тази дарба, за разлика от пианиста, когото описах по-горе в тази глава. Това обаче е в подкрепа

на основната теза, че някои дарби са дадени при самото зачатие. Например, от Словото става ясно, че Йоан Кръстител е бил изпълнен с Духа на Бога (който дава дарбите) още от майчината си утроба, тъй като е разпознал живия Христос в утробата на Мария докато все още е бил в утробата на Елисавета (вж. Лука 1:41). Трийсет години по-късно, благодарение на същата тази дарба, Йоан е бил в състояние да разпознае Исус (преди всички останали), когато Той е отивал да се кръсти (вж. Йоан 1:29).

От друга страна, някои дарби идват по-късно. Саул, синът на Кис, не пророкуваше от ранна възраст. Това се случи едва когато като млад мъж Самуил го помаза с елей да бъде цар на Израел. Самуил заяви, че малко по-късно Саул ще види група мъже, които свирят на инструменти и пророкуват. Ето какво точно каза Самуил: *Тогава Господният Дух ще дойде върху теб и ще пророкуваш заедно с тях, и ще станеш друг човек* (1 Царе 10:6).

Взимайки под внимание тези две свидетелства от Словото, можем ясно да видим как някои дарби се дават още от майчината утроба, докато други идват по-късно.

ХАРИЗМА ЗА ГОВОРЕНЕ

Друга *харизма* в моя живот е публичното говорене. Ще се спрем на тази дарба, за да добием по-добро разбиране по въпроса.

Никога няма да забравя какво се случи първия път, когато съпругата ми Лиза ме чу да говоря върху Божието слово по време на служба. Меко казано, представянето ми беше пълен провал – и това не е преувеличение. Тя заспа през първите пет минути от моята проповед, като след това непрестанно задрямваше и се пробуждаше. Посланието ми беше ужасно. В интерес на истината, нейната най-добра приятелка Ейми, която стоеше до нея, заспа толкова дълбоко, че можех да видя как от отворената ѝ уста се стича слюнка докато беше в страната на сънищата! Истината е, че бях жалък оратор.

По онова време служех в местната си църква като помощ-

ник на моя пастир и съпругата му. (Църквата ни беше доста влиятелна в Съединените щати, с над четиристотин платени служители). Моята задача беше да се грижа за нуждите на пастирското семейство и за всички гостуващи служители, които посещаваха църквата ни. Отговорностите ми в служба на Царството не бяха свързани с пророческата дарба, но се състояха в това чисто и просто да служа зад кулисите. (Ще говоря за това в една от следващите глави).

И все пак аз се опитвах да започна собствено служение, понеже Бог ми бе казал, че ще прогласявам Неговото слово на народите по целия свят. Каква беше грешката ми тогава? Върших го със собствени сили. И освен това все още се намирах в сезон, в който предимно съдействах на служението на някой друг – трябваше да съм „верен в чуждото“ (вж. Лука 16:12). Влагах цялото си свободно време и енергия в създаване, поддръждане и разпространение на моите послания. (Би било много по-добре, ако през този период се бях фокусирал върху това да бъда по-добър слуга, както и по-отдаден съпруг на жена си, но понякога се налага да се учим по трудния начин).

С две думи, бях на път да родя „служение *Исмаил*“. Защо го наричам така? Правя паралел със Словото. Когато Аврам (Авраам) беше на седемдесет и пет години, Бог му каза, че той ще бъде баща на син по обещание и чрез него, в крайна сметка, ще стане баща на много народи. Десет години след като беше получил това обещание, все още не се беше родило бебе, а Авраам беше вече на осемдесет и пет години. Затова той и съпругата му Сарая съставиха план как да „помогнат“ на Бога да осъществи онова, което беше обещал. Исмаил се роди вследствие на това напразно човешко усилие. Ето защо определям това си начинание като служение *Исмаил*.

Не е за вярване, но някои хора дори ми даваха пари. Аз ги влагах в моята самоназначена мисия „Бивияр Министрис“. Мотото ни беше: *Да достигнем света чрез Неговата невероятна светлина*. Докато пиша всичко това, се смея на собствената си глупост и незрялост. Първата ни четиричасо-

ва поредица от касети към служение *Исмаил* всъщност съдържаше посланието, което приспа моята съпруга и приятелката й! Колко ли още са заспали сладко докато са слушали тази поредица? Направо потръпвам при мисълта за това!

Може и да не ви се вярва, но това не беше най-лошото. По онова време моят герой беше великият евангелизатор Т. Л. Осборн, който вече е на небето. През живота си той и съпругата му са завели до спасение над петдесет милиона души. Искях да проповядвам като него. Слушах проповедите му часове наред и се опитвах да подражавам на височината на гласа му, интонацията, съдържанието, прокламациите и дори шегите му. Не бях просто някакъв самороден скучен проповедник, а ужасен имитатор.

Т. Л. беше изкусен оратор. Когато говореше в нашата църква, хората попиваха всяка дума. Веднъж разказваше за някакво голямо раздвижване на Бога по време на една от масовите им евангелизации в Африка. Докато описваше изявените чудеса, толкова се разчувства, че развълнувано възкликна: "Уау!" След което замълча - всички стояхме на ръба на столовете си - а после изведнъж шеговито изтърси: "Тази дума е невероятна – звучи по същия начин, прочетена отзад напред: Уау!" Всички се засмяха; получи се непринудено, по присъщия за него начин.

В своята глупост и наивитет, аз се хванах за тази шега и редовно започнах да повтарям: "уау." Правех го по същия начин, както го беше направил Т. Л. в конкретната ситуация. Единственият проблем беше, че никой не се смееше, но, разбира се, аз не се усещах.

След като неведнъж падах по лице в собствените си усилия, в крайна сметка, се отказах. Но тогава последва изумителна промяна. Отново започнах да харесвам тогавашната си позиция на слугуване. Започнах да посвещавам свободното си време на семейството и приятелите си. Сега, след като бях сложил край на излишните напъни, животът ми беше наситен, осмислен и пълноценен. Щом намерих истинско удовлетворение, не беше трудно да видя колко суетни са били всичките ми усилия и да зачеркна „Бивийър Министрис“.

Защо използвам израза *реално време*? Много просто. Спомнете си за използвания по-горе библейски пример. Сауловата честна преценка, преди да срещне Самуил, би била: „Аз не мога да пророкувам.” Това би било самата истина за конкретния момент. Но след като срещна Самуил и получи Божия дар, честната му самооценка вече би звучала така: „Аз мога да пророкувам.”

О, ще ми се да бях обърнал по-голямо внимание на този стих, когато се опитвах да родя служението си по плът - *Исмаил*. Ако бях подхождал честно, щях да разбера, че *за момента* публичното говорене не е моя сила, но че съм надарен да служа на пастира си. Аз обаче с човешки усилия се опитвах да реализирам онова, за което бях получил недвусмислено слово, изявено в молитва и пророкувано от лидерите за едно *бъдещо време*. Все още не бе настъпил *точният момент* и беше очевидно, че не съм готов. Ако само бях обърнал внимание на тази заповед от Словото и си бях направил честна самооценка, щях да си спестя доста време, усилия и енергия. Също така щях да съм по-ефективен в онова, което бях надарен да върша през *онзи период*.

По отношение на различните дарби, думите на Павел са пределно ясни: *Както тялото ни има много части и всяка част изпълнява специална функция, така е и с Христовото Тяло* (Римляни 12:4). Примерът с нашето тяло е елементарен, но доста показателен. Само помислете - пръстите ни могат да вършат неща, които носът ни не може. Носът ни може да прави неща, които ушите не могат. Нашите уши могат да вършат неща, които стомахът ни не може. Стомахът може да върши неща, които черният дроб не може и така нататък. Ето че стигаме до основната идея:

*Щастлив и благословен е всеки, който знае
какви са неговите дарби и оперира в тях.
Окаян и сломен е онзи, който се опитва
да оперира в чужди дарби.*

Не би ли било странно, ако една сутрин се събудиш и палецът ти си каже: „Вече ми писна! Уста, само ти говориш

от години. Днес аз ще взема думата.” Това е нелепо; палецът няма способността да произвежда звук, за разлика от устата. Той обаче притежава уникални способности, липсващи на устата. Представи си устата да кажеше: „Днес аз искам да печатам на компютъра!” И това ще бъде нелепо.

Следващият важен въпрос е: Защо отдаваме толкова голямо значение на “ораторските дарби”? Защо считаме, че служителите, които говорят, и водачите на хваление притежават най-важните дарби? Ето какво казва Павел на църквата в Коринт: *Тези части на тялото, които се виждат да са по-слаби, са необходими* (1 Коринтяни 12:22).

Бих искал да дам един конкретен пример. Правило ли ти е впечатление как хората обръщат внимание на краката? Правят изявления от рода на: „Тя има страхотни крака” или: „Еха, колко са му мускулести краката!”

Спомням си как баща ми - който беше много консервативен, дисциплиниран и сдържан - направи нещо твърде неприсъщо за неговия характер в тийнейджърските ми години. Той по принцип никога не привличаше вниманието към себе си. Но един ден изтърси: “Сине, имаш много хубави крака.”

Аз много се изненадах и само безмълвно вперих поглед в него с озадачена усмивка, чудейки се защо ми казва всичко това. Той продължи: „Знаеш ли защо? Защото аз имам хубави крака; наследил си ги от мен.”

Не знаех дали да започна да се превивам от смях или да призная твърдението му – толкова неподготвен ме хвана нетипичното му поведение. Само се засмях и казах: „Благодаря ти, татко, че на теб дължа хубавите си крака.”

Истина е – краката привличат вниманието. Но замисляли ли сте се за факта, че хората могат да живеят без крака? Познавам човек, който изгуби единия си крак при автомобилна катастрофа, но продължава да води нормален живот.

Не така стоят нещата с черния дроб. Никой не може да живее без черен дроб. Той е изключително важен, много по-важен от крака. И все пак чувал ли си някой някога да казва: „Еха, само какъв невероятен черен дроб имаш. Великолепен е!”? Това няма как да се случи!

И така, нека отново да чуем думите на Павел: “Тези части на тялото, които се виждат да са по-слаби, са необходими.”

Отново ще попитам: Защо отдаваме толкова голяма важност на ораторските дарби? Те са “видимите” части и са необходими, но според Божието слово не са най-важните.

Приятелят ми Стан (от предишната глава) притежава дарбата да осъществява контакти с различни хора в света на бизнеса, както и да печели и да дава финанси. Неговата дарба не изглежда чак толкова важна, колкото някоя дарба, свързана с публична изява, каквото е негласно наложеното разбиране в нашите църковни среди. Какво е типичното водещо послание в Църквата? “Онези на платформата са избраниците, които Бог действително е призовал.”

Само помисли. Ако някой каже: „Той или тя има призив върху живота си”, всички веднага смятат, че става въпрос за пастир, водач на хваление, младежки лидер, автор на християнска литература, мисионер и т.н. Почти никой не би си казал: „Той е призован в областта на медицината и открива нови начини за лечение на рака.” Или: „Тя работи за правителството и утвърждава закони, които да защитават разрастването на Царството.” Или пък: „Той работи в образователната сфера и влага в умовете на младите хора знание и мъдрост от Бога.” Или: „Тя е призована да достига погиващите на пазара и да финансира изграждането на Царството.” Последствията от този начин на мислене относно дарбите са явни: Стан бе посещавал църквата години наред, без да осъзнава, че е също толкова „призован” като мен. Дадените му от Бога способности, макар и действителни, не изглеждаха чак толкова важни заради негласното разбиране, че „свързаните с църквата” дарби са по-важни от останалите. Това трябва да се промени! Ние всички сме призвани и носим уникалните дарби, които са ни нужни, за да изпълним дадената ни задача в полза на Царството.

Ето пълният цитат на онова, което Павел каза на коринтската църква:

Но сега Бог е поставил частите, всяка една

от тях, в тялото, както Му е било угодно. И пак, ако те бяха всички една част, къде щеше да е тялото? Но сега те са много части, а пък едно тяло. И окото не може да каже на ръката: Не ми трябваш; или пък главата на краката: Не ми трябвате. Напротив, тези части на тялото, които се виждат да са по-слаби, са необходими; и тези части на тялото, които ни се виждат по-малко достойни за почит, тях обличаме с повече почит; и неблагоприличните ни части получават по-голямо благоприличие. А благоприличните ни части нямат нужда от това. Но Бог е сглобил тялото така, че е дал по-голяма почит на онази част, която не я притежава; за да няма раздор в тялото, а частите му да се грижат еднакво една за друга (1 Коринтяни 12:18-25).

Може би ценим свързаните с Църквата дарби повече от останалите, понеже ограничаваме коментара на Павел, считайки, че той касае само случващото се в Църквата или по време на конференции. Очевидно проповедническите и учителските дарби са по-необходими в подобна атмосфера. Но работата на Царството се извършва навсякъде, така че това е още една парадигма, която трябва да претърпи радикална промяна. Гръцката дума за “църква” е *еклесия*, което означава “призован”. Определението в гръцкия речник гласи още: „призованите хора или онези, които са извикани или събрани във връзка с публичните дела на една свободна държава, свободните граждани, свикани на едно място от вестител”.

Дали сме църква само когато сме събрани в някаква сграда? Дали сме църква само когато се събираме да се молим, да се покланяме, да проповядваме или да служим? Подобна парадигма кара хората да се държат по един начин в тази среда и да променят поведението си, когато са сред обществото. Ние сме Църквата и сме екипирани с различни дарования, за да изграждаме Царството навсякъде, където се намираме –

24 часа в денонощието, 7 дни седмично, 365 дни годишно!

Неотдавна се запознах с един мултимилиардер. Той бе тръгнал на тъй наречената „обиколка за Бога“. Заедно с екипа си бе летял до различни градове, за да посети църкви и конференции и да се срещне с определени служители. Неговата цел: искаше петкратното служение да му даде тласък и да го екипира още по-добре за работата му. Срещата ми с него бе преди това уредена от добър мой приятел. Осъществи се по време на една конференция в Далас, на която бях говорител. В крайна сметка, имяхме страхотен обяд, който продължи три часа, а аз си тръгнах може би по-насърчен от него самия.

Той сподели, че в началото на своята кариера се лутал в света на бизнеса, но настъпил денят, когато очите му се отворили. Просветлението дошло, когато си задал въпроса защо дейностите на Царството се извършват единствено в църковна среда или по време на конференции – защо това да не се случва навсякъде? Той знаел, че мястото му е в света на бизнеса, но защо поведението му в тази област не било по-различно от това на невярващите? Нищо не го различавало от света.

Решил, че ще „ходи с Бога“ в света на бизнеса и ще слуша гласа на Святия Дух също както би правил един служител на амвона. С две думи, потърсил честен отговор по въпроса с призванието и усетил, че не е по-малко призван от който и да било пастир. След което си дал сметка кои са дадените му от Бога дарби и решил целенасочено да оперира в тях. Щял да слуша Божия глас във времето за молитва, както и по време на служебните заседания. Естествено, Бог му дал слово на знание и мъдрост за неговите бизнес дела.

Резултатите са налице; той вече не се лута! Някои от конкретните инструкции, които Бог му е давал, в повечето случаи изглеждали незначителни. Той обаче решил да се покорява дори когато божествените насоки противоречали на общоприетите разбирания в бизнеса и нямало да е лесно да се съобрази с тях. Разказа ми за въпросите, озадачените погледи, притесненията и дори съпротивата, с която се е сблъсквал от страна на клиентите и членовете на собствения му

екип. Но плодът от неговата непоколебима вяра в Божиите думи възлязъл на милиарди. Бях заплепен от чудотворните истории, които той сподели.

УЧЕНИЦИ СРЕД НАРОДИТЕ

Ако можехме да променим това преобладаващо разбиране за дарбите в съвременната Църква, какво бихме могли да очакваме? Ако можехме да убедим хората, слушащи нашето послание, че всеки човек е *призован, надарен и ценен* за изграждане на Царството, какво би се случило? Искате ли питане – всеки би работел с целеустремеността и страстта на Били Греъм, Оръл Робъртс, Майка Тереза и апостол Павел. Забелязах такава целеустременост и страст в мултимилиардера по време на нашата среща. Той бе наясно със своята мисия и с важността на дарбите, които Бог му е дал, за да я изпълни.

Това е парадигмата, която трябва да възприемем, за да създаваме ученици сред всички народи. Но нека да се спрем малко по-задълбочено на този въпрос. Исус не казва: „Създавайте ученици измежду църковните посетители.“ Той ни заповядва да „създаваме ученици измежду всички народи“ (вж. Матей 28:19). Гръцката дума за „народи“ е *етнос* и означава „група хора, обединени от своето родство, култура и общи традиции“. Това определено включва действителни народи, племена, територии и етнически групи. Също така става въпрос за хора, споделящи общи интереси – като колоездачи, актьори, лекари, бизнесмени, пилоти, адвокати, майки, които гледат децата си у дома, правителствени служители, атлети и много други – списъкът е безкраен. Необходимо е да създаваме ученици сред мъжете и жените във всички тези области от живота.

Но нека да не спираме дотук. Исус не казва: „Създавайте ученици измежду отделните хора в народите.“ Казва: „Създавайте ученици измежду всички народи.“ Важно е да уловим тази разлика; нужно е да променим начина на действие в тези различни кръгове чрез Божието слово. Разбира се, това се

случва преди всичко като достигнем хората от тези различни кръгове. Но нещата не спират дотук. Нужно е да кръщаваме (да потапяме) не само хората, но и начина им на действие - в пътищата на Отец, Сина и Святия Дух. Например, бихме могли да съдействаме за промяната в начина на мислене на хората, ангажирани в бизнеса, както се е случило с милиардера. Това е само върхът на айсберга.

Да вземем за пример Закхей. Той беше *главен* бирник; несъмнено сред най-добрите в областта. С две думи, беше нещо като шеф на мафията в региона. По всяка вероятност хората го мразеха, понеже постъпваше като повечето бирници – възползваше се от позицията си за лична изгода. Сигурно ограбваше, лъжеше, мамеше, сплашваше и упражняваше контрол върху гражданите. Той бе прословута, влиятелна фигура, чийто пример вероятно бе следван от подчинените му.

Бил съм свидетел на това в някои от страните, в които съм пътувал. Водачът на нацията е корумпиран и очаква неговите служители да му дават подкупи. Е, подобно поведение се предава надолу по веригата. Ето защо ще се наложи да дадеш подкуп и на имиграционния служител на летището, ако искаш да получиш одобрението му да напуснеш страната.

Нека отново да се върнем към Закхей. Исус се обърна към него по име и интересното е, че само му каза: „Закхей, слез бързо, защото днес трябва да отседна в дома ти.”

А Закхей стана и каза на Господа: Господи, ето, отсега давам половината от имота си на сиромасите; и ако някак съм ограбил някого, връщам му четворно (Лука 19:5-8).

Какво се случи в този район по отношение на бирничеството? Моделът на поведение, на главния ролеви модел, се промени и вместо тъмни, светски практики, той започна да следва практиките на Царството! Сега сферата на бизнеса/управлението се бе доближила до голяма степен до начина, по който функционира Небето. Беше настъпила промяна в обществото. Тази промяна не се беше случила по време на

църковна служба, нито пък Исус бе проповядвал на някоя конференция, убеждавайки Закхей да Го последва. Това стана в центъра на града. Закхей се беше срещнал с Исус и изведнъж поведението му се промени. Това би трябвало да се случва всеки път, когато хората от различни страни се срещат с нас (кръговете на влияние, към които сме призвани), понеже същият този Исус живее в нас.

Към момента съветвам един бивш играч към Националната футболна лига, който има голяма аудитория от културисти в социалните медии. Той ги инструктира по такъв начин, че културата на небесното Царство се влива в тази общност, било че неговите последователи вече са посветили живота си на Исусовото господство или не. Той говори на тези хора по начин, който демонстрира пътищата и методите на Царството.

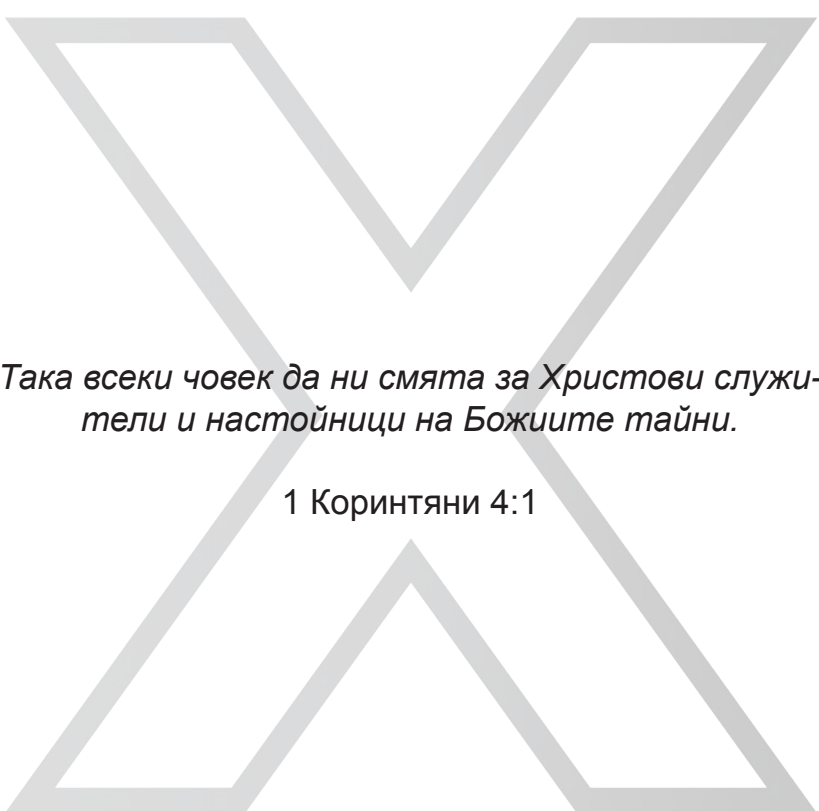
Нашите дарби не са предназначени единствено за събирането на светиите в определена сграда, при все че това е нещо съществено и важно – по никакъв начин не искам да омаловажа събиранията ни. Целта ми е да представя една по-широка перспектива за действието на Божиите дарби. Ако сме призвани извън църквата, което се отнася до повечето от нас, то ние сме призвани да действаме по свръхестествен начин чрез дадените ни дарби в обсега на нашето влияние – сред нашата *етническа* група (общност).

Ако разделяш нещата на светски и святи, ще бъде добре да промениш начина си на мислене. Когато влезеш в стаята, независимо къде е това – в болничната стая, ако работиш като лекар или медицинска сестра; в класната стая, ако си учител в училище; в завода, ако си механик и т.н. – върху теб почива дарбата да внасяш святото Божие присъствие в тази атмосфера и да създаваш ученици в името на Отец, Сина и Святия Дух. С други думи, можеш да разчиташ на подкрепата и властта на триединния Бог да пренасяш Небето на земята по същия начин, както Исус направи със Закхей и останалите. Призован си да умножаваш начина на действие на Царството в твоята област на влияние.

Няма ли това да превърне ходенето ни на работа в офиса или в училище в много по-приятно занимание?

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Словото ни предупреждава да бъдем честни в нашата самооценка. Трябва да правим тази преценка в *реално време*. Споделих личната си история за това как се опитах да започна служение, преди да е дошъл точният момент. По какъв начин би могъл да се предпазиш от подобна грешка? Какво си надарен да правиш в момента, в настоящия сезон от живота си?
2. Щастлив и благословен е всеки, който знае какви са неговите дарби и оперира в тях. Окаян и сломен е онзи, който се опитва да оперира в чужди дарби. Някога бил ли си изкушен да преследваш дарби, които се разминават с твоето призвание? Ако е така, защо?
3. Нашите дарби не са предназначени само за събра-нията на светиите в определена сграда, а и за специфичните ни области на влияние. Как според теб ежедневният ти живот допринася за изграждането на Божието царство? По какъв начин би могъл да използваш дарбите си в професионално отношение за целите на Царството?

Така всеки човек да ни смята за Христови служители и настойници на Божиите тайни.

1 Коринтяни 4:1

Настойници

Вече се спряхме на думите *благодат* и *дарба*; сега ще насочим вниманието си към настойничеството. След като си изясним значението на тази дума, ще можем да направим връзка между трите и да разберем как те действат в живота ни.

Речникът на Мериъм-Уебстър дефинира *настойничество* като „внимателното и отговорно управление на нещо, поверено на нечия грижа“. Добре е да изследваме гръцките определения на ключовите думи, понеже често преводът не предава точното значение. Но не така стоят нещата с настойничество; значението на гръцки и на английски се припокрива. Гръцката дума за *настойник* в горния стих е *ойкономос*. Определението за нея е “някой, който е натоварен с властта или отговорността за нещо – който носи отговорност, отговорен за, администратор, мениджър”.³

Има три ясни характеристики на настойника, произтичащи от двете определения:

- надзирава нещо, принадлежащо на друг;
- натоварен е с власт да управлява онова, което му е било поверено;
- носи отговорност: той или тя ще отговаря пред собственика.

Бог е създал и притежава всичко! Псалм 24:1 гласи: **Господна е земята и всичко, което има в нея...** Това ни прави настойници на всичко в тази област. Трябва да управляваме земята – сушата, водата, въздуха, ресурсите, рибите и пти-

ците. Ние сме отговорни да се грижим за благото на човешките същества духовно, емоционално, интелектуално и физически. Това включва всяко благочестиво и полезно знание, мъдрост и разбиране. Бих могъл да продължа, но, като цяло, ние сме отговорни за всичко на земята – както видимо, така и невидимо.

Но нека да се спрем малко по-задълбочено на точната употреба на настойничество в Павловото послание. Той пише, че сме „настойници на Божиите тайни”. Според *New Living Translation*, на нас “е възложена отговорността да обясняваме Божиите тайни”. Една от дарбите (харизма) в живота на Павел беше откровението; да предава тайни - скрити истини, които все още не са били изявени. Ето защо настойничеството, за което той говори, не касае пари, време и ресурси (все неща, за които то би било напълно основателно), но по-скоро управлението на дарбата (харизма) в живота му. Това отнася ли се и за нас?

Петър пише: **Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат** (1 Петрово 4:10). Този стих съдържа всички разглеждани от нас думи (дарба: харизма; настойници: ойкономос; и благодат: хариз). Петър ни информира, също като Павел, за повереното ни настойничество върху харизмата. Ще разгледаме внимателно това твърдение, тъй като то съдържа доста истини.

Обърнете внимание на думите на Петър, че “всеки” е получил дарба. Важно е в самото начало да отбележим, че той не казва “всеки служител”, “всеки пастир”, “всеки водач на хваление” или носител на някаква пророческа дарба, а “всеки един”. Ако си новороден, в теб са били вложени или са ти били поверени дарба или дарби. Това е отговорът от Словото на нашия въпрос отпреди две глави. Ти имаш дарба или дарби и, пак ще повторим, тези дарби са специфични дарования, които те екипират със специални възможности.

За да изтъкнем важността на дарбите, нека да използваме за пример отношението на Павел. Той гледа на своето настойничество сериозно, дори твърде сериозно. Малко по-

нататък в посланието към коринтяните той пише:

Защото, ако проповядвам Благовестието, няма с какво да се похваля; понеже съм тласкан от неотменна необходимост; защото горко ми, ако не благовествам. Понеже, ако върша това доброволно, имам награда, но ако е с принуждение, то само изпълнявам повереното ми настояничество (1 Коринтяни 9:16-17).

Думите *горко ми* незабавно грабват моето внимание. Това са силни думи, по-силни, отколкото повечето от нас осъзнават. Гръцката дума за *горко* е *оияя*. Тя се дефинира като “бедствие, ужас”⁴. Друг речник представя значението ѝ като “възклицание, изразяващо скръб и негодувание”⁵. Всеки път, когато тази дума се появява в Новия завет, тя предвещава много сериозен и страшен съд за тези, спрямо които е използвана. Когато Павел казва “горко ми”, той един вид нанася проклятие върху себе си. Това веднага трябва да привлече вниманието ни. Сериозно нещо е да пренебрегнем дадените ни от Бога дарби.

Павел знаеше, че Бог му е поверил нещо много ценно. Ето каква е неподправената истина: Ако той не използваше дарбата както трябва, то останалите нямаше да преживеят ползата от нея и дори биха претърпели загуба по отношение на онова, което Бог бе определил те да получат. Павел знаеше, че дарбата не му бе дадена за самия него; тя бе дадена на другите чрез него. С други думи, той носеше нещо, което Бог искаше останалите да имат – оттук идва суровостта, с която прозвучава „горко ми” в случай на пренебрегване на повереното му настояничество.

Нека да насочим поглед към теб и мен. Ще обърнем внимание на два интересни факта. Първо, дарбата на Павел беше “видима” дарба. Спомнете си как Бог е избрал не дотам явните дарби да бъдат почитани повече от онези, които са очевидни. Щом Павел се отнасяше към своята видима дарба толкова сериозно, ние не бива да подценяваме дарбата, която Бог е вложил в нас, особено ако тя не е толкова явна.

Вторият факт е още по-важен: Божиите дарби в твоя живот не са за теб; те са за другите, които да се облагодетелстват чрез теб. Дарбата да пиша не е за мен, а за останалите. Дарбата да говоря не е за мен, а за онези, на които говоря. Дарбата да ръководя не е за мен, а за онези, които ръководя и т.н.

НИЕ ИЗБИРАМЕ КАК ДА ИЗПОЛЗВАМЕ ДАРБАТА

Ние можем да използваме дарбата в нашия живот добре или да злоупотребим с нея – изборът е наш. Дарбата ще продължи да действа дори ако не се използва според първоначалното си, дадено от Бога предназначение да изгражда Царството. Адолф Хитлер е бил надарен лидер и е можел да поведе нацията си по път, който би облагодетелствал милиони германци, юдеи, руснаци, французи, британци и др. Дали той е използвал тази дарба за Божия слава или за да облагодетелства себе си и своите симпатизанти? Използвал ли е дадената му дарба, за да нанесе вреда? Били ли са евреите и мнозина други ограбвани, съсипвани, измъчвани и убивани за небогоугодна кауза? Злоупотребил ли е той с лидерската дарба в живота си? Не е нужно да обсъждаме отговорите на тези въпроси – те са пределно ясни.

Ясно е какъв настойник на дарбата си е бил Адолф Хитлер. Но нека да разгледаме живота на две други известни личности, където нещата не са толкова очевидни. Уитни Хюстън – творец, притежаващ един от най-невероятните гласове, които съм чувал в живота си. Тя определено беше надарена от Бога. Когато Уитни пееше, всички, които я слушаха, биваха дълбоко развълнувани. В нея имаше нещо ефирно, ангелско и много завладяващо.

Вторият пример е Фреди Меркюри – солистът на рок групата „Куийн”. Той беше в състояние да вдигне на крака цели стадиони със своите дарби като композитор и певец. Способностите му далеч надхвърляха нормалните и някои дори биха заявили, че са свръхестествени. Той можеше да поведе множествата да го последват в каквато и среда да се

намираше. Години след смъртта му, неговите песни остават изключително популярни.

Дали Уитни и Фреди са управлявали дарбите си добре? Несъмнено мнозина ще отговорят положително. Но нека да преценим този въпрос през призмата на Исусовите думи:

Мъдростта се оправдава от делата си

(Матей 11:19).

И отново:

Мъдростта се оправдава от всичките си деца

(Лука 7:35).

Нека да видим какъв е плодът на тези двама изумителни изпълнители – както краткосрочните, така и дългосрочните резултати от тяхното настояничество. Дали Уитни е използвала своята дарба, за да въвежда хората в Божието присъствие? Дали след като е слушала нейно изпълнение, публиката е била тласкана към благочестие? Дали нейните песни са заздравявали брачните завети или са предизвиквали разногласия, създавайки нереалистични романтични очаквания? Дали Фреди е използвал своята дарба, за да насърчава слушателите си да живеят праведно? Дали е убеждавал хората да почитат техния Създател? По какъв начин Уитни и Фреди са напуснали тази земя? Дали наследството, което са оставили, е трайно или преходно? Дали ще трае вечно или ще загине заедно с този свят?

Исус ни насърчава да изследваме резултата – ще оставя на теб да прецениш резултата от настояничеството на Уитни и Фреди. Крайният изпит обаче ще бъде в присъствието на нашия Създател. Всеки ще отговаря за живота си в Съдния ден.

Наясно съм, че ако си фен на Уитни или на Фреди, настоящата дискусия не ти е особено приятна. Но нека да поставим един въпрос, който ще даде по-голяма яснота относно това как тяхното настояничество ще бъде оценено в Деня на съда. Нека да погледнем на оставеното от тях наследство от

позицията на десет хиляди години напред във времето. Как Уитни и Фреди ще преценят начина, по който са управлявали дадените им от Бога дарби? Първоначалните ти възгледи може да се променят, ако прецениш нещата на фона на вечността.

Всичко в живота е въпрос на гледна точка. Ако погледнем нещата от осемгодишна дистанция, ще ги видим по един начин. Но ако ги погледнем през призмата на вечността, пред нас ще се разкрие съвсем различна картина.

Представи си следната ситуация: Поканили са те на вечеря в ресторант на самообслужване. Плащаш определена сума, срещу която можеш да ядеш всичко, което пожелаеш. Има огромна маса, отрупана единствено с вкусни десерти. Ако погледнеш тази маса, без да се замисляш за утрешния ден, какво би направил? Най-вероятно би изял всички десерти, които са на масата. А ако погледнеш масата с мисъл за следващата една година? Сигурно би изял един десерт или изобщо не би се докоснал до десертите. Защо? Не би искал да имаш разстроен стомах на следващата сутрин, излишни 5 кг до следващата седмица и проблеми със здравето в дългосрочен план!

Когато се вгледаме в плода в живота на Уитни и Фреди на фона на вечността, добиваме по-ясна представа за тяхното настояничество.

Когато говорим за Адолф Хитлер, за Фреди Меркюри и Уитни Хюстън, не се чувстваме лично застрашени. Но ето каква е отрезвяващата реалност: Ти и аз също ще трябва да отговаряме за поверените ни дарби, когато се изправим пред Съдията. Нашите дарби ще бъдат гледани на фона на вечността, не в рамките на осемдесет години. Те ще бъдат разглеждани в светлината на Божието вечно слово, което ни повелява да изграждаме Царството. Дали наследството ни ще бъде трайно или ще премине заедно със световната система?

ПО-ЗАДЪЛБОЧЕНО РАЗГЛЕЖДАНЕ НА МОТИВАЦИЯТА

Ще изложа отново онова, което дискутирахме в първа глава. Можеш да стопанисваш своята дарба по всяко време по един от следните три начина:

- можеш да я използваш, за да изграждаш Царството;
- можеш да я използваш, за да облагодетелстваш себе си;
- можеш да я пренебрегнеш, като не я използваш изобщо.

Важно е да се спрем по-подробно на втората точка, която може да е подвеждаща. Мнозина вярват, че изграждат останалите в полза на Царството, но всъщност мотивът им е лична изгода.

Аз несъзнателно бях изпаднал в това. Преди години, в ранните дни на служението ми, постоянно говорех хубави и приятни думи на всички от нашия екип, от нашата църква и изобщо от обкръжението ми.

Изговарях тези мили и приятни думи, дори да не бяха верни. Хората ми казваха колко съм мил и любящ. Тези комплименти определено насърчаваха поведението ми.

Един ден в молитва Бог ми каза: „Хората говорят, че си любящ, грижовен и мил, нали така?”

Обикновено приемам думите Му като поощрение, но в случая онова, което Святият Дух ми каза, не звучеше така. Затова колебливо отговорих: “Да, така е.”

Той веднага добави: „Знаеш ли защо говориш само хубави неща на хората?”

Още по-неуверено попитах: „Защо?”

„Понеже се боиш от отхвърлянето им - заяви Той. - В такъв случай, към кого е насочена твоята любов – към тях или към теб самия?”

Осъзнавайки, че мотивите ми бяха напълно и изцяло разобличени, аз признах, че нещата стоят точно така.

След което Той ми каза: „Ако наистина обичаше хората, щеше да им казваш истината - дори с риск да бъдеш отхвърлен.”

Тази корекция ми помогна да променя начина, по който се отнасях към хората. Но по отношение на настоящата ни дискусия, бих искал да попитам: Можем ли да злоупотребим с Божията дарба в живота си по подобен начин? С други думи, в очите на хората да изглежда, че дарбата ни се използва за изграждане на Царството, докато всъщност ние да я употребяваме със себични мотиви? Отговорът определено може да бъде положителен. Аз още веднъж ще дам пример със себе си, след което ще подкрепя казаното с библейски примери.

Обикновено не получавам директно слово от Господа за какво да говоря на дадена конференция или църковна служба, но винаги се вслушвам в онова, което Святият Дух нашепва в сърцето ми. Веднъж обаче определено получих слово от Господа, преди да говоря.

Бях поканен да проповядвам на една конференция в Средния запад. Когато в деня на събитието се събудих в хотелската стая, без съмнение чух Святият Дух да ми казва: „На конференцията тази вечер искам да говориш върху Примамката на сатана”. (Това е книга, която написах през 1994 г., относно превъзможването на обидите и даването на прошка на тези, които са ни наранили.)

Аз цял ден се съпротивлявах на Неговите инструкции. Посланието на *Примамката на сатана* вече бе проповядвано в продължение на няколко години. Книгата беше бестселър, аз бях проповядвал върху истините в нея доста дълго време из цялата страна и много хора вече ги бяха чували. Насоката, която Святият Дух ми даваше, още повече ме затрудняваше поради факта, че от известно време работех върху нов ръкопис. Когато месеци наред си работил върху нещо, точно тези истини напират в сърцето ти. С две думи, наистина не ми се проповядваше старото послание. Но бях получил директно слово от Святия Дух.

Когато вечерта пристигнах в залата, организаторите на конференцията ме информираха, че хората са дошли от доста далеч, за да ме слушат. Изтръпнах при мисълта, че след като са си направили труда да пропътуват такова разстояние, навярно ще чуят послание, което вече са слушали, или

че по всяка вероятност са чели *Примамката на сатана*.

Още при влизането си в залата усетих, че атмосферата е наелектризирана. Очакването на хората бе осезаемо. Това направи покорството на инструкциите, които бях получил същата сутрин, още по-трудно. Някак си просто не исках да разочаровам хората. Поддадох се на натиска и реших да споделя „свежото“ послание, което се получи доста добре. Проповядването беше със сила и хората откликнаха ентузиазирани. Някои дори се изправяха на крака, за да изразят съгласието си с някои от моите твърдения. Сякаш ми се „беше разминало“ или вероятно Бог не ми беше говорил оная сутрин. Във всеки случай, бях доволен. След събраниято, в съблекалнята, всички бяха въодушевени и благодарни за страхотното послание.

По принцип си тръгвам от даден град с чувство на удовлетворение и радост; като че ли Бог се усмихва в сърцето ми. На следващата сутрин определено не се чувствах така. Събудих се с натежало сърце, отпаднал и дори с някакви признаци на депресия. Веднага разбрах защо е така – бях проявил непокорство към Бога. Първото нещо, което направих оная сутрин, беше да падна на колене, да се покая и да поискам прошка. Помолих се Христовата кръв да ме очисти.

Облекчение обаче не последва. През целия ден бях потиснат и тъжен – през останалото време в хотела, по пътя за летището, докато чаках на летището закъснелия полет и по време на пътуването ми до Западното крайбрежие. Тъгата, теготата и унинието бяха почти непоносими. Най-накрая, докато обикаляхме из улиците на Сан Диего, целият товар се вдигна от мен.

Попитах: „Отче, още тази сутрин се помолих и си поисках прошка. Защо едва сега ми върна радостта, мира и задоволството?“

Господ ми отговори: „Допуснах да изпиташ за известно време тежестта на собственото си непокорство, за да осъзнаеш неговата сериозност. Снощи на службата присъстваше един пастир, който имаше нужда да чуе посланието, което ти бях поверил – *Примамката на сатана*. Той преживява тру-

ден период в живота и в служението си. Ти не ми се подчини, което не е без последствия. Теготата, която изпита, е предупреждение да не допускаш това да се повтаря. Сега си в друг град; покори Ми се.”

Като се замисля за предната вечер, всички присъстващи, екипът и лидерите на конференцията бяха доволни. Поканиха ме да отида отново и дори по-късно чух свидетелства за неща, които са се случили по време на онази служба. Очевидно тогава дарбата на Бога е действала чрез мен, въпреки че не съм я използвал според Божието намерение.

Убеден ли си, че подобно нещо действително може да се случи? Нека да се спрем на някои примери от Словото, илюстриращи злоупотреба с Божиите дарби. Да помислим за Моисей. Той беше призван да поведе Израел към Обещаната земя, като за изпълнението на неговата мисия му бе дадена дарбата да извършва велики чудеса.

В един от случаите Бог даде инструкции на Моисей да говори на скалата, за да потече вода, с която да напои хората. Но в гнева си Моисей удари скалата, проявявайки открито неподчинение към Божиите изисквания. И все пак потече вода и то в изобилие – достатъчно, че да напои милиони хора наред пустинята. Това беше поредното зрелищно чудо в биографията на Моисей! Още веднъж хората занемяха пред дарбата на своя водач. И все пак, когато „конференцията” приключи, Моисей бе повикан, за да даде обяснения защо не е използвал дарбата според Божиите инструкции. Не му бе позволено да влезе в Обещаната земя заради тази злоупотреба. Звучи отрезвяващо.

Ще дадем още един пример с Валаам. Той пророкува над Израел и до ден-дневен можем да прочетем думите му в Словото. Ле-ле, само какво страхотно свидетелство – пророчеството ти да е записано в Божието слово! Но съществуват някои подробности: Бог недвусмислено му каза да не отива – да не прави онова, което другите искат от него. И все пак поверената на Валаам дарба се прояви, дори когато Бог категорично му беше заповядал: „Да не отидеш с тях” (Числа 22:12). Още един пример за това как дарбата действаше из-

вън първоначалното Божие намерение.

В крайна сметка, Бог не контролира всеки дребен детайл при използването на дарбите, които ни е поверил. Ако ни надзираваше по такъв начин, нямаше да бъдем наречени настойници. Един настойник има свободата да управлява онова, което му е поверено, без директен надзор. Библейски пример в това отношение е Исусовата притча за неверния настойник:

Един богаташ имаше настойник, когото наклеветиха пред него, че разпилявал имота му. И той го повика и му каза: Какво е това, което слушам за тебе? Дай сметка за настойничеството си; защото не можеш вече да бъдеш настойник (Лука 16:1-2).

Тъй като настойничеството е било по-често срещано в библейски времена, отколкото е в наши дни, не е изключено тук да ни убегне нещо важно. Обърнете внимание, че в началото богаташът не е бил наясно какво се случва. Не е наблюдавал действията на настойника всеки ден. Наложило се е някой друг да го осведоми за лошото стопанисване, което се е забелязвало от доста време.

Виждаме същата ситуация при Йосиф в книгата Битие. При пристигането си в Египет, той е роб в дома на Петефрий, но впоследствие е повишен до позицията на настойник на целия дом. Ето какво четем: **А Петефрий остави всичко, каквото имаше, в Йосифовата ръка и освен хляба, който ядеше, не знаеше нищо за онова, което притежаваше (Битие 39:6).** Петефрий не следеше отблизо или не надзираваше работата на Йосиф, на когото беше поверил настойничеството.

Това наподобява дарбите, които Бог влага в теб и мен. Апостол Петър ни наставлява да бъдем добри настойници на многообразната Божия благодат в живота ни – тъй наречената *харизма*.

НЕ ТОЛКОВА ЯВНИ ВЕЧНИ ДАРБИ

Нека да се задълбочим малко повече. На първо място, нека да си припомним думите на Петър: „Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници.” Като настойници, от нас се очаква да служим или да използваме дарбите. И пак ще повторим, че те не са за нас, а за останалите. Думата *служи* е *διακонеο* и означава: „да служа, да прислужвам, като се акцентира върху работата, която трябва да бъде свършена”⁶. Нужно е да сме готови да служим с нашите дарби. Те са ни били дадени даром и ние трябва с готовност да ги използваме, за да изграждаме живота на другите.

Нужно е “според дарбата, която всеки е приел, да служим с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат”. Думата *многообразна* тук означава “разнородна”⁷. Ще трябва да изпишем много страници, за да изредим различните дарби, които Бог е дал на Своите хора. Всъщност, може би не е възможно да съставим такъв списък. Някои дарби са явни заради ролята им за изграждане на Царството. Но много други не се забелязват лесно. Ето пример.

Наскоро чух един доста известен пастир да говори за някакъв интересен разговор, който се е състоял точно преди годишна конференция на неговата църква. Това е важно годишно събитие с голяма посещаемост. Докато екипът подготвял залата, пастирът видял един доктор по медицина, член на църквата, да поставя на седалките разпечатани материали за делегатите.

Пастирът отишъл при доктора и се извинил: „Докторе, не е редно вие да правите това. Имаме стажанти и други доброволци, които да свършат тази работа.”

Докторът възразил с твърд, но любезен тон: “Всяка година се откъсвам от медицинската си практика, за да дойда на тази конференция. Това е най-ценната ми седмица в годината, понеже мога да свърша нещо за изграждане на Божието царство.”

Докато слушах моя приятел пастир да разказва тази случка, ми стана тъжно за доктора. Разбрах, че не е свързал точките, за да разбере колко ценна е неговата дарба за изграждане на Божието царство. Пак ще повтора, че някои дарби са директно свързани с това, но повечето не са, което не ги прави по-маловажни.

Докторът не е по-различен от Стан, когото споменах в първата глава. Ами ако нямаше лекари? Какво би се случило, когато хората, призвани в други области за изграждане на Царството, се разболеят? Мнозина биха си отишли преждевременно без медицинска помощ.

Нека да разиграем един хипотетичен сценарий, илюстриращ тази връзка. Докторът използва своята дарба, като помага на една майка, отглеждаща децата си у дома, да възстанови здравето си. Благодарение на което, тъй като тази жена не е безнадеждно болна и не умира преждевременно, тя е в състояние да развие своята дарба да отгледа и възпита децата си в Божиите пътища. Едно от децата е надарено в сферата на иновациите и майката го насърчава да се развива в тази посока. След като дъщерята се дипломира със специалност “компютърен софтуер”, тя постъпва на работа в компания, занимаваща се със създаването на софтуер.

Вече изцяло оперираща в своята дарба, тя създава нов начин за комуникация, много по-ефективен от всичко, което се предлага на пазара. Нейната иновация обаче няма да стигне далеч, без колегата ѝ от отдел “маркетинг”. Той използва своята дарба, за да осведоми търговците и потребителите за потенциала на този нов софтуерен пакет.

Един от търговците – магазин, собственост на надарена бизнес дама - закупува продукта. Един от продавачите в магазина упражнява своята дарба, за да продаде софтуерния пакет на някакво служение, което е призвано да създава ученици сред народите по света.

Въпросното служение има надарен IT-специалист, който разпознава потенциала на новия софтуер и препоръчва закупуването му, след което го интегрира във вече съществуващата им система.

Благодарение на това, сега служението има възможност да достига по-ефективно до пастири и служители по целия свят. Резултатите: определено повече мъже и жени идват до спасение и биват обучени с помощта на този софтуерен комуникационен пакет.

В съдния ден Исус ще покаже на лекаря, който в началото е излекувал болната майка, множествата, до които е достигнал в различни краища на света. Можем да предположим каква ще бъде реакцията. Докторът ще възрази: „Не може да става въпрос за мен. Аз никога не съм ходил в тези страни.”

Тогава Исус ще му обясни, че благодарение на неговата вяроност към дарбата в живота му, е последвала верижна реакция, която, в крайна сметка, е довела до спасението на мнозина и до утвърждаване на вярващите по целия свят. Най-вероятно Исус би казал на този лекар: „Ти с готовност изпълняваше задълженията си на лекар така, сякаш работиш за Господа, а не за пред хората, и сега плодът ти е явен. Животът на много хора бе променен заради твоето покорство. Хубаво, добри и верни слуго!”

Може би ще попиташ: Има ли тази идея библиейско основание? Прочети следното:

Каквото и да вършите, работете от сърце, като за Господа, а не като за човеци; понеже знаете, че за награда от Господа ще получите наследството (Колосяни 3:23-24).

Това е само един от възможните сценарии. Съществуват безброй много възможности за подобни връзки или верижни реакции.

Нека да се върнем към действителната история на моя приятел пастир. Ами ако на доктора му омръзне да се чувства удовлетворен само една седмица в годината? (Разбира се, липсата на удовлетворение се подклажда от невежество относно важността на неговата дарба). Твърде вероятно е един ден той да се оттегли от медицинското поприще в стремежа си да намери удовлетворение петдесет и две седмици в годината. Да предположим, че приеме да заеме позиция

в църквата, свързана с поучение и разработване на учебен план за курс по ученичество. Какво би се случило в съдния ден? Дали наградата му ще е голяма, след като се е отказал от поверената му дарба?

За съжаление, често съм бил свидетел как мъже и жени се чувстват некомфортно в позицията си на служители на пълен работен ден поради липса на разпознаване как дарбите им биха процъфтявали в области извън църковната среда.

Необходимо е знание, духовна чувствителност и зрялост, за да видим не толкова явните позиции в служба на Царството.

Ето каква е реалността: твоята дарба, било че е в областта на здравеопазването, образованието, управлението, леката атлетика, търговията, изкуствата, медиите, домакинството или където и да е другаде, е свързана с изграждането на Царството. Главният дизайнер е преценил така.

Твърде вероятно е да не осъзнаваме каква е връзката между нашето покорство и успеха до момента, в който един ден се изправим пред Христовото съдилище. Както пише Павел: *Така и добрите дела на някои са явни, а онези, които не са, не могат да бъдат укрити завинаги* (1 Тимотей 5:25).

И така, било че дарбата ти е изявена или не, трябва да се съобразяваш с изискването: **Само нека всеки постъпва така, както Господ му е отделил сили, и всеки, както Бог го е призовал** (1 Коринтяни 7:17).

МОТИВАЦИЯТА Е ОТ СЪЩЕСТВЕНА ВАЖНОСТ

Нека да се върнем към думите на Павел, които използваме като основа за нашето настойничество:

... понеже съм тласкан от неотменна необходимост; защото горко ми, ако не благовествам. Понеже ако върша това доброволно, имам награда... (1 Коринтяни 9:16-17).

Следващата истина, която ще изтъкнем, е, че “наградата” е директно свързана с нашата “готовност” или, по-общо ка-

зано, с нашето *“отношение”*. С две думи, ако отношението ни е безкористно, ще получим награда; ако е себично – няма да получим награда.

Различните варианти за безкористни или себични мотиви са твърде много, та да бъдат изброени. Нека да се спрем само на няколко сравнения. Ето един пример за безкористно отношение: Само каква привилегия е да служи на останалите с поверените ми способности. Себичният мотив би звучал по-скоро така: Каква полза мога да извлека от моите способности? Или, казано по-директно, в първия случай въпросът е: Какво мога да направя за теб? Във втория: Каква ще е ползата за мен?

Ето още един пример за безкористно отношение: Ще дам всичко от себе си, независимо какво ще получа в замяна, докато себичният мотив звучи: Защо да се старая толкова, като няма да извлека кой знае каква полза?

И още един безкористен мотив: Трябва да продължа напред; има толкова много хора, до които да достигна. Докато себичният мотив е: Вече съм постигнал успех; сега мога да давам по-полека.

Павел пише относно важността на отношението или мотивите: „Всеки човек да ни смята за Христови служители и настояници”, като непосредствено след това продължава:

А за мен е твърде малко нещо да бъда съден от вас или от човешки съд; даже аз не съдя сам себе си. Защото, при все че съвестта ми в нищо не ме изобличава, пак с това не съм оправдан; защото Господ е, Който ще ме съди. Затова недейте съди нищо преждевременно, докато не дойде Господ, Който ще извади на светло скритото в тъмнината и ще изяви намеренията на сърцата; и тогава всеки ще получи своята похвала от Бога (1 Коринтяни 4:3-5).

Павел не се притеснява за преценката на своите приятели, критици или която и да е друга самопровъзгласила се власт, нито дори за собственото си мнение. Нашата прецен-

ка е без значение на фона на онова, пред което ще се изправим – божественият изпит. Важното е как Исус ще оцени нашето настояничество.

Със сигурност нашите действия или дела на покорство ще са от значение в Съдния ден. Исус ясно заявява: **Ето, ида скоро; и у Мен е наградата, която давам, да отплатя на всеки според каквито са делата му** (Откровение 22:12). Въпросът не е „или, или“, а по-скоро „и, и“ – и мотивите, и делата ще бъдат изпитани в Деня на съда.

Някои може би смятат, че Павел говори за съда над невярващите – съда на „Големия бял престол“ – където невярващите ще отговарят за греховете си, понеже не са приели благодатта на Исус Христос. В случая определено не става въпрос за това, тъй като на съда пред големия бял престол никой няма да получи „похвала“ от Бога, както споменава Павел.

Важно е да се придържаме към контекста; тук Павел говори за настояничеството. Безспорно става въпрос за това. Нашите „най-дълбоки тайни“ и „скрити мотиви“ при използването на поверените ни дарби ще станат явни на съда. Това определено ме заинтригува!

Бих искал докрай да изясня този въпрос, като отново използвам историята за непокорството, което проявих относно темата на моята проповед. Онези, които са присъствали на оная служба, вероятно и до ден-дневен смятат, че съм бил покорен на Бога, като съм представил „свежото“ си послание. Но не беше така. Твърде възможно е в Деня на съда те да разберат за моето непокорство, тъй като Исус заявява:

Няма нищо покрито, което да не се открие, и тайно, което да не се узнае. Затова, каквото сте говорили в тъмно [нашите скрити мотиви и тайни], ще се чуе на светло; и каквото сте казали на ухо във вътрешните стаи, ще се разгласи от покрива (Лука 12:2-3, обяснението в скобите е добавено от мен).

Напълно възможно е в Съдния ден да се наложи да се

извиня на пастира и на останалите, които не успяха да чуят посланието от *Примамката на сатана* онази вечер.

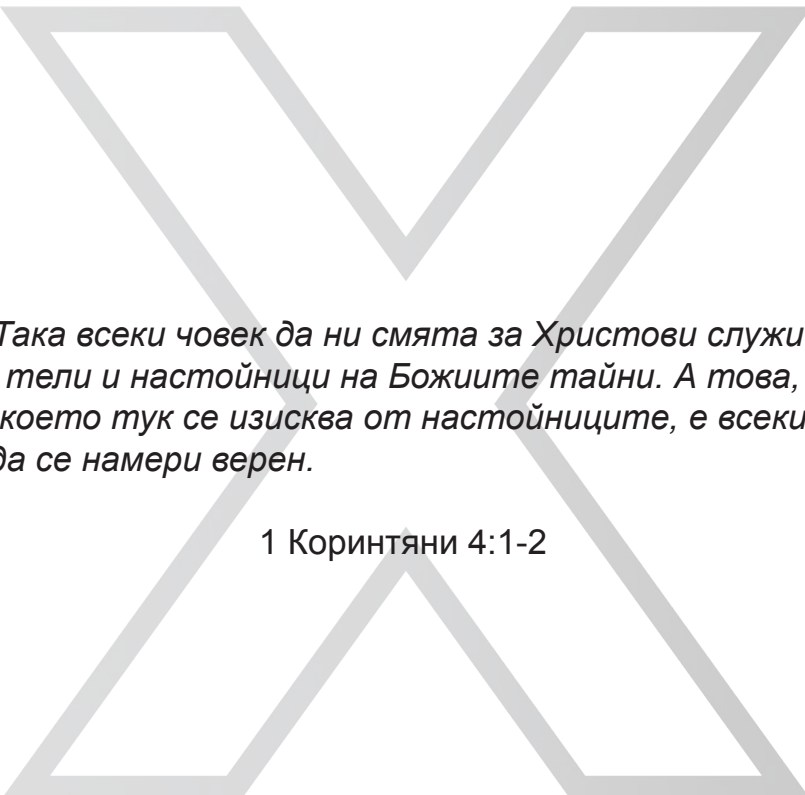
КАКВО СЕ ОЧАКВА?

Вече сериозно наблегнахме на това колко е важно да имаме разбиране относно настойничеството. Остава да си зададем най-важния въпрос: Какво се очаква от нас? С други думи, какви резултати ще очаква Исус в Деня на съда, когато преценява как сме използвали поверените ни от Него дарби? Можем ли да знаем? Със сигурност, тъй като Исус заявява: **Словото, което говорих, то ще го съди в последния ден** (Йоан 12:48).

Ще започнем тази дискусия, която ще ни изпълни с разбиране и сила, в следващата глава. Това е фокусът а настоящата книга.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Преди да прочетеш тази глава, гледаше ли на себе си като на настойник? Защо или защо не?
2. Дарбите, които си получил, не са за теб; те трябва да достигат до другите чрез теб. С други думи, ти си носител на онова, което Бог желае останалите да имат. С оглед на това, защо е важно да бъдеш верен настойник на дарбите си? Какъв е залогът, ако пренебрегнеш своето настойничество?
3. По всяко време ти можеш да решиш да използваш дарбите, които Бог ти е дал, по един от следните три начина: да изграждаш Божието царство, за лична облага или да ги пренебрегнеш – изобщо да не ги използваш. Как използваш своите дарби? Какви промени трябва да предприемеш относно начина, по който стопанисваш онова, което Бог ти е дал?

Така всеки човек да ни смята за Христови служители и настойници на Божиите тайни. А това, което тук се изисква от настойниците, е всеки да се намери верен.

1 Коринтяни 4:1-2

Верен

Апостол Павел определя себе си и Аполос като служители на Исус Христос и настойници на поверените им дарби. В предходната глава разбрахме, че това определение не се отнася само за тези двама велики светии или само за църковните водачи от нашето съвремие, а за всеки вярващ. Ти и аз също сме служители на Исус Христос и изпълняваме тази си роля най-вече като сме добри настойници на дарбите, които са ни били поверени.

Сега ще обърнем внимание на изискванията към настойника, като в списъка фигурира само едно качество: вярност. Преди да продължим нататък, нека си дадем сметка, че не са изредени една, две, три или повече характеристики. Павел би могъл да започне с това, че от настойниците се изисква да излъчват радост, да са силни, да познават добре Словото, да са състрадателни или да притежават някакви други богоугодни качества. Разбира се, не бих искал да омаловажа всички тези характеристики. Просто подчертавам факта, че е споменато едно-единствено нещо, което всъщност се изисква. Ето защо е много важно да се концентрираме върху тази добродетел, ако искаме да сме добри настойници и един ден да чуем: „Хубаво!“

ЗНАЧЕНИЕ НА ДУМАТА ВЯРНОСТ

Имал съм привилегията да говоря пред лидерски екипи по целия свят – не само пред такива, които са в служение, при все че те са преобладаващото мнозинство - но също и членове на корпоративни, правителствени, бизнес, образова-

телни и спортни колективи. На няколко пъти съм молил тези хора да дефинират *верен* с една дума. Тъй като са лидери, те обикновено обичат да изразяват мнението си. След като съм получавал сходни отговори в почти всички среди, аз реших да направя списък с най-често срещаните определения:

- постоянен
- последователен
- надежден
- на когото може да се разчита
- лоялен
- верен
- заслужаващ доверие
- предан
- честен
- непоколебим
- покорен

Има и други, но тези са най-често срещаните. И още по-важното е, че всички споменати отговори съответстват на определенията и синонимите в речника.

Има обаче едно много важно определение, което не съм чувал нито веднъж, и то е: „умножаване”.

Сигурно веднага ще си кажеш: Умножаване? Това не е определение на „верен”! Може и да подложиш на съмнение езиковите ми умения, както правеха моите учители по английски. Но аз те уверявам, че до края на тази глава не само ще се съгласиш, но и най-вероятно ще го приемеш като едно от най-важните определения, свързани с верността.

ПРИТЧАТА ЗА ТАЛАНТИТЕ

За да представим умножаването, нека да се спрем на Иисусовата притча за талантите. Бих те помолил да я прочетеш внимателно, независимо колко пъти си я чел преди.

Защото ще стане, както когато един човек при тръгването си за чужбина свика своите слуги и им предаде имота си (Матей 25:14).

Преди всичко е важно да отбележим, че това е притча; ето защо значението ѝ е символично, не буквално. Затова трябва да я тълкуваме в светлината на библейското разбиране – цялостната мъдрост на Божието слово. Човекът, който тръгва за чужбина, представлява Исус. Той предава имота си на Своите слуги – символизиращи теб и мен.

Освен това, пътуването очевидно е дълго, което е в подкрепа на два факта. Първо, от близо две хиляди години Исус ни е поставил в отговорност над онова, за което Той е умрял – Царството. Той очевидно все още не се е върнал, но и до настоящия момент е минало доста дълго време.

Второ, тази притча още веднъж показва, че настойничеството не се надзирава отблизо. Човекът отива в чужбина и не се връща всеки месец, за да проверява как се справят настойниците, на които е поверил имота си. Според притчата, той преглежда работата им едва при завръщането си.

Нека да продължим неговата история:

На един даде пет торби със сребро, на друг – две торби със сребро, на трети – една торба със сребро, на всеки според способността му; и тръгна (Матей 25:15).

В тази история става дума за пари. В повечето библейски преводи е използвана думата талант, която всъщност е най-точна, тъй като гръцката дума е *талантон*. Талантът е мярка за тегло, която се използва предимно при златото или среброто. Един талант е приблизително седемдесет и пет павунда (около 34 килограма – б. пр.). Повечето експерти считат, че един талант сребро се равнява на около 18 000 щатски долара (разликата с други оценки е незначителна). Всички експерти са съгласни, че в Новия завет талантът представлява голяма сума пари. Тридесет и четирикилограмова торба със сребро са си доста пари!

Според сегашните си разбирания, лично аз не смятам, че точната сума е от значение за тълкуването на тази притча. Можем обаче със сигурност да заключим, че един талант е представлявал значителна отговорност.

Не мисля, че Исус обсъжда парите, макар че по принцип бихме могли да приложим тълкуването в тази насока. В притчите Си Исус рядко говори директно за онова, което има предвид. Той сравнява добрите хора с житото, лошите хора с плевелите, думите - със семената, житейските грижи - с тръните, края на света - с жътвата, ангелите - с жътвари и т.н. С оглед на контекста на Новия завет като цяло, е почти сигурно, че тези таланти представляват *харизма*, или поверените ни дарби.

Другата важна идея в тази история е, че не всеки слуга получава една и съща стойност. Ще се спрем по-задълбочено на този факт малко по-късно, но това е причината, поради която аз неведнъж използвам думата „дарби“ по отношение на онова, което ни е поверено. Някои имат една, други две, а трети - повече дарби.

Различният брой може също така да говори за величината на нашите дарби. Нека да бъдем честни; дарбите на някои хора превъзхождат тези на други. Мнозина притежават дарбата да пеят и вдъхновяват всички, които ги слушат. Но не всички, които пеят, имат дарбата на Селин Дион или Андреа Бочели. Затова моето откровено мнение е, че всеки талант представлява определена дарба или пък величината на дарбата. Нека да продължим:

Веднага този, който получи петте торби със сребро, отиде и търгува с тях, и спечели още пет. Също и този, който получи две торби със сребро, спечели още две. А този, който получи една торба със сребро, отиде, изкопа дупка в земята и скри парите на господаря си (Матей 25:16-18).

Бих искал да персонализирам историята, като назова слугите с конкретни имена. Да наречем първия слуга Алисън, втория - Боб, а третия - Лари. Алисън е започнала с пет таланта, умножила е онова, което ѝ е било дадено и накрая е имала десет. Боб е умножил неговите два таланта и накрая се е оказал с четири. Лари обаче не е умножил поверения му талант, а го е заровил. Нека да сме точни:

Алисън: $5 \times 2 = 10$

Боб: $2 \times 2 = 4$

Лари: $1 = 1$

Оттук нататък ще наричам всеки от тези слуги с името, което му дадохме тук.

СЪДЪТ

От съществена важност е да обърнем внимание на акцента, който Исус поставя върху думата *дълго* в тази притча. Историята започва с оповестяването на дълго пътуване – в чужбина, а по-надолу се казва: **След дълго време дойде господарят на тези слуги и поиска сметка от тях** (Матей 25:19). Сметката, която господарят ще иска от всеки настойник, представлява съдът, на който всеки от нас ще се изправи, за да отговаря как е използвал поверените му дарби. Нека най-напред да видим какво се случи с Алисън:

И когато се приближи Алисън, която беше получила петте торби със сребро, донесе още пет и каза: „Господарю, ти ми даде пет торби със сребро; ето, аз спечелих още пет.”

Чуй какво отсъди господарят ѝ:

Господарят ѝ каза: „Хубаво, ти си добър и верен слуга! Над малкото си била вярна, над многото ще те поставя. Влез в радостта на господаря си!” (Матей 25:20-21).

Това е нещо много важно, което не бива да пропускаме: Господарят казва: “Бил си верен.” Както и да обърнете отговора на господаря, има само едно тълкуване: Исус прави директна връзка между *верността* и *умножаването*. Внимателно се вгледай в коментара на господаря; Алисън е похвалена за едно-единствено нещо! Не се казва, че тя е била постоянна, надеждна, лоялна, отдадена, честна или което и да е друго от определенията на *верен*. Не искам да бъда разбран погрешно – всички тези прекрасни качества са присъщи на верността, но не са споменати като първостепенни. Той също така не изтъква друга добродетел, действие или

следствие от нейното настояничество – само че е умножила онова, което ѝ е било поверено. Виждаме директна връзка между верността и умножаването!

Същото важи и за Боб. Прочети внимателно какво се казва за него:

Приближи се и Боб, който беше получил две торби със сребро, и каза: „Господарю, ти ми даде две торби със сребро, ето, спечелих още две.”

Ето какво отсъжда и за него господарят:

Господарят му каза: **Хубаво, добър и верен слуга! Над малкото си бил верен, над многото ще те поставя. Влез в радостта на господаря си!** (Матей 25:22-23).

Още веднъж Исус директно свързва *верността* с *умножаването*. Не е изтъкнато нищо друго – действие, добродетел или резултат! Исус не иска казаното от господаря да бъде разводнено – нужно е да се запомни едно: Този човек е умножил поверените му таланти, което недвусмислено се свързва с неговата вяност.

Също така, похвалата, която Боб получава, е абсолютно същата като тази, отправена към Алисън. Това показва, че в съдния ден нашите „точки” във връзка с умножаването ще произтичат от труда, който сме положили. Исус ще бъде доволен от нас независимо от броя и важността на нашите дарби. Единственото нещо, което ще е от значение, ще бъде дали сме ги умножили.

За пример можем да дадем майката, посветена на отглеждането на децата си, която умножава своята ефективност. Тя ще получи същата похвала като предприемача, който е умножавал бизнеса си и е давал за целите на Царството.

Сега нека да насочим поглед към Лари:

Тогава се приближи Лари, който беше получил една торба със сребро, и каза: **Господарю, аз те знаех, че си строг човек; жънеш, където не си сял, и събираш, където не си пръскал; и като се уплаших, отидох и скрих таланта ти в земята; ето, имаш своето** (Матей 25:24-25).

Преди да видим какво господарят отсъжда за Лари, нека да обърнем внимание на няколко важни факта. Първо, Лари

не е умножил талантите си; той е заровил онова, което му е било поверено. Също така, обърни внимание защо не ги е умножил: Преди всичко не е познавал характера на своя господар, поради което неоснователно го е взел за строг.

През годините, в които съм служил на вярващи от всички части на света и от най-различни сфери на обществото, съм забелязал как основното, което възпрепятства тяхната плодовитост, е непознаването на Божията природа. (Ще се спрем на този въпрос по-задълбочено в една от следващите глави).

Често неправилните ни разбирания за Него подхранват онова, което стои зад неуспеха ни да умножаваме талантите си – страхът. Лари се е страхувал! Страх, плахост, уплаха възпрепятстват изявата на Божиите дарби в живота ни. Това е от изключителна важност. Разбрал съм го от личен опит, тъй като съм се борил с подобно нещо години наред. (Този въпрос също ще бъде разгледан по-подробно в една от следващите глави).

Нека сега да видим какво отсъди господарят за Лари:

А господарят отговори: Лукав и ленив слуга! (Матей 25:26).

Ле-ле! Нека да поспрем и да разгледаме това обръщение, преди да продължим. Не забравяй, че и тримата, не само Алисън и Боб, но и Лари, са слуги; те не са външни хора. Техният господар поставя оценка на работата им. Лари не чува: “Хубаво, добър и верен слуга”, подобно на останалите двама. Вместо това е наречен: “Лукав и ленив слуга!” Това определено грабва вниманието. Исус не говори за спасението, а за отсъждането как сме използвали своите дарби – че или ще бъдем наградени, или ще претърпим загуба според усилията, които сме положили.

Нека внимателно да разгледаме двете остри думи на господаря. Ще започнем с по-лесната за преглъщане. Гръцката дума за “ленив” е *окнерос*. Тази дума има следното значение: “забавям, бавен, муден, ленив, мързелив”.⁸ Друг речник я определя като: “свързана е с това някой да отбягва или да се колебае да се ангажира с нещо стойностно, което вероятно предполага липса на амбиция”.⁹

Ето какво казва за *окнерос* моят приятел Рик Ренер, който е експерт по гръцки език: „Тази дума изразява идеята за човек, който има пасивно, летаргично, вяло, равнодушно отношение към живота.” Тези три източника, базиращи се на значението на думата на гръцки, разширяват виждането ни и ни дават по-голямо проникновение.

Ако си страхлив, ще се колебаеш или няма да смееш да се ангажираш с нещо, което трябва или би могло да бъде направено. Ако си вял, ще ти липсва ентузиазъм да се захванеш с онова, което трябва да бъде свършено. Ако си апатичен, дори няма да се замислиш дали да направиш нещо или не. Всички споменати варианти са свързани с тази гръцка дума, но слугата признава: „Уплаших се.” Възможно е в него да са се проявили и други аспекти на леността, но, в крайна сметка, колебанието, породено от страх, се е оказало решаващият фактор.

Понякога изпитвал ли си настойчив подтик да направиш нещо, особено по време на молитва – но си се колебал твърде дълго от страх да не се провалиш? А после си виждал как някой друг го прави. А ти си си казвал: Тази идея беше моя – трябваше да я изпълня.

В такава светлина Исус ни представя този слуга. Той е проявявал колебание, не само веднъж или два пъти, но през целия период на своето настойничество. Нормално е да се чувстваме така веднъж-два пъти, след което обикновено се отърсваме от колебанията си. Но ако флиртуваме с колебанието прекалено дълго, то може да се превърне в модел на поведение, който, в крайна сметка, да доведе до пълна неангажираност и безплодно настойничество.

Когато Господ най-напред поиска от мен да пиша, аз се колебах в продължение на десет месеца. Страхувах се да опитам. Бях се провалял в това безброй много пъти в училище. В колежа имах състудент, който разкритикува стила ми на писане пред всички! Бяха ни поставили задание, при което трябваше да си разменим писмените работи и по време на груповата дискусия моят състудент изрази неодобрението си за работата ми пред преподавателя. Бях единственият

студент, който получи подобна критика от свой състудент.

Имах основателни причини да се страхувам от писането: ужасни резултати на тестовете SAT и ACT, множество негативни изказвания от страна на учителите, слаби оценки и критично настроен състудент; миналото ми не беше на моя страна. Всичко това само засили колебанието ми. Написването на една книга би отнело страшно много време, а времето е от изключителна важност. Това би ми попречило да се ангажирам с други дейности, свързани с разрастването на младото ни служение. За да се покоря на Божието напътствие, трябваше да се отърся от тези сериозни страхове и притеснения.

Ами ако колебанията ми бяха продължили прекалено дълго и не бях се подчинил? Щеше да се случи точно онова, за което ме бяха предупредили двете жени, за които вече споменах по-рано. Бог щеше да даде таланта на някой друг, на някоя „Алисън“, която да изпълни мисията. Тя би приела задачата, предназначена за мен. Къде щях да се намирам аз днес? Дали, в крайна сметка, нямаше да бъда наречен „ленив“ пред Божието съдилище?

Нямаше как да предположа, че съдбата ми ще е свързана с писането! Ако след като прехвърлих двайсетте някой ми беше казал: „Джон, Бог ще те изпрати при различни народи по света чрез твоите книги“, бих отговорил, превивайки се от смях: „Да не си си изгубил ума? Та аз не мога да напиша и есе от три страници.“

Но сега книгите ми са бестселъри от национален и международен мащаб, преведени са на над сто езика и се издават в многомилionen тираж. Ами ако не се бях подчинил? Ако бях позволил на страха да ме спре? Потръпвам само при мисълта с каква възможност бих се разминал!

Сега нека да се фокусираме върху по-тежката дума, насочена от господаря към третия слуга. Думата *нечестив* може да звучи твърде крайно, но Исус никога не използва случайни думи. Гръцката дума за „нечестив“ е *понерос*. Определя се като: „притежаващ сериозен недостатък, вследствие на което е безполезен”.¹⁰

Това определение съответства на начина, по който Лари

се отнася към онова, което му е било поверено. Същото е като думите на Павел „горко ми“ – в случай че се окаже неверен към дарбата на Бога в живота му.

Неточната представа на Лари за характера на неговия господар е сериозен недостатък, подклаждащ страха му. Той е безполезен, що се отнася до използването на поверената му дарба. Това са много силни думи; но ако сравним казаното от Павел във връзка с евентуалното неизползване на неговата дарба и поведението на Лари, ще видим колко верни са те.

Искам ясно да подчертая, че това не касае нашето спасение, а начина, по който се отнасяме с поверените ни дарби. Ето какво е Божието виждане по въпроса:

*Онези, които умножават поверените им таланти,
са добри и верни.*

Онези, които просто заравят талантите си, притежават сериозен недостатък и са безполезни и лениви.

Дали пък разбирането ни за верността е непълно? Нека да вземем под внимание следния пример. Един бизнесмен живее в област със силна и развиваща се икономика. Бизнесът му, малък магазин, който е наследил от своя баща, е доходен, но не се разраства. Бизнесменът е имал възможности да открие нови клонове на бизнеса в други части на града, но независимо от предприемаческата си дарба, не е искал да нарушава настоящото си „удобство“.

Да се опитаме да отидем малко по-надалеч. В светлината на отсъденото за Лари в притчата, нека да зададем два важни въпроса. Редно ли е този бизнесмен да използва своята дарба да отваря нови магазини и да се простира към други пазари за целите на Божието царство? Дали желанието му да „играе безопасно“ не е същото като стратегията на неверния слуга, който „заравя“ таланта си?

Дали преценяваме верността според критериите на Исус? При все че бизнесменът води добър живот, не би ли трябвало главният въпрос да бъде: Дали той умножава или заравя талантите си? Нека да бъдем честни в преценката си. Не из-

мерваме ли верността единствено по надеждността, без да вземаме под внимание възпроизвеждането? Постоянството, без то да е подплатено с нарастване? Не ни ли убягва цялостната идея за плодовитостта – да умножаваме дарбите, които са ни поверени?

Божията първа заповед към хората, когато постави мъжа и жената на земята, беше: **Плодете се и се размножавайте** (Битие 1:28). Разбира се, той иска да имаме деца и да населим земята. Но също така заповедта Му е най-вече следната: Да Му връщаме умножено всичко, което е поверил на грижите ни. Трябва да се размножаваме чрез умножаване. В притчата за талантите Исус конкретно прилага тази първоначална заповед от Битие по отношение на поверените ни дарби.

НЕ СЪС СОБСТВЕНИ СИЛИ!

Срещаш ли затруднения? Вероятно е така, но не забравяй, че се нуждаеш единствено от Божията благодат. От теб не се изисква да се справиш със собствени сили, а чрез Божията харизма. Целта на написването на това послание не е да те обезсърчи, а да те накара да откриеш дадения ти от Бога потенциал и да израснеш във вяра по отношение на Божията благодат и дарбите в твоя живот. Не възнамерявам да поставям върху теб тежък товар – твърде тежък за носене. Павел три пъти извика към Бога да облекчи товара му, но виж как му отговори Господ:

Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва съвършена. И така, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила. Затова намирам удоволствие в моите немощи...
(2 Коринтяни 12:9-10).

Едно от определенията на гръцката дума за слабост е “ограничения”. Ти и аз не сме единствените, които на моменти се чувстваме на ръба на силите си. Всички ние имаме своите ограничения, както беше и с апостол Павел. В конкретния

контекст на горния стих той споменава за съпротивата, опозицията и дори физическото преследване, с които се е сблъсквал във всеки град (вж. глава 11), но тази истина е валидна за ограниченията и невъзможните ситуации, пред които и ние се изправяме – когато задачата изглежда неизпълнима. Въпреки че със сигурност не е лесно, това трябва да ни накара още по-категорично да решим да разчитаме на Неговата сила. Вместо да слушаш ограниченията, които крещят в уми, изговаряй Божиите обещания. Дали не се вслушваме прекалено много в себе си, вместо да говорим на себе си?

Три пъти Павел помоли Бога да се намеси и всеки път Бог му напомняше за *хариз*. На третия път Павел разбра; той осъзна, че неговите ограничения трябва само да му помагат да вярва в Божията благодат и дарби в живота му. Ето защо “Боже, отърви ме от това!” бе заменено от “Намирам удоволствие в ограниченията си”. Действително ли казва “удоволствие”? Да! Павел е осъзнал, че колкото по-невъзможно е предизвикателството, толкова по-мощно Божията сила ще се изяви в и върху живота му – ако го вярва!

Стигаме до една важна истина: Можем да стигнем до благодатта, която трябва да умножаваме, единствено чрез вяра! Павел пише: **Имаме достъп чрез вяра в тази благодат** (Римляни 5:2). Представи си го по следния начин: Вратата е каналът, който доставя до сърцето ни нужната благодат, която трябва да бъде умножена. Когато чуем това послание, нашата вяра, или канал, трябва да се разшири, а не да се свие. Изборът е наш. Казва ни се:

Словото, което те чува, не ги ползва, понеже не се съедини чрез вяра в онези, които го чува. Затова ние, повярвалите, влизаме в тази почивка (Евреи 4:2-3).

Нека онова, което четеш, да не бъде безполезно за теб; вместо това го съедини с вяра. Едно и също слово от Бога извърши две различни неща за израилтяните. То беше от полза за Моисей, Исус Навин и Халев; те се укрепиха, след като го видяха в положителна светлина. Но същото слово не бе от полза

за останалите израилтяни, понеже му придадох отрицателен смисъл. Такава е разликата между вярата и неверието.

Вярвай, че Бог те е екипирал да стигнеш далеч отвъд собствените си способности. Той не ти е оставил друг избор, освен да разчиташ на Неговата благодат за изпълване със сила и власт. Когато го направиш, ще влезеш в истинската почивка – ще сложиш край на собствените си усилия и вече няма да се напругаш да произвеждаш резултати. Какво означава да влезеш в тази почивка? Да се кооперираш с Божиите възможности за изпълнение на поверената ти мисия. Когато влезеш в почивката, Бог ще те води към умножаване!

Това е една от причините, поради които Давид беше наречен “мъж по Божието сърце”. Той разчиташе на Божиата сила, а не на своята. Постоянно прогласяваше: **Господ е сила на живота ми** (Псалм 27:1). Всичко, което вършеше, имаше един и същ общ знаменател: Той разчиташе на Божиата способност в него и чрез него. Ето защо Павел се обръща към своя духовен син Тимотей, който се бореше със страх и несигурност: **И така, чедо мое, заяквай в благодатта, която е в Христос Исус** (2 Тимотей 2:1).

По тази причина аз посветих първата и втората глава на тази книга на *харис* и *харизма*, за да имаме стабилна основа, преди да се спрем на Исусовата притча за талантите. Би било непосилно и обезсърчително да се опитваме да се справим със своето настояничество със собствени сили.

Моля те никога да не забравяш: твоето призвание е отвъд естествените ти способности.

Може би точно затова ни се казва:

Понеже, братя, вижте какви сте вие, призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра онова, което е безумно в този свят, за да посрами мъдрите; Бог избра онова, което е слабо в този свят, за да посрами силните; Бог избра онова, което е долно и презряно в този свят и което е нищо, за да

съсипе онова, което е нещо, за да не се похвали никое създание пред Бога (1 Коринтяни 1:26-29).

Защо е така? Защо не са призовани мнозина мъдри, силни и благородни? Дали за естествено надарените не би било по-лесно да „успеят“ със собствените си сили? Те постъпват глупаво! Сравняват се с останалите и печелят. Вместо това трябва да видят себе си в светлината на призванието на техния Създател.

Павел беше различен. При все че в сравнение със своите съвременници той беше мъдър и благороден още преди да се спаси, дойде момент, в който Павел счете всички свои естествени способности за „измет“, за да може в живота му да действа Христовата сила. Той беше един от малцината, понеже беше разбрал как независимо че в естествено отношение беше по-умен от повечето хора, неговата мъдрост бледнееше в сравнение с Божията (вж. Филипияни 3:4-11).

СОЦИАЛИСТИЧЕСКО ИЛИ КАПИТАЛИСТИЧЕСКО МИСЛЕНЕ?

Нека да продължим с притчата на Исус. Може и да изглежда невероятно, но нещата стават още по-сериозни и шокиращи!

Затова вземете от него таланта и го дайте на този, който има десет таланта (Матей 25:28).

Добре де, чакай малко! Правилно ли прочетохме? Той всъщност заповядва талантът да бъде взет от Лари и да се даде на Алисън. Нека да го видим черно на бяло:

Алисън: $5 \times 2 = 10 + 1$ (от Лари) = 11

Лари: $1 - 1$ (за Алисън) = 0

Накрая Алисън има 11 таланта, а Лари - 0!

Докато една сутрин се молах, бях стъписан от онова, което чух в сърцето си. Ето какво стана. Всъщност не бях разсъждавал върху притчата за талантите от известно време. Оная сутрин чух Божият Дух да ми казва: „Сине, аз имам по-скоро капиталистическо, отколкото социалистическо мисле-

не.” Какво?! Повдигнах учудено вежди, но познавах Бога от достатъчно дълго време, за да знам какво е, когато ни разкрива нещо непонятно за нас. Често това сякаш противоречи на религиозното или нормалното мислене, а друг път дори звучи абсурдно! Думите Му в случая ми прозвучаха абсурдно. Помолих Го да ми даде разбиране, понеже, най-малкото, смятах, че Бог действа по-скоро като социалист.

Тогава Той насочи вниманието ми към тази притча и ми показва, че ако мисленето Му беше по-социалистическо, тя би завършила по-различно. Ето как би изглеждала историята: И тримата биха получили еднакъв брой таланти:

Алисън: 3 Боб: 3 Лари: 3

Алисън и Боб щяха да бъдат верни (да умножат талантите си), но Лари – понеже е безполезен и ленив – щеше да запази онова, което е получил. Резултат щеше да бъде както следва:

Алисън $3 \times 2 = 6$

Боб $3 \times 2 = 6$

Лари $3 = 3$

Хипотетично, Бога със социалистическа нагласа би направил следното:

Алисън $6 - 1 = 5$

Боб $6 - 1 = 5$

Лари $3 + 1 \text{ (от Алисън)} + 1 \text{ (от Боб)} = 5$

В крайна сметка, всички щяха да имат по 5 таланта! Но не стана така. Бог взе таланта от Лари и го даде на този, който вече имаше десет таланта. Защо? Исус обяснява:

Защото на всеки, който има, ще се даде (умножи) и той ще има в изобилие; а от този, който няма (който е заровил таланта си), от него ще се отнеме и това, което има (Матей 25:29). Не искам да кажа, че Бог е капиталист. В никакъв случай! Просто капитализмът, конкретно тук, съответства повече на Неговото мислене и действия, отколкото социализма. През 21-ви век младите хора в Америка и другаде по света са обучавани да мислят по социалистическия модел. Социализмът не е богоугоден и полезен; всъщност той директно противоречи на Божията мъдрост. Това е антихристски дух, криещ се зад идеята за общото благо, който иска да награждаваме

леността, а да наказваме усърдието, успеха и изобилието.

Бог възнаграждава с още онези, които умножават талантите си, и не вижда нищо нередно в това те да имат в изобилие. Исус казва: „Ще има в *изобилие*.” Бог желае да имаме изобилие стига сърцето ни да е отворено за изграждането на Божието царство и да използваме нашето изобилие за останалите.

Вероятно сте чували следното твърдение и преди: *Бог не е срещу изобилието; Той е срещу това изобилието да ни владее*. Напълно съм съгласен. Онези, чиито сърца изгарят от страст по Бога, не намират удовлетворение в трупането на богатства. А по-скоро в това да ходят с Бога и да използват изобилието, което Той им дава, за изграждане на Неговото царство. Изобилието е само средство в ръцете им за изграждане на останалите. И, ако сме разумни, не бихме се влюбили в поверените ни средства.

Тук е мястото да изтъкнем една важна истина: необходимо е да се грижим за бедните – онези, които не са в състояние да работят или които се нуждаят от помощ, за да си стъпят на краката. Павел пише: „Любовта ни дава сили да изпълним закона на Помазаника, като взаимно носим проблемите си. Ако считаш себе си за твърде важен, та да се наведеш, за да помогнеш на някого, значи живееш в заблуда” (Галатяни 6:2-3, буквален превод от *The Passion Translation*).

Когато се събираха, лидерите на Ранната църква бяха наясно какви са различните им отговорности и дори имаха несъгласия във връзка с някои по-незначителни въпроси. Но определено бяха на едно мнение относно своята отговорност да помагат на онези, които са в нужда. Павел пише:

Те просто поискаха от мен едно: да не забравям бедните и нуждаещите се – товар, който аз вече носех в сърцето си (Галатяни 2:10, буквален превод от *The Passion Translation*).

След като уточнихме тези неща, е важно да преценим дали някой е в нужда или е просто ленив. Социалистическият подход е да се дава по равно на ленивите и на бедните. Ако даваме на тези, които са в категорията на „ленивите”, ние само ги

правим по-зависими от нас. Нашата цел е да не преставаме да насочваме хората към дадените им от Бога дарби, за да могат и те да процъфтяват и да изграждат Божието царство.

КАК ДА ПРИЛОЖИМ ВСИЧКО ТОВА НА ПРАКТИКА

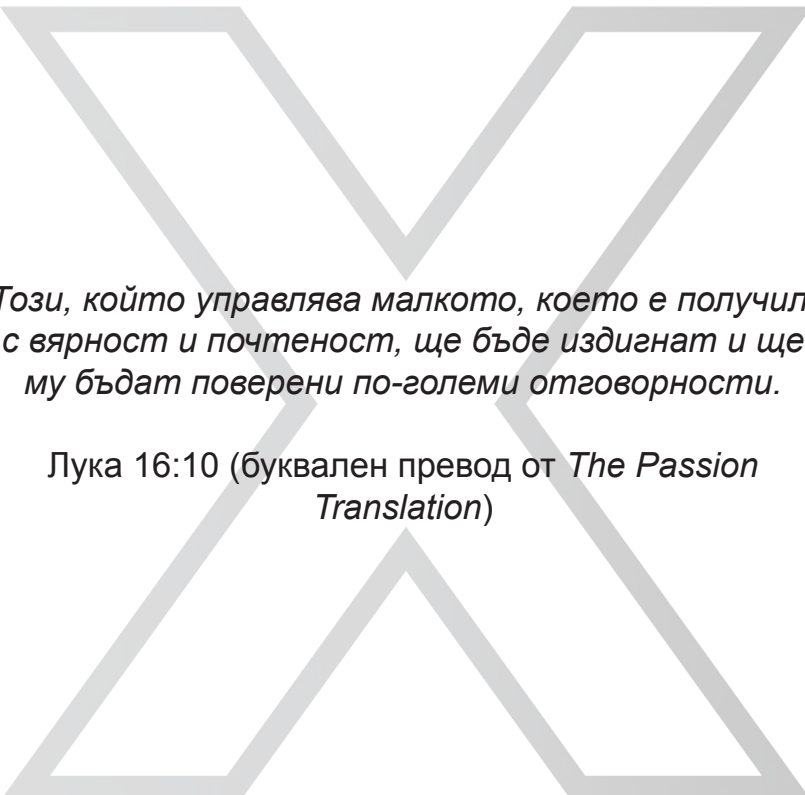
Във всеки случай е важен фактът, че са ни били поверени дарби и от нас се очаква да ги използваме и умножаваме. Ако обичаш Бога, ревностно ще желаеш да използваш своите дарби за Негова слава. Основната ми цел е да те тласна да усетиш своето вътрешно желание и потенциал. Създаден си с цел, да изпълниш определена цел. В теб е заложена способността да умножаваш онова, което си получил, за слава на Царя. Това е най-важната идея от тази глава, която трябва да запомниш.

Сега, след като получихме разбиране относно притчата за талантите и за какво се отнася тя, вече сме готови да пристъпим към някои по-практически въпроси. Как се случва това в живота ни? Какво е неговото реално проявление в ежедневието ни?

Нашето пътуване ще се насочи в тази посока в следващата глава.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Има едно качество, което ясно определя настойника: верен. Как си гледал на верността? Как се промени твоята гледна точка след прочитането на тази глава?
2. Не можем да постигнем вечно умножаване със собствени сили. То е резултат от кооперирането с Божията благодат. Опитваш ли се да умножиш своите дарби със собствени усилия? Как би могъл да умножиш дарбите си от позицията на почивка, а не на напъгане?
3. Бог не е срещу изобилието; Той е срещу това изобилието да ни владее. Защо според теб за Бога е важно да умножаваш дарбите си? Как може умножаването на твоите дарби да почете Бога и да окаже въздействие върху другите в по-голяма степен?

*Този, който управлява малкото, което е получил,
с вярност и почтеност, ще бъде издигнат и ще
му бъдат поверени по-големи отговорности.*

Лука 16:10 (буквален превод от *The Passion
Translation*)

Усърдие и умножаване

Според думите на Исус, ако живеем почтено и сме непоколебими, надеждни, заслужаващи доверие, честни, усърдни и умножаваме онова, което в момента управляваме, ще ни се дадат по-големи отговорности. Той ни издига. Това е закон на Неговото царство.

Направи си лична проверка. Настроен ли си за умножаване? Или по-скоро си склонен да заравяш талантите си в земята? Пускал ли си се по инерция, когато си достигал нивото на успех, което си считал за по-високо от това на повечето хора, по-добро от постигнатото от твоите родители или достатъчно, за да живееш удобно?

Бъди честен в своята преценка. Ако си по-склонен да заравяш, отколкото да умножаваш талантите си, имам добра новина за теб: все още си на тази земя и имаш време да се промениш, да умножаваш и, в крайна сметка, да получиш по-голяма отговорност!

ДВА РАЗЛИЧНИ РЕЗУЛТАТА

Дори като малко момче, за мен не беше трудно да разпознавам тези две противоположни мотивации - на човек, който заравя таланта си, и на такъв, който го умножава, понеже двамата ми дядовци бяха нагледен пример за разликите. Единният се пенсионира на шейсет и петгодишна възраст и изпадна в някакво инертно състояние. Гостуваше ни по две седмици годишно и всеки ден наблюдавах как той всъщност не прави абсолютно нищо. Сядаше под големия дъб в зад-

ния ни двор и си пушеше лула. Нещата не изглеждаха по-различно и когато ние му ходехме на гости. За съжаление, през последните си години той сякаш се бе задоволил с това просто да съществува, а не да живее.

Другият ми дядо се пенсионира на шейсет и двегодишна възраст и се впусна в нещо като втори живот. След шейсетата си година се записа в Рътгърския университет, за да изучава земеделие. През следващите двайсет години той написа две книги, създаде голяма градина, за която се грижеше, отглеждале животни, подпомогна създаването на приветливи домове за възрастни хора по плажовете на Флорида и участваше в най-различни корпоративни и обществени проекти. Той винаги протягаше ръка за помощ на всеки, изпаднал в нужда.

С нетърпение очаквахме той да ни гостува или ние да му отидем на гости. Той планираше риболовни излети, посещения на увеселителни паркове и пътувания до Ню Йорк сити. Играеше с нас на разни игри, водеше ни на гости у съседите, заедно помагахме на местни бизнесмени в техните магазини, а всяка вечер дядо ни приготвяше вкусна вечеря. Другият ми дядо по никакъв начин не помагаше дори в кухнята.

Единият ми дядо почина на седемдесет и пет години, а другият – на деветдесет и една. Познайте кой живя по-дълго? Да, този, който имаше видение, който умножаваше. Интересното беше, че той се спаси едва на осемдесет и деветгодишна възраст. Но дори преди това живееше според Божиите принципи – законите на Царството – и беше изобилно благословен.

Преди да имам привилегията да го доведа до Исус, дядо ми никак не беше съгласен с моите вярвания! Присмиваше се на вярата ми почти всеки път, когато бяхме заедно. След множество опити да споделя Евангелието с него, аз не можех да повярвам на ушите си, когато той най-после каза: „Искам да приема Исус за мой Господ.“ Беше страхотен ден!

Един месец след като прие вярата, аз отново го посетих. По онова време той живееше само на един час път от дома ни. Тъкмо се бе преместил от апартамента си в Дейтона Бийч в Центъра за подпомагане на възрастни хора в Ормонд Бийч. Докато бяхме заедно, той ме попита: „Джон, би ли ис-

кал да знаеш каква е моята задача? Какво се изисква от мен да направя докато съм на тази земя?”

Бях силно изненадан как един новоповярвал човек на неговата възраст може да си мисли за такива неща. Не му го казах, но просто отговорих: „Да, дядо, каква е твоята задача?”

Той с усмивка отговори: „Святият Дух ми говори, че съм тук, за да кажа на всички тези хора за Исус Христос.” (В комплекса имаше няколкостотин души.)

Две години по-късно майка ми и нейният брат го преместиха в Оклахома, за да бъде близо до единствения си син. През първата седмица след пристигането си той стоял буден цяла нощ, за да разказва на новоназначената сестра историята на своя живот. В малките часове на нощта, вече към зазоряване, той й казал: „Време е да се прибирам у дома. Кажи на сина ми да се радва за мен.” При което напуснал своето тяло и се присъединил към небесното си семейство.

Майка ми се притесняваше и упрекваше, че са му причинили прекалено голям стрес, като са го преместили от Флорида в Оклахома. Когато я чух да казва това, аз веднага я уверих, че няма нищо подобно: “Мамо, когато дядо беше на осемдесет и девет години, ми сподели как Бог му е показал, че му остават още две години на земята, през които да изпълни задачата си в Ормонд Бийч. Това беше последната му седмица в Оклахома; неговата задача беше изпълнена.”

Майка ми реагира с облекчение и почуда.

Още в годините, през които дядо ми беше спасен, Божиите принципи на усърдие и вяроност действаха в живота му. Като свидетел на различния начин на поведение на моите дядовци, дори още преди да стана вярващ, аз бях решил да подражавам на дядо си, който умножаваше и живееше с цел до последния си дъх.

Трябва обаче честно да призная, че много пъти изкушението да поема по другия път – да водя лесен живот – се е надигало в мен. Нужно е съзнателно да пренасочваме нашите мисли, за да не се поддадем на желанието да живеем безгрижно, „заравяйки” талантите си, което е много по-лесно.

Няма как да дойде умножаване, ако сме лениви, колебли-

ви, нехайни или апатични. Апостол Павел ни казва: **В усърдието не бъдете лениви; бъдете пламенни по дух, като служителите на Господа** (Римляни 12:11).

На първо място трябва да осъзнаеш, че това е заповед, а не предложение. Той казва да проявяваме усърдие. Това е едно от най-важните качества, които трябва да проявяваш, ако искаш да умножаваш талантите си. От нас се очаква не само да проявяваме усърдие, но и да сме пламенни по дух. Не ме разбирай погрешно – вярата, видението и постоянството са три много важни фактора за умножаването. Но те са безполезни без здравата работа!

Двамата с Лиза сме работили усърдно още от момента, в който приехме вярата. Така сме устроени, а и Бог върши същото за всеки вярващ. Ентузиазмът ни не се е определял от външни обстоятелства, а от дълбока вътрешна страст, произтичаща от две неща: непоколебимата ни любов към Исус и към Неговите хора. Тази страст се основава на твърдо решение на волята, а не на чувства, и подхранва изгарящото ни желание да изграждаме Неговото царство. Това е много важно, понеже положителните емоции не винаги ще преливат в нас. Дори може да настъпят сезони, в които да не изпитваме никакви чувства.

Една от основните думи за *ентузиазъм* на гръцки е *ентеос*, която означава “да носиш Бог вътре в себе си”.¹¹ Нашето усърдие трябва да се поражда от Неговото присъствие вътре в нас, а не от емоции и от външни обстоятелства.

УМНОЖАВАЙ ОНОВА, КОЕТО ПРИНАДЛЕЖИ НА ДРУГ

След като сключихме брак, първата църква, която двамата с Лиза започнахме да посещаваме, беше в Далас, Тексас. Тя беше сред най-известните църкви в страната, с екип от стотици служители. Като доброволци, ние постоянно се включвахме в какви ли не дейности. Аз станях разпоредител, предложих помощта си на служението сред затворници, служех в центрове за малолетни правонарушители, посещавах старчески домове, помагах по време на конференции, съдействах на служителите към църквата за изпълнението на дребни задачи

и дори давах уроци по тенис на децата на пастира. Никога не съм отказвал да служа по какъвто и да било начин, без значение за какво става въпрос – и всичко това докато работех по 40 часа седмично като инженер към „Рокуел интернешънъл“.

В крайна сметка, след като видях готовността ми да служа, съпругата на пастира (която беше главен оперативен директор в църквата) ме попита дали не бих искал да се присъединя към екипа на служението на пълен работен ден. По време на официалното ни интервю тя ми каза: „Джон, не мисля, че ще можем да си позволим да те наемем.“

Моят отговор беше: „О, можете да си го позволите.“ Не ме интересуваше какво ще ми предложат. Бях готов да приема всякаква позиция за каквато и да е заплата. След интервюто тя ми предложи позицията на асистент на изпълнителния екип. Не беше нужно двамата с Лиза да се молим кой знае колко по въпроса, тъй като знаехме, че това е Божията воля. Приех предложението със заплата 18 000 долара годишно, което означаваше драстично намаляване на моите финанси, но ние го приехме като повишение. Двамата с Лиза знаехме, че ще ни трябва чудотворно снабдяване, за да преживяваме с тази нова заплата, но бяхме готови на всичко. С цяло сърце вярвахме, че сме въвлечени в призиванието на живота си.

Отговорностите към тази нова позиция бяха да помагам на моите пастири, на тяхното семейство и на гостите им. Работех, ръководен от три основни мотива. Първо, да им служа така, сякаш служа на Исус. Второ, да бъда предвидлив, да усещам какви са нуждите им и да ги задоволявам още преди да са ме помолили за това. И най-накрая, ако са поискали от мен да направя нещо, да не се връщам с думите: „Няма как да стане.“ Винаги намирах начин да свърша работата чрез молитва, изобретателност и упорит труд. Ако (което се случваше рядко) нещо нямаше как да стане, винаги предлагаш най-добрата възможна алтернатива. Често това беше дори по-добър начин за изпълнение на задачите.

По време на това ми назначение, двамата с Лиза още нямахме деца. Работната ни седмица се състоеше от петдесет до седемдесет часа в рамките на шест дни. И двамата чувст-

вахме, че е важно да отменяме максимално нашите пастири. Исихаме те да могат да отдават цялото си внимание на ръководенето на църквата.

Бих могъл да споделя множество истории, показващи нашите мотиви, но ще представя само една. Пастирът имаше гост, който беше член на екипа на един вече покоен световноизвестен евангелизатор. Моят пастир искаше да разбере повече неща за евангелизатора и затова разговорът им продължи до късно вечерта. Телефонът ми звънна в 1 часа след полунощ. Пастирът искаше да отиде в дома му (който се намираше на 25 минути път с кола от моя апартамент) и да заведе госта му до хотела.

“Ей сега идвам”, казах без да се поколебая.

Отидох в къщата и изчаках да си вземат довиждане, после откарах госта в хотела. Легнах си доста след 2 часа сутринта.

Пастирът ми не знаеше, че трябваше да ходя до летището, за да взема друг гост, който щеше да говори в църквата следващата вечер. Той щеше да пристигне в 5:40 часа сутринта след нощен полет от Хавай. Налагаше се да стана в 4:30, за да го посрещна. Така и не казах на пастира си, че през оная нощ съм спал по-малко от три часа. Бях готов да послужа на всяка тяхна нужда и постоянно си напомнях, че служенето е привилегия.

След като бях служил на пастира и на съпругата му като техен асистент в продължение на четири години, един ден, докато бяхме насаме, аз им споделих: „Моля се на Бога човекът, който заеме моята позиция, да върши двойно по-добра работа от мен.” Исиха да се оттегля подобаващо и задълженията ми да бъдат поети с още по-сериозно отношение.

„Това е невъзможно - реагирах те. - Ти се справяш страхотно.”

Това беше окуражаващо потвърждение. След тези техни думи цялата тежка работа ми изглеждаше лека, но аз исках усъвършенстване. В крайна сметка, те назначиха двама души на тази позиция. Пастирът ни изпрати с благословения да отидем и да работим за друга известна църква във Флорида – става въпрос за позицията на младежки пастир, за която

споменах в глава 2.

Когато започнах да служа във Флорида, бях притеснен, че не достигахме повече тийнейджъри. Това беше в средата на 80-те, когато единственото визуално средство беше телевизията. Нямаше компютри, таблети или смартфони. Стриймингът още не съществуваше. С две думи, ежедневните телевизионни излъчвания бяха най-доброто средство за достигане на хората.

След известно проучване установих, че една от най-влиятелните телевизионни станции в централна Флорида има свободен промеждутък в 10 часа в събота вечер. Поинтересувах се колко би струвало да купим този 30-минутен времеви отрязък. Никак не беше евтино.

Разговарях с главния пастир и го попитах дали може да го направим за излъчването на програма за достигане на младежи. „Джон, това просто не е заложено в бюджета ни“, отговори той.

Попитах: „Имаш ли нещо против, ако представим на младежите възможността да правят месечни дарения за излъчването на програмата?“

„Разбира се, че не, ако могат да си го позволят,“ отговори той. Според мен не вярваше, че младежите ще го направят.

Аз се изправих пред младите хора и им споделих видеото за достигане на погиващите. По онова време доста младежи гледаха телевизия до късно в събота вечер. В тази програма щяхме най-напред да проповядваме Божието слово, а после да отправяме покана към зрителите да посетят църквата и младежката група. Аз апелирах към младите хора от нашата група да отделят от своите джобни, от приходите си от работата си след училище или да си намерят някаква временна работа. Когато изчислихме обещаните суми, с моя помощник младежки пастор с изненада установихме, че телевизионното време ще може да бъде откупено.

Главният пастир остана още по-учуден. Даде разрешението си и ние стартирахме програмата, която озаглавихме *Youth Aflame* (Горящи младежи). Успяхме да покрием бюджета всеки месец и най-хубавото беше, че много непосеща-

ващи църква млади хора започнаха да се присъединяват към нашата младежка група и да приемат Исус. Двайсет години по-късно при мен са идвали хора и са ми споделяли как през 80-те са гледали *Youth Aflame* и животът им е бил променен.

Когато се оттеглих от позицията на младежки пастир, разделихме младежката група на три различни клона. Вече трима лидери вършеха онова, което в началото бе отговорност само на един. Отново ще повторя, че Божията благодат, покорството и усърдието бяха довели до умножаване.

Исус казва: **И ако в чуждото не бяхте верни, кой ще ви даде вашето?** (Лука 16:12).

Нека да перифразираме Неговите думи според притчата за талантите: ако не си умножавал онова, което принадлежи на друг, кой ще ти даде онова, което е твое, за да го умножаваш?

Точно този главен пастир изяви Божия план за Лиза и мен да започнем *Messenger International*. Първоначално идеята дойде от него, не от нас. При встъпването си в служение като младежки пастир, бях казал: “Пасторе, ще остана тук докато Исус не дойде да ме прибере, ако Бог не покаже и на двама ни, че има по-различни планове за нас.” Ако Бог не му бе говорил в молитва кое ще бъде следващото място, където трябва да служим, не мисля, че бихме имали свобода да напуснем църквата. Смятам, че по тази причина Бог говори първо на него.

РАЖДАНЕТО НА *MESSENGER INTERNATIONAL*

Малко след като напуснахме църквата във Флорида, започнахме да служим в Колумбия, Южна Каролина. Беше рано сутринта и аз се молах на едно уединено място. Бог ми проговори: „Сине, ти ще имаш богата жътва от семената на вяроност, които си засаждал през последните седем години, съдействайки на служенията на други хора. Това ще започне да се случва още сега и ще продължи през идните години.”

Сега, като се обърна назад, съм изумен от изобилието на жътвата.

След като бяхме изпратени от нашата църква, за да поста-

вим началото на *Messenger International*, усърдието отново се оказа ключов фактор за умножаването. Двамата с Лиза много вечери едва успяхме да си поемем дъх посредством многото задачи като копиране на касети, поставяне на етикети и окомплектоване на поредици от послания. Редовно наши приятели са се отбивали, за да ни помагат с етикетите, сортирането на информационните ни бюлетини и какво ли още не. Двамата с Лиза печатахме писма, депозирахме чекове, водехме финансовите отчети и поддържахме цялостната документация. Въвеждахме данни в компютъра, занимавахме се с пощенски пратки, зареждане с консумативи - като това далеч не беше всичко. Започвахме работа след сутрешната си молитва и често приключвахме към 9 часа вечерта или късно през нощта.

Вършехме всичко с радост и го считахме за привилегия. Имаше дълбока вътрешна мотивация, което ни помогна да преодолеем множеството разочарования и сухи периоди. Вярвам, че времето, прекарано в молитва всяка сутрин, ни помагаше да не се обезсърчим.

Пътувахме напред-назад по I-95 - главната магистрала по Източното крайбрежие, с нашата Хонда Сивик с две невръстни момченца на столчетата им на задната седалка, и проповядвахме в малки църкви от по осемдесет-сто души. Първата ни служба всъщност беше в църква, провеждаща събранията си в погребален дом – само какъв блестящ старт!

Продавахме нашите касети и използвахме приходите за разширяване на служението си. Бяхме обещали, че тези средства няма да бъдат насочвани към нашите заплати; беше важно да разширяваме и умножаваме *Messenger*. Имало е моменти, когато средствата, от които сме се нуждаели лично, са идвали в точния момент. Разполагахме с пари в сметката от продажби на аудио ресурси, но се бяхме посветили да не ги използваме за лични цели.

След година и половина упорит труд, аз получих слово от Господа, че трябва да започна да пиша. Притеснявах се, че няма да ми стига времето да пиша и да поемам толкова много други отговорности. Изглеждаше рисковано да се посветим, но го направихме. И ми отне доста дълго време да

напиша първата си книга. Неочаквано за мен, трима млади мъже проявиха желание да ни помагат с рутинните задължения, които щяха да ме откъсват от писането. Тези хора заеха същата позиция, каквато ние имаме спрямо нашия пастир в Далас. Видяха в живота ни нужда и ни се притекоха на помощ, без да сме ги молили за това.

Завърших ръкописа на *Победа в пустинята* след една година упорита, на моменти разочароваща, работа. Осъзнах следната важна истина: нужно е да израстваме в благодатта (дарбите) в нашия живот. Повечето от нас не постигат „фантастични“ резултати в самото начало. Петър пише: **Израствайте в благодатта... на нашия Господ и Спасител Исус Христос** (2 Петрово 3:18). Доста съм усъвършенствал уменията си за писане от излизането на първата ми книга насам.

С Лиза показахме ръкописа на един известен издател. Бях напълно шокиран, когато той рязко го разкритикува, заявявайки, че съм твърде млад и неопитен, за да представя подобно послание на Тялото Христово.

След това рязко отхвърляне, с Лиза незабавно потърсихме друг издател. Намерихме един, който се захвана да оправя целия ръкопис. С Лиза бяхме съсипани, когато си го получихме обратно. Беше се изгубило първоначалното звучене и силното въздействие на съдържанието. Но по-лошото беше, че се губеше основната идея! С две думи, беше опропастен. Още един удар – какво щяхме да правим? Беше минала повече от година.

Не се предавахме. Намерихме друг издател и след като прочете написаното, тя се съгласи, че първоначалният ръкопис е съсипан. „Джон и Лиза - обърна се тя към нас - често оправянето на нескъпосано свършена работа не се получава добре. Преглътнете загубата от онова, което сте платили на редактора, и започнете на чисто.“ Тя предложи Лиза да редактира ръкописа, след което да ѝ го изпратим.

Вслушахме се в съвета на редактора и Лиза посвети много часове труд на оригиналния ръкопис, усъвършенствайки стила на посланието. Тогава новият редактор започна да работи върху така коригираната версия. Свърши страхотна работа и усе-

тихме, че най-накрая ръкописът се е получил както трябва.

Изпратих го до две известни издателски къщи. Едните така и не ни отговориха, но другите се свързаха с нас. Заявиха, че книгата ми звучи твърде “проповеднически” и тъй като не бях известен проповедник, нямаше да я публикуват. Опитах се да я издам чрез някои не чак толкова известни издатели, но никой не проявяваше интерес.

Можеш ли да си представиш нашето разочарование? След повече от година упорит труд и инвестирано време, сякаш бяхме в задънена улица. Бях смутен, но нямах намерение да се откажа.

Може да се каже, че самоиздаването не беше популярно в онези дни. Успелите автори не го практикуваха, но един приятел ни предложи да пробваме. Разбрахме, че ще ни струва 12 000 долара да издадем няколкостотин бройки, което не включваше цената на дизайна и набирането на текста; а и вече бяхме платили на двама редактори.

За нас това бе огромна сума. Общите приходи на *Messenger International* за 1990 година възлизаха на 40 000 долара. Започвахме нашата трета година като служение и приходите ни не надвишаваха особено онова, с което бяхме започнали първата година. Спомням си колко тежко ни се видя, когато към края на втората година си купихме първия компютър, струващ само няколкостотин долара – 12 000 изглеждаха невъзможна сума! Трябваше ни чудо, за да можем да отделим толкова пари.

Срещнахме се с една дама, която работеше като набиращ на текст към малко издателство за специализирана литература в областта на спортовете на открито. Тя ме чу да говоря за писането и предложи на Лиза услугите си безплатно да набере текста и да направи оформлението на нашата книга. Много се зарадвахме, че няма да се налага да плащаме хиляди долари за тази услуга.

Бог по чуден начин осигури останалите средства, необходими за публикуването на книгата и ние издадохме петстотин копия на *Победа в пустинята* (чието заглавие по-късно бе променено в *Боже, къде си?!).* Първоначалното ни въодушев-

ление не продължи дълго, тъй като осъзнахме, че не разполагаме с канали за дистрибуция. Дистрибуторите и книжарниците нямаха представа кои сме, а в онези дни подобни компании купуваха единствено от утвърдени издателски къщи. Никой не се интересуваше от една самоиздадена книга.

Добавихме книгата към поредиците с проповеди, които предлагаме на нашия щанд, и продавахме копия на местата, където служехме. Когато говорех за пустинята, тя се продаваше. Хората харесваха посланието, но това беше всичко.

В молитва Бог ми проговори да напиша друга книга и така аз посветих следващите девет месеца на написването на *Глас на един, който вика*. И този път издателите не проявиха интерес и ние сами издадохме книгата през 1993 година. Вече разполагаме с две книги на нашия щанд, но нито една от тях не беше на книжния пазар.

ОТВАРЯНЕ НА ВЪЗМОЖНОСТ

Година по-късно един мой приятел ми се обади и ме покани на обяд. „Искам да те запозная с някого“, каза той. Приех поканата. Разбрах, че става въпрос за новия директор на издателската къща, която не бе приела ръкописа ми преди две години. Обядът мина добре и човекът прояви интерес към онова, с което двамата с Лиза се занимавахме. „Кое е посланието, което представяте в последно време?“- попита той.

Започнах да му споделям неща по темата, която най-много ме вълнуваше. Посланието засягаше важността на това да преодоляваме обидите и да прощаваме на онези, които са ни наранили. Той не преставаше да ми задава въпроси и аз му разкрих повече детайли по темата. На петнайсетата минута човекът се обърна към мен: „Джон, знаеш, че не бихме могли да издадем това, тъй като пускаме по двайсет и две до двайсет и четири книги годишно, които трябва да са написани от известни автори или служители.“ Погледнах го озадачено и казах: „Не съм се опитвал да те накарам да издаваш мои материали; просто ме попита за

какво говоря по време на пътуванията си.” Той се усети и се засмя. “О, да, точно така, продължавай.”

И така, аз продължих да говоря. След още петнайсет минути той отново ме прекъсна: „Ще можеш ли да ми предложиш някакъв ръкопис в рамките на следващите три месеца?” “Доколкото разбрах, каза, че не би издал мои материали”, попитах учудено. „Промених решението си - отвърна той. - Това послание трябва да види бял свят.”

Тази компания издаде *Примамката на сатана* през юни, 1994 г. Бях много щастлив. Бог беше отворил врата, която аз нямаше как да отворя сам. Бях уверен, че книгата веднага ще добие популярност и ще се продава; това обаче не се случи през следващите седем месеца. Месец след месец издателят ме информираше за обезсърчителния брой продажби. В сърцето си вярвах, че това послание е предназначено да стигне до масите – до народите по света. Отказвах да пусна тази надежда, но всички факти подсказваха още едно смазващо разочарование.

След няколко месеца ми се обади един от служителите в маркетинговия отдел на издателството. Тя каза: „Джон, едно международно ток-шоу с предавания на живо иска да те включи в програмата си на 16 януари, 1995 г. Ще ти отделят двайсет минути, но искат предимно да представят теб, Лиза, четирите ви синове и вашето пътуващо служение. Готови са обаче да споменат за книгата ти. Това е все някакво начало; открехната врата, така да се каже. Съгласен ли си да приемеш от твое име?”

“Иска ли питане!”

Явих се и бях интервюиран от една доста известна двойка. След като ме поздравиха, първото нещо, което съпругът направи, бе да издигне *Примамката на сатана* и да попита: „Какво представлява примамката на сатана? За какво се отнася посланието?”

Останах учуден, че той най-напред повдигна тази тема, а не започна да говори за семейството ни – но побързах да обясня за какво става въпрос в книгата. Като че ли всичко в студиото застина на място. Бяха ми казали да наблюдавам

внимателно режисьорката на предаването, която щеше да издига табели, показващи колко време остава до края на интервюто. Подчертаха, че ще разполагам само с дваайсет минути. Режисьорката не издигна никакви табели. Домакините бяха запленили от онова, което споделях, и не ме прекъсваха, не се намесваха и не коментираха нищо. Бяхме загубили представа за времето и по-късно установихме, че съм говорил в продължение на четиридесет минути без прекъсване.

Домакинът беше дълбоко докоснат. Той организираше една от най-големите конференции в страната. Още в ефир не се поколеба да ме покани да посетя и да говоря по тази тема на тяхната конференция.

Две години по-късно издателят ме информира, че всички книжарници в Съединените щати са разпродали *Примамката на сатана* и са поръчали допълнителни дваайсет хиляди копия. „Джон, никога не съм бил свидетел на такова нещо преди - каза той. - От ток-шоуто също споделиха, че не са виждали подобен отклик.“ В сърцето си знаех, че Бог е подредил нещата, което потвърждаваше факта, че се прогласява Неговото послание.

Примамката на сатана, в крайна сметка, се превърна в международен бестселър и периодично се е появявала в класациите през последните дваайсет и пет години. Към момента, тя наближава двумилионен тираж – като хартиено издание с меки корици, електронна книга и аудиокнига. По някаква ирония, нещата претърпяха такъв обрат. Издателят, който първоначално ме отхвърли като автор, сега разпространява *Примамката на сатана* като една от най-продаваните книги на всички времена. Бог определено има чувство за хумор!

Ако бях проявил непокорство, отказвайки да пиша, посланието нямаше да насърчи толкова много хора. Писането предизвика умножаване, тъй като чрез книгата бяха достигнати доста повече хора, отколкото би могло да се случи чрез представяне на посланието пред аудитория на живо.

Всъщност това небивало разпространение не започна с написването на книгата. Умножаването се задейства доста по-рано, докато ние следвахме поетия курс, независимо от множеството удари, които понесохме. Първоначално аз

усърдно се трудех, за да мога всячески да облекчавам товара на първия си пастир, а после съдействах за разрастването на влиянието на нашата църква като младежки пастир. Това продължи чрез *Messenger International* - чрез неспирната ми работа през деня и вечерта, а после чрез моето покорство на Божия глас да пиша и да издавам.

Мислех си, че процесът на умножаване, свързан с посланието на *Примамката на сатана*, бе задействан, за да продължи естествено да се разраства с продажбите на книгата и споделянето на посланието от моя страна по конференции и църкви по целия свят. Грешах. Бог възнамеряваше да ни повери нещо повече.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Дали твоите схващания са в подкрепа на умножаването? Или по-скоро си склонен да заравяш талантите си в земята? Дали ти е добре просто да се носиш по течението или не преставаш да си поставяш нови предизвикателства?
2. Умножаването няма как да се случи, ако сме лениви или пасивни. Не само че трябва да се трудим здраво, но и да го правим с ентузиазъм. Считах ли себе си за усърден работник? Дали си престанал да се развиваш, когато си постигнал определен успех, който ти се е сторил достатъчен или надминаващ този на останалите?
3. Когато се захванах с писане, аз преминах през разочарование, отхвърляне и обезсърчение; но преживях пробив, след като останах верен в онова, което Бог ми беше казал да върша. Как ти израства в благодатта, дадена в живота ти? По какъв начин моята история те насърчава да преодолееш разочарованието и обезсърчението?

*Той ги и благославя, така че те
много се умножават.*

Псалм 107:38

Голямо умножаване

Бог често използва разочарованието или обезсърчението като катализатор, за да провокира нашата вяра за първоначално умножаване или за следващо ниво на умножаване. Аврам (Авраам) е пример за това. Бог му се яви, когато той беше на седемдесет и пет години и му говори чрез видение:

Не бой се, Авраме; Аз съм твой щит, наградата ти е много голяма (Битие 15:1).

Нека да си представим за какво става въпрос. Всемогъщият Бог е създал и владее цялата земя и всичките ѝ ресурси. Той винаги е съществувал и не ще има край. Нито едно друго същество дори не се доближава до Неговото величие. Бог не просто има живот; Той е животът. Всяко трайно знание, мъдрост, съкровище и удоволствие е в Него. Извън Него не съществува нищо стойностно.

Имайки това предвид, нека разсъдим как това невероятно Същество заявява на Аврам, че е негов щит и че наградата му е много голяма. Нека да се спрем на щита и на голямата награда.

Първо, щитът. Представи си президентът на Съединените щати да нареди на всички въоръжени сили да те защитават. Всички генерали да информират подчинените им офицери, че ти си от първостепенна важност и че трябва да бъдат предприети всички възможни мерки за гарантирането на твоята сигурност. Ако се наложи, те биха разположили цяла войска, в пълно бойно снаряжение, близо до теб. Това

изглежда немислимо, но ако все пак се случи, определено би се чувствал защитен и сигурен. То обаче бледнее на фона на думите на Всемогъщия Бог: „Аз съм твой щит.“

А какво да кажем за голямата награда ? Ако твоят съсед ти каже: „Предлагам ти огромна награда“, това ще бъде много мило и щедро от негова страна, само дето може да няма какво особено да ти предложи. Ако най-богатият човек в Съединените щати дойде при теб със същото предложение, ще се впечатлиш повече. Но в случая става въпрос за нещо несравнимо. Този, Който притежава всичко на планетата и във вселената, предлага наградата! Той казва на Аврам: „Наградата ти е много голяма.“ Честно казано, това обещание е толкова щедро, че е трудно за асимилиране. А все още не сме видели всички детайли.

Другият зашеметяващ факт е, че Създателят не изпраща вестител – Той лично се явява. Всемогъщият Бог дава тези невероятни обещания лице в лице. Представяш ли си за какво става въпрос? Каква би била твоята реакция? Възможно ли е да изразим с думи вълнението, радостта, щастието и страхопочитанието, които бихме изпитали? Но реакцията на Аврам е съвсем различна. В интерес на истината, той не е развълнуван, по-скоро е разочарован!

А Аврам отвърна: Господи Йехова, какво ще ми дадеш, като аз си отивам бездетен и този Елиезер от Дамаск ще притежава дома ми? (Битие 15:2).

Усещаш ли неудовлетворението в неговия отговор? Не е за вярване! Но дали липсата на ентузиазъм у Аврам всъщност не е нещо хубаво? Да предположим, че той бе казал: „Ле-ле, това е страхотно! Трябва да го отпразнуваме!“ Дали развързката щеше да е различна? Всъщност по-скоро трябва да попитаме дали Бог би се явил на Аврам, ако той щеше да реагира така? Не ми се вярва – нека да обясня.

Нека да отворим една скоба, за да внесем по-голяма яснота. Години по-късно, когато израилтяните се скитаха из пустинята, тяхното недоволство бе породено от личното им

неудобство, което, за съжаление, им струваше тяхната съдба. От друга страна, апостол Павел изразява своята богоугодна позиция, като заявява:

Не казвам това поради оскъдност, защото се научих да съм доволен, в каквото състояние и да се намеря. Зная и в оскъдност да живея, зная и в изобилие да живея; във всяко нещо и във всички обстоятелства съм научил тайната и да съм сит, и да съм гладен, и да съм в изобилие, и да съм в оскъдност (Филипяни 4:11-12).

В лицето както на апостол Павел, така и на Аврам, Бог виждаше хора, готови да приемат трудностите, като не мислят единствено за себе си. Тяхното неудовлетворение не беше по лични причини, а по-скоро бе свързано с останалите.

Ето едно полезно практическо правило: Ако моето неудовлетворение се дължи на нещата, от които лично аз се чувствам лишен, значи то не е угодно на Бога. От друга страна, ако неудовлетворението е свързано с нуждите на останалите и изграждането на Царството, то е угодно на Бога. Точно на това се дължеше разочарованието на Аврам и до какво доведе то? Бог разшири неговото видение, като посочи звездите в небето и морския пясък и обеща, че наградата му ще включва по-голямо множество, отколкото той би могъл да преброи. При което Бог заяви: **И ще склуча завета Си между Мен и теб и ще умножа потомството ти (Битие 17:2).**

Ами ако Аврам се беше задоволил с невероятните благословения в собствения си живот? Щеше ли, на седемдесет и петгодишна възраст, да дръзне да повярва, че е възможно да има дете? Неговото неудовлетворение стана катализатор за умножаване.

Научил съм, че това неудовлетворение не бива да бъде пренебрегвано, понеже то е трамплин към по-голяма ефективност. Точно това липсваше на Лаодикийската църква. Исус строго смъмри тази църква за отношението, което проявяваше: **Нямам нужда от нищо (Откровение 3:17).** Не ги

смущаваше фактът, че останалите не са благословени, понеже бяха егоцентрични и самодоволни в своето изобилие. Поради което не се стремяха към умножаване.

Това обрисова изкушението, с което Стан се бореше. Понякога и аз съм се сблъсквал със същото и се е налагало да го отхвърлям. В интерес на истината, почти всички, или повечето от нас, се сблъскват с подобно нещо.

Колкото по-дълго служи на Господа, толкова повече осъзнавам, че един от най-ценните плодове на истинския вярващ е дълбоката страст да влияе на другите в полза на Царството. В момента на нашето спасение ние коренно се променяме. Раждаме се отново, изпълнени със страст да служим. Исус заявява:

Кръстът ви да бъде препасан и светилниците ви запалени (Лука 12:35).

Това наставление от нашия Господар подчертава отношението, което всички вярващи трябва да поддържат: на готовност и страст за служение. Използвам думата *поддържат*, понеже това е вече част от нашата нова природа. Често го пренебрегваме от страх да не изпаднем в „дела“ като средство за спасение, вместо да следваме благодатта, която е безплатен дар. Но в случая изобщо не става въпрос за това; желанието да служим е вложено в нашия дух. Защо да избягваме да говорим за този толкова важен аспект от живота ни и да го пренебрегваме? Дали желанието ни да преоткрием християнството не говори за един по-консуматорски подход в преживяването на нашата вяра? Не е ли това надигане на духовната леност в човешката паднала природа?

Защо Исус казва: „Кръстът ви да бъде препасан“? Препасването на кръста говори за служение. Книгата Откровение ни дава отговор:

Нека се радваме и се веселим и нека отдадем на Него слава; защото дойде сватбата на Агнец и Неговата жена се е приготвила. И на нея ѝ бе позволено да се облече в светъл и чист

висон; защото висонът са праведните дела на светиите(Откровение 19:7-8).

Първо, виждаме, че Невястата се е приготвила сама. Второ, да обърнем внимание на начина, по който го е направила. Всяка невеста отделя много време, за да избере сватбената си рокля. Това е едно от най-важните неща, които трябва да свърши за големия ден. В нашата западна култура това означава да отдели доста време за обикаляне по магазините и купуване на рокля. В Божието царство ние, като Невяста Христова, отделяме доста време за изработване на нашия тоалет. Дрехите ни са изработени от чист висон, който според предходния стих представлява нашето служение за изграждане на Царството. Така че това да служим е заложено в нашата духовна ДНК. Исус каза: **Както Отец изпрати мен, така Аз изпращам вас** (Йоан 20:21). Той дойде, за да служи (вж. Марк 10:45) – и нашата мисия не е по-различна. Той също така обяснява „защо“ служенето е толкова важно: **Исус им каза: Моята храна е да изпълня волята на Онзи, Който Ме е пратил, и да върша Неговото дело** (Йоан 4:34).

Не бихме оцелели за дълго физически без храна или вода. По подобен начин, вярващият, който служи за изграждане на Царството, няма да издържи дълго без да се храни и, в крайна сметка, ще отпадне от вярата. Ето такава ситуация описва Исус по-нататък в Лука 12. По тази причина силите на падналата световна система правят всичко възможно, за да ни накарат да заемем една удобна и самодоволна позиция, вместо да дадем място на неудовлетворението, което води до умножаване.

Затова, скъпи читателю, не презирай неудовлетворението, което изпитваш относно степента на своята ефективност! В повечето случаи това е Божият начин да те предизвика да вярваш за божествено умножаване.

МОЕТО НЕУДОВЛЕТВОРЕНИЕ

Сигурно си мислиш, че съм бил удовлетворен, след като

книгата ми *Примамката на сатана* бе публикувана не само в Съединените щати, но и в други страни. Не бях. Започнах да се боря с неудовлетворение на други нива.

Вече говорех пред много по-големи църкви и конференции, но бях разочарован от невъзможността да представя пълното послание в рамките на една служба. Написването на една книга ми отнема приблизително четиристотин часа, при което Святият Дух ми разкрива изключително много неща. Тези истини се дават за хората, които Бог обича, за да бъдат те укрепени, освободени и привлечени по-близо до Него.

Времето, предвидено за проповед в повечето църкви или конференции, е между тридесет и пет и четиридесет и пет минути. Така че, когато говорех върху *Примамката на сатана*, можех да покрия една глава, в най-добрия случай глава и половина. Това означаваше, че деветдесет процента от посланието не стигаше до хората, освен ако не си бяха закупили – и прочели – книгата. Това бяха една пета от присъстващите.

Вследствие на това усещане за неудовлетвореност, ми хрумна една идея пет-шест години след издаването на книгата: Защо да не създам учебна програма за изучаване на книгата? Можех да подготвя дванадесет тридесетминутни видеоурока и да покрия най-важните истини във всяка глава. Така хората, било по групи или индивидуално, щяха да могат да се запознаят с цялостното послание не само като го четат, но и като го гледат и слушат. Това също така щеше да подсили въздействието на посланието. Можеше да добавим въпроси за дискусия за групите или отделните хора, което щеше да позволи на Святия Дух да работи по-дълбоко в тях и да направи посланието по-приложимо за всеки човек.

Обсъдих това с нашия екип. Един от членовете предложи да потърсим образователна компания, която да създаде работна тетрадка, както и ръководство за учителя в допълнение към дванадесетте видеа. Учебната програма/изучаването можеха да бъдат използвани в най-различна среда.

Открихме отличен производител, който извършваше тази услуга за над две хиляди и петстотин клиенти, включващи

някои от по-големите корпорации в Съединените щати. Директно го помолихме “да не си пести усилията, да не прави компромиси с качеството и да прояви висока степен на иновативност. Нека да се стремим да сме години напред по отношение както на стила, така и на технологията.”

Между другото, имах привилегиата да водя библейско изучаване за екипа на един от американските президенти. Когато влязох в Западното крило на Белия дом, нямаше как да не забележа великолепието. В онзи ден си помислих: Това тук представя президента на Съединените щати; ние в *Messenger* сме представители на Царя на вселената. Въпреки че бяхме наблюдавали на отличното представяне от самото начало, след това преживяване бяхме изпълнени с още по-голяма решимост да не правим компромиси с качеството и да не претупваме нещата.

След като бяхме готови да стартираме учебната програма/изучаването, двама от членовете на нашия екип бяха пренасочени да работят на пълен работен ден, като се занимават с телефонни обаждания (в началото на 2000 г. това все още беше най-добрият начин за връзка с лидерите). Те бяха инструктирани да се свържат с всяка църква, която сме посещавали през последните десет години, и да информират лидерите за учебната програма/изучаването. Желанието ни беше да застанем до пастирите и да им помогнем с обучението на техните хора, което, в крайна сметка, щеше да укрепи местната църква. По онова време не бяха разработени много подобни програми; този подход все още не беше добил популярност.

Бяхме изключително доволни, когато лидерите реагираха положително на тази идея – откликът беше зашеметяващ! Не след дълго църквите започнаха да свидетелстват как посещаемостта им нараства – било в малките групи или в основните им служби. Първоначално смятахме, че само църкви с под триста члена ще използват учебната програма за своите служби. Няколко многохилядни църкви обаче пускаха видеата на неделните си служби. Техният брой също нарастваше. Лидерите свидетелстваха как хората са ги молели да не про-

веждат следващия урок през идните почивни дни, ако се е налагало да отсъстват. До нас достигаха свидетелства как броят на посетителите в някои църкви се е удвоил и дори утроил.

Пастири споделяха на свои приятели пастири какво се случва в техните църкви или малки групи. При което тези пастири започнаха да ни се обаждат, изявявайки желанието си да се сдобият с учебната програма. В рамките на няколко години се ангажираха хиляди църкви – над двайсет хиляди църкви в Съединените щати и над хиляда църкви в Австралия. Към отдела за поддържане на контакти в църквата вече работеха седем души на пълен работен ден. Офисът постоянно бе засипван от свидетелства за настъпващата промяна в живота на хората, семействата и църквите.

През следващите няколко години създадохме учебна програма/учебен материал към всяка основна книга, която служението ни издаваше. В рамките на дванайсет години разполагахме с десет различни учебни програми, които масово се използваха в църкви в Съединените щати и Австралия.

Това умножаване имаше една особеност, която не бяхме предвидили, но впоследствие забелязахме. Посланията достигаха до огромен брой хора, които никога не биха си купили книгата и не биха ме слушали да проповядвам. Тези хора посещаваха църкви или малки групи, чиито водачи бяха решили да ги запознаят с материалите.

“БИЛ СИ ВЕРЕН”

Разбира се, бяхме изпълнени с благодарност! Продадените книги вече наброяваха милиони, а учебната програма и учебните материали – стотици хиляди. Но аз продължавах да се боря с неудовлетворение. Знаех, че тези послания са за Тялото Христово и принасят изобилен плод, но все още имаше много вярващи, които се нуждаеха да чуят съдържащите се в тях истини.

Помолих Бога за привилегията да даряваме повече книги от тези, които се продават. Знаех, че има пастири, лидери и вярващи по целия свят, които не разполагат с финанси и

дори не са в състояние да закупуват книги. В преследваните църкви имаше милиони вярващи, чиито държави не биха позволили разпространението на християнска литература. Още по-голям беше броят на хората от страни, които не разполагаха с ресурси за внасянето на книги. Как можехме да им помогнем?

Знаех, че съществува огромна нужда, но осъществяването на връзка с тези пастири и лидери изглеждаше невъзможно. И все пак трябваше да направим нещо. Започнахме да действаме според ситуацията. Инструктирахме нашия международен директор, че ако някоя група лидери от развиваща се страна или преследвана нация се нуждае от книги, ние ще изпращаме като подарък всичко, което им е необходимо, или ще поемаме разходите за отпечатване на книгите в тяхната страна.

Продължавах да се чувствам неудовлетворен, тъй като успяхме да снабдяваме съвсем малка бройка – десет хиляди до двайсет хиляди книги на година. Тази бройка изглеждаше като капка в морето за запълване на нуждата от материали, свързани с ученичеството, но ние продължавахме да го правим година след година, като се хващахме за всяка изникнала възможност.

После дойде Денят в памет на загиналите във войните – 2010 г. (31-ви май). Лиза беше в Англия, за да служи на една женска конференция. Аз току-що бях приключил един рунд по голф. Грабнах Библията си и отидох в сутерена, усеждайки подтик да чета книгата на пророк Даниил. Докато четях втората глава, внезапно Божият Дух изпълни сутерена и в сърцето си чух следните думи: „Сине, ти беше верен в англоговорещата област. Сега искам да предадеш посланията си в ръцете на всеки пастир и лидер по света.”

Божият присъствие се задържа в продължение на няколко минути. Изпълнен със страхопочитание и почуда, аз останах неподвижен докато то не се вдигна. В този ден разбрах, че е настъпила промяна. Вече нямаше просто да се възползваме от възможностите, които ни се предоставят, а имяхме божествено поръчение: трябваше целенасочено да

издирваме пастири и лидери в нужда – независимо от тяхната националност, език или финансово състояние.

Онова, което привлече вниманието ми при тази среща със Святия Дух, беше употребата на думата *верен*. По онова време не свързвах „верен” с „умножаване” – тази истина все още не ми беше открита. Ако ме бяха попитали какво е библейското определение на „верен”, отговорът ми със сигурност нямаше да съдържа думата *умножаване*. Онова, което чух от Духа в сутерена, започна да променя разбирането ми по въпроса. Бях сигурен, че Бог ми е говорил, но все още се питах как нашето служение би могло да се справи с толкова мащабна задача.

По онова време имяхме дългогодишен приятел, Роб Бъркбек, който работеше за международното служение на един известен евангелизатор. Роб беше главен директор в това служение, като едно от задълженията му беше да отпечатва и разпространява книгите на евангелизатора, така че той имаше сериозни контакти сред издателите и пасторските мрежи в почти всяка страна по света. Роб наскоро бе загубил тази си работа заради пенсионирането на евангелизатора. С Лиза поканихме Роб и съпругата му Ванеса да се присъединят към нашия екип, тъй като малко преди това се бяхме разделили с нашия директор по международни дейности. Никой от нас не предполагаше за какво щеше да допринесе това партньорство.

Беше през януари 2011 г. и Роб и Ванеса имаха събрание заедно с нашите топ лидери в конферентната зала. В процеса на срещата аз попитах: „Колко книги сме подарили на пастири и лидери миналата година?”

Един от членовете на екипа прегледа годишното извлечение и отговори: „Тридесет и три хиляди книги.” Той предполагаше, че ще последва положителна реакция, но се случи точно обратното. Не можех да скрия разочарованието си: „Нищо работа!” После изтърсих: „Тази година ще раздадем 250 000 книги на пастири и лидери от развиващите се и преследваните страни.”

В залата настъпи гробно мълчание. По-късно Лиза ми

сподели, че точно в този момент имала чувството, че ще повърне! (Тя има невероятно чувство за хумор!)

Най-накрая нашият главен оперативен директор, който по стечение на обстоятелствата беше най-големият ни син, се обади: "Татко - каза Адисън - сигурен ли си, че искаш да раздадеш толкова много?"

"Да, ще го направим", отговорих без всякакво колебание.

Той продължи да оспорва решението ми през следващите два-сет минути. Не спирахме да си разменяме реплики пред останалите, които запазиха мълчание. Адисън беше много уважителен, но не преставаше да настоява, че директивата ми е твърде пресилена. Най-накрая в безсилието си той изригна: „Просто не искам да поставям на екипа нереалистична цел!"

С това чашата преля. Ударих с юмрук по масата и твърдо заявих: „Казах, че тази година ще раздадем 250 000 книги." В залата цареше тишина. Скоро след това събранието приключи и всички си тръгнахме, изпълнени със смесени чувства.

На следващата сутрин, когато бяхме насаме, синът ми се обърна към мен: „Почувствах се леко засегнат от начина, по който разговаря с мен."

В този момент и двамата бяхме спокойни и искахме да се помирим. „Сине, знаеш, че оценявам приноса на твоя екип - отвърнах аз. - Обикновено претеглям всички предложения и идеи, преди да взема окончателно решение. Но вчера беше по-различно. Аз не ви попитах: "Смятате ли, че трябва да раздадем 250 000 книги? Или: Колко книги смятате, че трябва да раздадем следващата година? Просто заявих, че ще го направим! А ти продължи да спориш с мен цели два-сет минути."

Той ме разбра и се съгласи, но със съвсем спокоен тон се обърна към мен с една последна молба: "Татко, би ли се молил по въпроса през следващите двадесет и четири часа? Ако след това все още вярваш, че трябва да го направим, екипът ни ще впрегне всичките си усилия, за да изпълни тази задача."

„Добре, ще го направя", отговорих.

Честно казано, не се молих кой знае колко! Изрекох ня-

каква молитва с половин уста, само и само да спазя обещанието си, но вече знаех, още от срещата си с Бога в сутерена, че това е правилният ход.

Може би се питаш: „Не ти ли беше напрегнато?“ И още как. Бях уплашен до краен предел! Не си позволявах да мисля откъде ще дойдат финансите. Ако оставех мислите си да тръгнат в тази посока, бързо бих се съгласил със сина си и бих намалил бройката до една привидно „разумна“ цифра. Целта да бъдат раздадени четвърт милион книги изглеждаше невъзможна, но аз бях твърдо решен да се придържам към директивата, която бях получил. Знаех, че или ще се появи някаква гъвкава стратегия, или ще има чудотворно снабдяване. Изобщо не предполагах, че ще се случат и двете неща.

Три седмици по-късно бях в една хотелска стая във Флорида и пишех нова книга. Екипът ни знае, че не бива да ми звънят сутрин докато пиша – по това време се концентрирам най-добре. Телефонът ми звънна и видях, че изписаният номер е от офиса. Вдигнах, понеже предположих, че трябва да е нещо спешно или важно. От другата страна се усещаше радостно оживление. Там бяха всички онези хора, които преди три седмици бяха присъствали на напрегнатото събрание, и очевидно бяха радостни и се смееха.

Адисън каза: „Татко, не сме уведомявали официално нашите партньори за инициативата да раздадем 250 000 книги, но един от членовете на екипа разговарял с негов познат, който, след като разбрал за намерението ни, се посветил да даде 300 000 долара за този проект!“

До този момент най-голямото дарение, което бяхме получавали от някого, възлизаше на 50 000 долара. Това си беше повод за празнуване! След множество радостни и приповдигнати коментари, аз се обърнах към всички: „Сега разбирате ли защо бях толкова настоятелен на онова събрание пред три седмици?“

Синът ми се засмя и побърза да каже: „Татко, ако ни кажеш да подарим един милион книги, бих те подкрепил с две ръце.“ Останалите с готовност се съгласиха.

Никога няма да забравя онази сутрин. Затворих телефона и не бях в състояние да напиша и ред. Можех само да крача напред-назад в хотелската си стая и да повтарям: „Благодаря Ти! Благодаря Ти! Благодаря Ти!“ През цялото време по лицето ми се стичаха сълзи. В сърцето си виждах само гладните пастири и лидери, които получават материалите за ученичеството, за които толкова отчаяно са копнели.

Толкова съм благодарен, че Адисън беше откровен и ме предизвика. Радвам се, че не запази своето мнение за себе си, но изговори онова, което мнозина други в онази стая чувстваха. Те по всяка вероятност откриха собствените си притеснения, изречени чрез устата на Адисън, и тези мисли трябваше да бъдат конфронтирани. Цялата тази драма ни накара да се изправим пред надигащите се в нас страхове, които, ако бяхме ги послушали, вероятно щяха да ни накарат да променим посоката и да се задоволим с предвидимото. Видението ни щеше да угасне и не бихме получили такова огромно, щедро дарение. Вероятно щяхме да разпространим петдесет хиляди книги или да продължим да се колебаем.

Поставихме си цел и Святият Дух я чу, след което подеиства в сърцето на този човек да направи необичайно голямо дарение. Като екип, ние израснахме към ново ниво на вяра.

Онази година, чрез Божията благодат, успяхме да подарим 271 700 книги на пастири и лидери в четиридесет и осем страни, сред които Иран, Ирак, Сирия, Ливан, Узбекистан, Казахстан, Туркменистан, Хърватия, Албания, Египет, Виетнам, Мианмар, Камбоджа, Китай, Монголия, България и Турция, множество нуждаещи се африкански народи и други. Предишните години бяхме дарявали десетки хиляди; сега стигнахме до над четвърт милион. Ефективността ни за достигане до народите нарасна над осем пъти. Слава на Бога – това е огромно умножаване!

НЕСТИХВАЩО НЕУДОВЛЕТВОРЕНИЕ

Можеше ли да има и още?

През май 2011 г., четири месеца след сериозната кон-

фронтация в конферентната зала, двамата с Роб бяхме в Бейрут, Ливан, за да служим на пастири и лидери, които се бяха стекли от всички точки на Близкия изток. Между службите, Роб дойде при мен с молба: „Един пастор от Арбил, Ирак, много би искал да прекара малко време с теб. Ще се срещнеш ли с него?“

“Разбира се!”

Роб ни уговори среща в лобито на хотела. Пастирът беше млад, на около трийсет и пет години, а очите му горяха със страст и желание. Личеше си, че е отдаден на изграждането на Царството.

Кръстът му беше препасан и светилникът му - запален! Бе дошъл чак от Арбил с една цел - да бъде укрепен чрез обучението и службите. Веднага забелязах, че е напредничав и иновативен лидер, който разбира важността на служението към погиващите.

Срещата ни започна с ведра, спокойна атмосфера. Но постепенно разговорът ни придоби по-сериозен тон и по едно време той заяви: ”Пастир Бивиър, гледам на теб като на духовен баща. Чета всичко, което пишеш.” (Само ограничен брой книги бяха преведени на неговия език, но той можеше да чете английски). „Дори използвам кредитната си карта, за да свалям твоите материали от сайта на *Messenger International*.”

Останах като попарен. Честно казано, не си спомням почти нищо от онова, което обсъждахме оттам насетне. Вътрешно крещях: пред мен стои пастор от опустошаваната, разкъсвана от войни иракска нация, който трябва да използва кредитната си карта, за да сваля материали от моя уебсайт? С нетърпение очаквах да остана насаме с Господа, за да представя тази наболяла нужда.

След като се сбогувахме, аз отидох право в стаята си и затворих вратата. Бях толкова разочарован, че започнах да викам към Бога: „Господи, трябва да ми покажеш по какъв начин мога да предам посланията, които си ни поверил, на нуждаещите се пастири и лидери в този свят.” Изобщо не ме интересуваше кой е в съседната стая. Имах нужда да разбе-

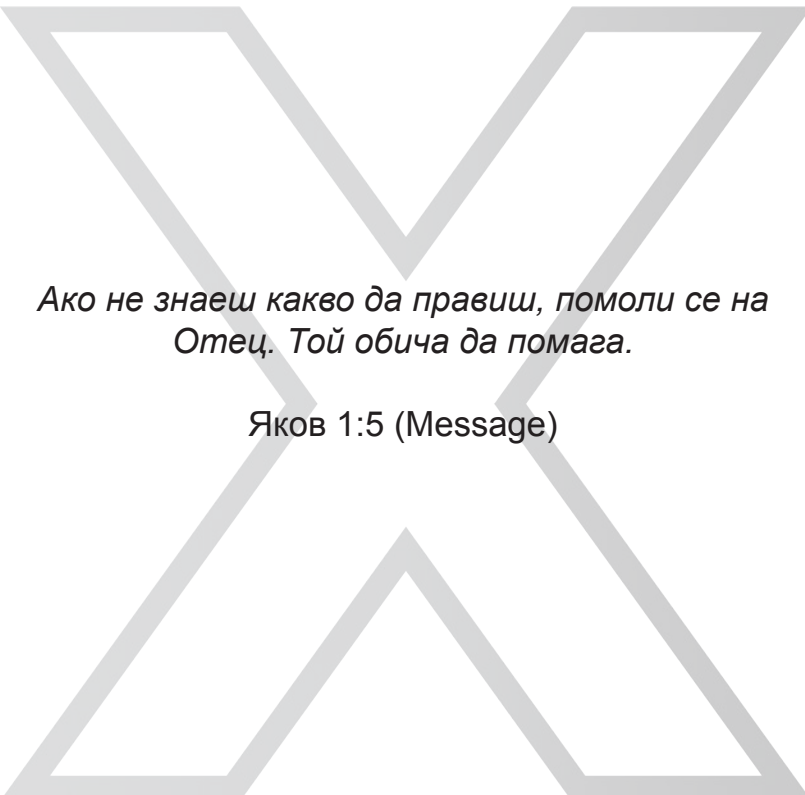
ра каква е небесната стратегия за изпълнение на Неговото поръчение да осигуря ресурси на тези лидери.

Няколко дни след тази пламенна молитва, ми хрумна една идея. Идея за стратегия, която многократно щеше да увеличи ефективността на нашата работа; всъщност доста по-ефективна без особени допълнителни усилия или разходи.

Идеята беше невероятна... определено плод на Божиата мъдрост. Беше изключително проста и все пак не се бяхме сетили за това по-рано. Продължете да четете!

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Разочарованието и обезсърчението могат да действат като катализатор, който да раздвижи вярата ни за умножаване. Провокиран ли си от Бога да израстваш в определена област от живота си? Ако е така, как откликваш на Неговите подтици?
2. Ако моето неудовлетворение се дължи на нещата, от които лично аз се чувствам лишен, значи то не е угодно на Бога. От друга страна, ако неудовлетворението е свързано с нуждите на останалите и изграждането на Царството, то е угодно на Бога. Каква е причината за твоето неудовлетворение?
3. Размисли върху онова, което споделих за раздаването на 250 000 книги. Защо вярата е от съществено значение за осъществяването на Божиите обещание и достигането до нови нива на умножаване? Защо е важно да се покоряваш на Бога дори когато останалите не са съгласни с теб?

*Ако не знаеш какво да правиш, помоли се на
Отец. Той обича да помага.*

Яков 1:5 (Message)

Стратегически идеи

С всяка изминала година все повече се убеждавам в огромната стойност на една вдъхновена стратегическа идея. Често очакваме Божието снабдяване или намеса да се извършат, без да имаме стратегически план, но често се случва нещо различно. Осъществяват се вложени от Бога стратегически идеи! Не е възможно да изредим всички библейски примери в тази насока, но ще споменем някои от тях:

- *Стратегическата идея* да бъде хвърлено парче дърво в горчивата вода, за да могат милиони хора да пият (вж. Изход 15:22-25).
- *Още една вдъхновена идея* - да бъде ударена скалата, за да се осигури вода за милиони (вж. Изход 17:5-6).
- *Стратегическата идея* в продължение на шест дни по веднъж на ден израилтяните да обхождат мълчаливо непревземаемите стени на един мощен град. А на седмия ден – различна *стратегическа идея* – да направят седем обиколки, като свирят с тръби, а накрая да издадат продължителен вик. Всичко това, за да придобият достъп и да завладеят града (вж. Исус Навин 6).
- *Стратегическата идея* да бъдат разпознати най-добрите военни лидери, като десетки хиляди бъдат оставени да пият вода от един поток, след което да бъдат отделени хората, които са погледнали надолу, от тези, чийто поглед е бил насочен към бойното поле (вж. Съдии 7:4-6).
- *Стратегическата идея* да не атакуват врага челно, а да заобиколят отзад през гората и да изчакат да чуят шум, като

че някой минава по върховете на черниците, което би било знак, че Бог ще им помогне в битката (вж. 2 Царе 5:22-25).

- *Стратегическата идея*, в период на тежък глад, една вдовица и нейният син да бъдат помолени да нахранят пророка с последните си провизии, вместо да ги запазят за себе си; заради покорството си, те нямаше да гладуват и да умрат, както се случи с много други семейства (вж. 3 Царе 17:8-15).

- *Стратегическата идея* да попиташ една задлъжняла вдовица, която е на път за изгуби двамата си сина, какво има в дома си. А после да я инструктираш да вземе назаем празни съдове от съседите, за да излее в тях единственото, което има – малко дървено масло – за да ги напълни, да продаде маслото и да изплати дълга си (вж. 4 Царе 4:1-7).

- *Стратегическата идея* един болен военачалник да бъде изпратен да се потопи в река Йордан седем пъти, което да доведе до пълното му изцеление (вж. 4 Царе 5:1-19).

- *Стратегическата идея* пред войската да бъде изпратена група, която да пее и да хвали Господа, което доведе до невероятна победа (вж. 2 Летописи 20:21-26).

- *Стратегическата идея* да ядат зеленчуци, вместо изрядните ястия на царя, за да бъдат по-здрави, по-добре нахранени и да се отличават сред най-отбраните юноши в земята (вж. Даниил 1:8-16).

- *Стратегическата идея* да бъдат използвани наличните делви и прясна вода, за да се получи най-доброто вино, с което да бъдат нагостени сватбарите (вж. Йоан 2:6-10).

- *Стратегическата идея* да бъде използван един скромен обяд, който да бъде благословен, разчупен и раздаден, за да нахрани хиляди хора (вж. Матей 14:13-21).

- *Стратегическата идея* да плюе на земята, да направи кал и да намаже очите на слепеца. След което да му каже да отиде да се измие и да възстанови зрението му (вж. Йоан 9:6-7).

- *Стратегическата идея* да не напусне потъващия кораб, за да се спаси (вж. Деяния 27:21-44).

Във всеки от случаите, вдъхновените свише идеи водеха до божествена намеса. Забелязваш ли общата нишка, която преминава през всички тези събития? Стратегиите включваха използване на онова, което получателите вече притежаваха като наличен ресурс, или действие от тяхна страна. Всеки път божественото снабдяване се криеше в нещо познато. С други думи, ключовият компонент, водещ до чудото, не се появяваше по магически начин.

Бог често предлага стратегии, като използва обикновени неща по необикновен начин, за да произведе изключителни резултати. Ето защо една вдъхновен идея е от такова съществено значение. Писано е: **Да придобиеш мъдрост е най-важното нещо, което можеш да направиш** (Притчи 4:7, буквален превод от Good News Translation). Един от начините, по които получаваме божествена мъдрост, е чрез стратегически идеи, а добрата новина е, че Бог щедро дарява мъдрост. Когато се сблъскаме с необичайни предизвикателства, апостол Яков ни наставлява:

Но ако на някого от вас не достига мъдрост [стратегическа идея], **нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му бъде дадена** (Яков 1:5, пояснението в скобите е добавено от мен)

Той ще изяви мъдростта Си, няма да я задържи или скрие от теб. Обещал го е. Трябва обаче да изпълним две условия, за да получим вдъхновена стратегическа идея:

Само се уверете, че сте задвижвани от твърда вяра, за да получите. Понеже колебливият човек вярва в даден момент и се съмнява в следващия. Вашата нерешителност ви оприличава на бурно море, тласкано и блъскано от вятъра. Издигате се и в следващия миг политате надолу. Когато сте половинчати и колебливи, ставате нестабилни. Можете ли действително да очаквате да получите нещо от Бога, когато сте в такова състояние? (Яков 1:6-8, буквален превод от *The Passion Translation*).

Нужно е да искаме с твърда вяра - не просто да се надяваме да получим стратегическата идея, а да я очакваме със сигурност. Освен това, трябва да сме пламенни в молитвите си – отчаяно да искаме онова, за което се молим. Отношението ни не бива да бъде вяло, от рода на: ако получа отговор, страхотно; ако ли не – няма проблем. Необходимо е да сме стигнали до състояние на непримиримост и твърда решимост да получим попросеното.

Стратегическата идея е дар от Бога и веднъж получена, ни изтласква към различно ниво на ефективност. Прави възможно умножаването.

ЕДНА ВДЪХНОВЕНА ОТ БОГА СТРАТЕГИЧЕСКА ИДЕЯ

Когато се прибрах в хотелската си стая в Бейрут, аз не започнах да се моля тихичко; просто не можех. Нямах абсолютно никаква идея как да постъпя, а знаех, че съм натоварен с отговорността да осигуря ресурси на тези нуждаещи се и гладни пастири. По принцип не крещя по хотелските стаи, но, честно казано, в онзи ден изобщо не ме интересуваше кой ме слуша. Това беше отчаян вик да получа стратегия (мъдрост) за умножаване на нашата ефективност.

След като прекарах известно време в интензивна молитва, мир изпълни сърцето ми. Знаех, че молбата ми е чута, при което изпитах облекчение и бях изпълнен с вяра, че отговорът ще дойде. В мен се надигна благодарение, при все че все още нямах *стратегическа идея* или *план*.

След няколко дни ми хрумна нещо: Ние влагаме много време, пари и енергия в отпечатването и разпространението на тези книги, но всеки лидер получава само по един продукт. Защо да не направим същото като с английския вариант преди години? Защо да не предоставим на тези лидери и пълната учебна програма, преведена на чужди езици? Така ще бъдем много по-ефективни!

И все пак съществуваше огромно предизвикателство - как ще можем да отпечатаме и да разпространим толкова много материали? Дори да платяхме за разпечатването на цялото

съдържание на учебната програма, в повечето от целевите страни щеше да е непосилно за нашите разпространители да пренасят толкова тежки товари, тъй като в повечето случаи се налага да прекосяват джунгли, планини, пустини или водни източници, достъпът до които е труден. Често няма асфалтирани пътища. Освен това, във враждебно настроените нации, куриерите биха били лесно разпознати от неблагодарно разположените власти, а материалите – конфискувани.

След още молитва и размисъл, ми хрумна друга идея - да качим цялата учебна програма на DVD-ROM (DVD диск, който съдържа само "read-only" информация за компютърна система). Но този план също породя въпроси: Дали пастирите и лидерите в тези страни умеят да си служат с компютър? А ако могат, дали компютрите им ще разчитат DVD-ROM? И нещо в съвсем друга връзка: Има ли достатъчно място на един DVD-ROM, за да побере цялата информация за едно изучаване?

Нямах търпение да проверя и затова най-напред отидох при Роб. Той беше най-добре запознат с техническите умения на нашите целеви нации, тъй като е бил в повече от 160 страни. Попитах го: „Имат ли пастирите и лидерите в повечето страни, макар и бедни, достъп до компютър?”

“Повечето – да, но някои нямат.”

“Могат ли компютрите им да разчитат DVD-ROM? И ако е така, материал с какъв обем можем да качим на един DVD-ROM?”

Роб се усмихна и каза: „Да. А относно втория въпрос, предполагам, че доста!”

Тогава му споделих идеята: „Можем ли да поставим джоб на гърба на книгата, в който да сложим DVD-ROM?”

„Да!” потвърди той ентузиазирано.

„Колко ще оскъпи всичко това цената за една книга?”

Роб направи някои проучвания и след няколко дни дойде при мен: „Имам страхотна новина. Вземайки под внимание средния разход за отпечатване и разпространение на една книга, ще струва само с 5 процента повече да добавим DVD-ROM.” Зарадвах се, но все още бях малко резервиран, тъй като

не бях сигурен какъв обем данни ще може да побере дискът.

„Но ето каква е още по-добрата новина - каза Роб. - На диска можем да качим не само цялата учебна програма, но също така и аудиокнигата, две-три други книги, Новия завет и един PDF файл (за да бъдат разпечатани още книги, ако местният пастир има такава възможност!)”.

Малко е да се каже, че бяхме изпълнени с радост и ентузиазирани.

Това доведе до друга стратегическа идея. Нещата отново зависеха от техническите възможности на страните, които искахме да достигнем. Попитах: „Имат ли повечето от тези народи достъп до интернет?”

„Повечето от тях - да” - отвърна Роб.

“А ако разработим уебсайт, съдържащ всички тези преведени ресурси? Да му дадем име, което не се набива на очи с някаква християнска насоченост; така правителствата, които се противопоставят на библейското учение, няма да го блокират. Можем да представяме сайта на първата страница на книгата и да инструктираме пастира/презвитера да насърчава хората си да свалят всички ресурси от сайта, което ще е безплатно, за да може цялата църква да се запознае с тях.”

Бяхме като две деца в сладкарница – вълнението ни беше неудържимо. Започнахме да си разменяме още идеи, избистрящи стратегията.

След старателни изчисления, в крайна сметка, преценихме, че заради голямата бройка, бихме могли да отпечатаме и да разпространяваме тези “лидерски пакети” за около 4 долара всеки. Нашият екип в *Messenger* имаше нужните умения, за да създаде уебсайта.

Екипът ни скоро осъзна, че тази едничка идея от небето ни осигури възможността да поучаваме, обучаваме и утвърждаваме цели събрания и малки групи, не само отделни лидери. В много малки села по света има само една църква, което значеше, че можехме да окажем значително влияние върху общността само за няколко долара. Каква възвръщаемост на инвестициите! Можеше ли да е истина?

На следващото събрание на ръководството на отдела

в *Messenger*, ние споделихме видението. Ентусиазмът ни беше заразителен; всички членове на екипа се изпълниха с радост и се ентусиазираха от плана. Аз пламенно заявих: „Няма значение дали ще ни отнеме десет години, дваайсет години или повече, за да достигнем и да помогнем на всеки водач на планетата с ресурсите, които Бог ни е поверил.”

В следващия момент в офиса ни се обади един бизнесмен от Тексас. Помоли за петнайсетминутна среща с Лиза и мен. Той и съпругата му пристигнаха със самолет в Колорадо. По време на срещата ни, той започна да плаче. През сълзи, промълви с треперещ глас: „Знам какво правите! Знам, че укрепвате пастири в отдалечени райони чрез вашите ресурси. Искам да съм част от това.” След което плъзна към нас по масата един чек. Едва не паднах от стола си; чекът беше за 750 000 долара.

През следващите няколко месеца създадохме уебсайта и работихме усърдно, за да осъществим плана за „лидерски пакет” в различни страни и части на света. Поемахме еднократните разходи за превода на различни езици на книгата, съответната учебна програма и допълнителните книги, които трябваше да бъдат качени на DVD-ROM. Роб нае и ръководеше екипи от най-добрите преводачи за множеството езици. Двете щедри дарения, общо възлизащи на над един милион долара, осигуриха нужния капитал за първата година.

ИДЕЯТА ЗА СФОРМИРАНЕ НА ЕКИП

Нека сега се върнем малко назад по линията на времето до януари, 2011 г., в дните непосредствено след решението да раздадем 250 000 книги. Двете големи дарения все още не бяха получени, и още по-добре, тъй като липсата на финанси ни тласна да търсим Бога за стратегия всяка сутрин. Нуждаехме се от план как точно да реализираме видението, след което да сформираме огромен екип от мъже и жени, които да се включат с дарбата си на даване, за да бъде поддържано това мащабно начинание. Така щяхме да имаме възможност да осигурим ресурси на всеки пастир и лидер, независимо от

неговия език, местоположение и финансови възможности.

След няколко сутрешни молитви, Святият Дух прошепна в сърцето ми: „Сине, не е тайна, че имаш слабост към голфа. Използвай я, за да събереш хора. Аз ще привлека точните мъже и жени да се присъединят към екипа и да подкрепят мисията.” В съзнанието ми веднага изплува фактът, че в Колорадо Спрингс е един от най-хубавите хотели в страната - “Бродмур”, където, видите ли, имаше две голф игрища за провеждане на шампионати. И така, аз споделих плана с Лиза и Адисън.

Те ме изслушаха, а после попитаха: „Кога ще го направим?”

„Нека да е това лято”, отговорих.

Притеснявахме се дали ще ни стигне времето да организираме нещата. Дали щеше да има достатъчно места в хотела, който беше най-дългогодишният, петзвезден, пет-диамантен хотел в света? Обикновено резервациите там се правят години напред, а нашите планове бяха за пиковия сезон. Другото притеснение: Дали потенциалните ни гости вече няма да са поели други ангажменти за лятото?

Синът ми се зае да проучи нещата и след два дни се върна със следната новина: „Татко, всичко е плътно резервирано това лято, с изключение на една седмица. Можем да запазим около сто стаи, като точно тогава се пада с мама да сте си у дома.”

“Да резервираме тогава!”, казах без колебание.

Той продължи: „Ще трябва да подпишем договор, с който да се обвържем. Ще успеем ли да запълним стаите?”

За пореден път изстрелях: „Стаите ще бъдат запълнени.” Не исках да го мисля прекалено много; не ми се щеше да се размина с плана заради логичните си доводи.

Знаех, че в Съединените щати има много църкви и хора, занимаващи се с бизнес, които с радост биха подкрепили това начинание. Обадох се на всички, за които се сетих, и на практика те без изключение се съгласиха да се включат. В рамките на два месеца имахме достатъчно двойки, които да запълнят заявените стаи.

Когато планирахме как точно да протече турнирът, екипът ни реши това да не бъде само голф турнир, а едно по-широкомащабно събитие, незабравимо преживяване. Искахме всичко да бъде направено по възможно най-добрия и смислен начин, за да могат да се забавляват и онези от партньорите, които не играят голф. Лиза щеше да организира специални събирания за жените. Щяхме да раздаваме на всяка от пристигащите двойки красива кошница с почерпки и подаръци. Щеше да има ефектни ястия, специални преживявания – запазена марка на “Бродмур”, и висококачествени награди за всички участници - като чрез всичко това искахме да изразим благодарността си към тези хора, че се присъединяват към нашия екип.

Първият турнир на *Messenger* се проведе в края на юни, 2011 г. Преди събитието се обадох на професионални атлети и известни музиканти и ги помолих да ни предоставят техни материали с автограф. Също така се свързахме и с други бизнеси, които да осигурят ценни вещи и преживявания. Предложихме тези дарения на търг по време на банкетата. Събрахме малко над 340 000 долара на първия си турнир, но беше някак измъчено. Все още не бяхме открили най-добрата стратегия за споделяне на видението.

Същата есен един от членовете на нашия екип имаше друга вдъхновена идея. Докато правехме планове за втория годишен турнир през лятото на 2012 г., той каза: „Предлагаме на търг бейзболна топка с автограф, футболен шлем, китара с автограф и какво ли още не. Така не събираме достатъчно средства за осигуряване на материали и за една нация. Нека да не предлагаме на търг предмети, а нации. Стойността на една нация е много по-голяма.”

Идеята се хареса на всички, но това не беше всичко! Той продължи: „На събитието идват хора, които обичат да се състезават – защо да не направим класация и когато бъдат спонсорираны нации, да отчитаме резултатите на табло и ще раздаваме топките, китарите и останалите награди на онези, които са били най-щедри в спонсорирането на отделни нации.”

Творческите идеи продължаваха да ваят. По едно време аз възразих: „Никак не обичам протакането при търговете; няколко минути тишина ти се струват цяла вечност. Нека да има фиксирано времетраене, което да засичаме с часовник - да кажем трийсет и пет минути. Ще предупредим участниците, че след като това време изтече, търгът приключва. Всяка нация, чийто проект не е бил финансиран, ще бъде изключвана. Това ще предизвика усещане за неотложност.”

Сега накратко ще обясня какво имам предвид под проект. Той включва две неща - първо, разходите за превода на всички печатни, аудио и видеоматериали към лидерския пакет, което приблизително възлиза на 17 500 долара на език. Второ, разходите за издаването и разпространението на книгите или лидерските пакети за една нация. Във всяка страна има между 500 и 40 000 лидери. В повечето страни броят на лидерите е между 5000 и 10 000, като съответно разходите възлизат на 20 000 до 40 000 долара.

На следващите ни събрания екипът предложи още идеи за подобряване на преживяването, представяне на видение-то и организиране на второ събитие.

На търга онази година бяхме свидетели как залозите бяха двойно по-големи в сравнение с предходната година. При поставен времеви лимит за провеждане на търга, бяха изцяло финансирани над петдесет проекта. Набирахме скорост и една година по-късно, на третия турнир на *Messenger*, събрахме над 1.3 милиона долара за пълното финансиране на повече проекти.

С всяка изминала година нуждата от ресурси нарастваше. Все повече страни изпращаха делегати при Роб с молба да им бъдат осигурени ресурси. В крайна сметка, броят на проектите стана повече от сто и до шестия турнир на *Messenger* вече имаше 140 проекта и събрани над 2 милиона долара. През деветата година до нас дойдоха почти три милиона долара за близо 200 проекта!

Към момента на излизането на тази книга към края на 2020 г., екипът на *Messenger Cup* е раздал над 30 милиона ресурси на пастири и лидери в над 100 страни на над 120 езика.

През цялото това време всички ние бяхме вдъхновявани от един от моите герои – Андрю Карнеги. Той е един от най-известните филантропи в историята, който е дарил по-голямата част от състоянието си. Изчислено към днешна дата, Карнеги е дал милиарди долари за благотворителност! Голяма част от тях са били вложени в изграждането на обществени библиотеки. Всъщност, между 1883 г. и 1918 г. той е построил над 2 500 библиотеки, повечето от които са в четиридесет и седем щата в САЩ.

Тук ще задам един интересен въпрос: В кой период Щатите се превърнаха в световна сила? Между 1883 и 1925 г., точно по времето, когато Карнеги е изграждал библиотеки! Вярвам, че осигуряването на достъп до знания на обществото е допринесло за издигането на Америка като световен лидер.

Този принцип е валиден и за духовните знания! Бог заявява:

Народът ми загива от липса на знание (Осия 4:6).

Затова моят народ е закаран в плен, защото няма знание (Исаия 5:13).

След дългогодишно служение ни стана ясно, че най-ефективният начин да трансформираме някое село или град не е като изградим църковна сграда. Това само би направило местните лидери зависими от нас. Ние сме много по-ефективни, ако предоставим на местните лидери духовно знание, което ще ги екипира, за да повлияят на своето село или град. Подобно знание съдейства за произвеждането на нужната вяра за растеж и поддържане на делото, което, ако се наложи, ще включва сгради и други ресурси.

В случая с нашата стратегическа инициатива с ресурсите, изумителната реалност е, че една църковна сграда би ни струвала десетки хиляди долара. Лидерският пакет, който съдържа ресурси на стойност стотици долари, ни излиза само малка част от това!

Десетилетието, когато раздавахме лидерски пакети на развиващите се църкви, е един от най-приятните моменти в четиридесетгодишното ми служение. Толкова е хубаво да си част от екип, съставляван от мъже и жени, които са единни във видението и страстта си да създадат ученици във всички нации (вж. Матей 28:19-20). Заедно, ние успяхме да направим много повече, отколкото който и да било от нас би постигнал сам. Това действително потвърждава думите: **Петима от вас ще гонят стотина, а стотина от вас ще гонят десет хиляди** (Левит 26:8). (Това илюстрира друг ключов елемент на умножаването, за който ще говорим в една от следващите глави.)

Онова, което правим, е ръководено от следната притча на Исус:

Когато даваш обяд или вечеря, недей да каниш приятелите си, нито братята си, нито роднините си, нито богати съседи, да не би и те да те поканят и да ти бъде отплатено. А когато даваш угощение, покани сиромаси, недъгави, куци, слепи; и ще бъдеш блажен, понеже те нямаат с какво да ти се отплатят, защото ще ти бъде отплатено при възкресението на праведните (Лука 14:12-14).

Лидерите, на които раздаваме материали, може да не са недъгави, куци и слепи, но общото с тая притча е, че те не биха могли да ни се отплатят. Ако служа на някоя църква или конференция в Съединените щати, те изразяват благодарността си, като дават на *Messenger International* хонорар или дарение. Лидерите в страните, в които инвестираме, не мога да направят същото. Всички членове на екипа – разпространители, църковни лидери и служителите към *Messenger* – осъзнават, че имаме голяма привилегия: да даваме, без да очакваме нищо в замяна от тези, на които сме помогнали.

Преди няколко години двамата с Лиза пътувахме до град Ереван, Армения, където хиляди лидери от всички краища на Близкия изток се бяха събрали на конференция. Докато бяхме там, поканихме в отделна зала пастирите от Иран,

Афганистан, Сирия и други подобни нации. Снимки не бяха позволени и идентичността на хората бе запазена в тайна. Божието присъствие бе силно изявено и аз през цялото време си мислех: Тези лидери трябва да говорят на нас, а не ние на тях. По едно време се обърнах към тях: „Вероятно гледате на Лиза и на мен като на герои. Но заслугата не е на Джон и Лиза Бивийър, а на хората с бизнеси и църквите, които дариха милиони долари, за да ви благословят с материали. Те са истинските герои.” В този момент всички се просълзахме.

След срещата един пастир от Иран попита: „Как е възможно някой да даде такава голяма сума пари на хора, които никога не е виждал преди?”

Отговорът ми бе твърде простичък, но представяше самата истина: „Божията любов в сърцата им ги тласка към това.” Отново се просълзахме.

ОЩЕ ПО-ГОЛЯМО УМНОЖАВАНЕ

През 2019 г. установихме, че нашият вътрешен уебсайт за разпространение на ресурсите има някои ограничения. Той ни вършеше добра работа през 2011 г., когато започнахме, но вече беше тромав и с по-ограничени възможности. Например, навигацията му беше много по-трудна на смартфони. Лиза, много от членовете на нашия екип и аз бяхме пътували до доста бедни и размирни нации. Набиваше се на очи как, независимо че хората живееха в шатри, керпичени къщи и бараки от шперплат, повечето от тях разполагаха с някакъв смартфон. Всъщност е изчислено, че към 2020 г. над пет милиарда души ще имат смартфони.

След множество пътувания ни стана ясно, че скоро, а може и това вече да беше факт, всеки човек на планетата би могъл да бъде достигнат чрез онлайн комуникация. Усетих как още веднъж в историята преживяваме отваряне на „римските пътища”.

Нека да обясня накратко: Словото гласи: **А когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си** (Галатяни 4:4). Под „изпълнение на времето” се имат предвид доста неща. Един

от важните елементи на „точното време“ е, че Евангелието ще стигне до всички краища на познатия свят. През 312 г. пр. Хр., Рим започва изграждането на пътища и морски маршрути, които обхващат познатия свят. До времето, когато Исус каза: „Идете по целия свят“, тази пътна структура вече беше добре развита. Това правеше възможно бързото разпространение на Божието слово в познатия тогава свят.

Вярвам, че отново е настъпило точното време за подготовка за Исусовото второ идване – интернет е римският път в наши дни. Имаме възможността да разпространяваме Евангелието по целия свят и да създаваме ученици във всички народи.

Осъзнавайки всичко това, нашият екип започна отново да се моли, да мечтае и да обмисля стратегии. След месеци на проучване, възложихме проекта на една от най-добрите компании в САЩ за разработване на уеб приложения. Създадохме ученическа платформа, която е мощна, многофункционална и удобна за използване на iPhone, Android, таблети и компютри. Бяхме решили да създадем възможно най-добрата платформа според съвременните технологии. Исканите църковните лидери навсякъде, но особено тези от размирните нации, да разполагат с най-доброто. Страхотното е, че виждаме как милиони потребители от 227 нации и територии се обучават чрез книгите, курсовете и останалите материали за ученичеството, налични на платформата. Остават ни съвсем малко нации, които предстои да достигнем!

С времето започнахме да мислим за други начини за умножаване. За да разширим и подобрим ефективността на нашата платформа, ние решихме да каним като гости на платформата и други известни учители с уникални, трансформиращи послания. Сега лидерите по целия свят могат да използват своите компютри, таблети или телефони, за да се обучават самостоятелно или в малки групи и църкви. Това не само умножи ефективността на платформата, но също така ще надживее една книга на хартиен носител и ще бъде запазено за идните поколения.*

*За повече информация относно възможността да се включите, посетете www.MessengerX.com.)

Ами ако двамата с Лиза бяхме решили да не пишем? Ами ако бяхме се задоволили с това просто да бъдем двама автори на бестселъри и не бяхме настоявали да бъдат създадени учебна програма и учебни материали? Ами ако нашият екип се бе задоволил с възможността да достигаме отделни хора и църкви само на английски? Ами ако бяхме си спестили усилията да съберем екип от всички краища на Съединените щати в "Бродмур"? С всяка следваща стъпка предизвикателствата бяха по-големи, което ни караше да разчитаме на Божията благодат. На всеки следващ етап би било много по-лесно да се пуснем по течението, вместо да се мобилизираме и да продължим напред, за да постигнем по-голяма ефективност в служението си към другите.

Когато се вслушваме в напътствията на Святия Дух, ще се придвижваме стъпка по стъпка към голямо умножаване. В началото Той няма да ти показва всяка стъпка или дори две-три стъпки предварително. Колко по-лесно щеше да бъде, ако можех да погледна в кристална топка, когато бях на около трийсет и да видя целия път, който ще ни доведе до мястото, където ще сме като екип след трийсет години. Но ако подобно нещо бе възможно, ние нямаше да се борим толкова упорито за всяка стъпка от пътя с молитва и лидерски усилия. Също така нямаше да придобием вярата и силата на характера, които идваха с всяка следващо действие на покорство.

Идеята за умножаване не е на хората, а на Бога. Това беше първата Му заповед към човечеството: **Всяка дарба, която ти поверя, има за цел умножаване в полза на Мое-то царство** (моя перифраза на Битие 1:22 и Матей 25:14-29). Ще формулирам и по друг начин тази толкова важна идея: умножаването не бива да те отеготява, понеже, в крайна сметка, то е дар от Него. От теб се изисква единствено да се молиш, да слушаш, да вярваш и да се покоряваш на онова, което Той влага в сърцето ти.

Най-важното: Той ще предизвика умножаване в живота ти.

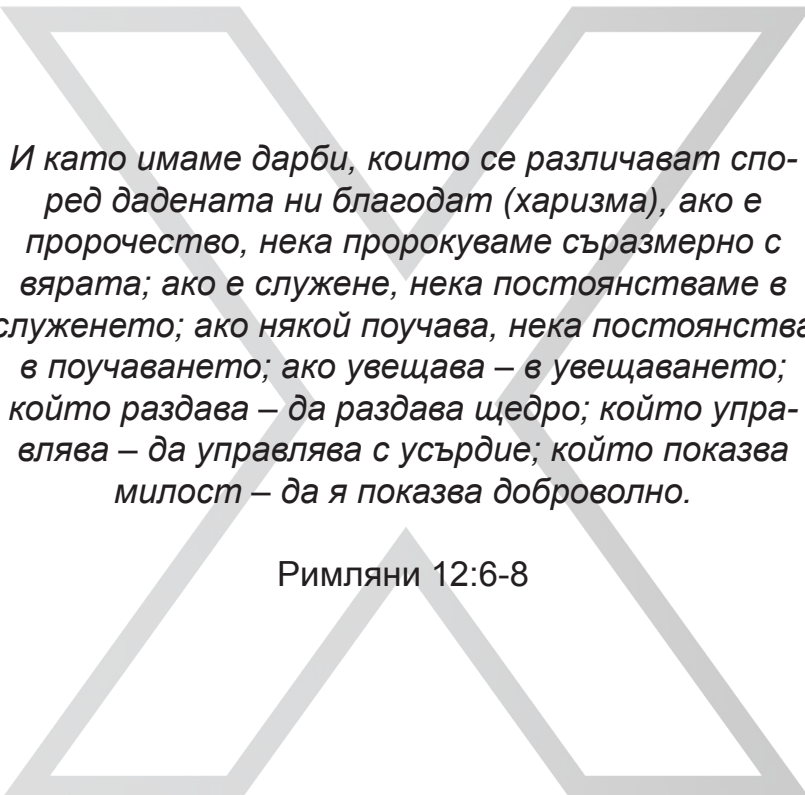
Може би си мислиш: Докоснат съм от свидетелството ти в последните три глави. Но аз съм млада майка, студент, про-

фесионален атлет, работник – какво мога да умножавам в полза на Царството?

Ще дискутираме това в следващата глава.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Когато търсим Божието снабдяване или намеса, често получаваме отговор под формата на стратегическа идея. Как нещата около теб са се променяли благодарение на идея вдъхновена от Бога?
2. Получаването на мъдрост е най-важното нещо, към което можеш да се стремиш. В каква област от живота си се нуждаеш от мъдрост? Как трябва да пристъпваш към Бога, за да получаваш Неговата мъдрост?
3. Стратегическата идея е дар от Бога и има потенциала да ни тласка към ново ниво на ефективност и умножаване. Какви стъпки е нужно ти да направиш, след като вече си получил идеята?

И като имаме дарби, които се различават според дадената ни благодат (харизма), ако е пророчество, нека пророкуваме съразмерно с вярата; ако е служене, нека постоянстваме в служенето; ако някой поучава, нека постоянства в поучаването; ако увещава – в увещаването; който раздава – да раздава щедро; който управлява – да управлява с усърдие; който показва милост – да я показва доброволно.

Римляни 12:6-8

Инвестиране

Апостол Павел изброява различни дарби, които Бог е дал на Своите слуги. Не мисля, че този списък е изчерпателен, но включва доста широк спектър от способности, дадени свише. Може да не си съгласен с мен по въпроса, но ми позволи да се аргументирам.

Никъде в списъка на апостола не се споменават певческите способности, умението за водене на съдебни дела, за хирургично отстраняване на тумори, за рисуване на вдъхновяващи картини, за свирене на инструмент и много други дадени от Бога дарби, които виждаме да се изявяват ежедневно. По тази причина считам, че списъкът не е изчерпателен. Ако все още проявяваш несъгласие, ще уважа позицията ти; тази тема не е обект на задълбочена дискусия, тъй като в случая не е от съществено значение.

Нека се върнем към акцента в думите на Павел. Харесва ми начина, по който в новия превод *New Living Translation* харизма е представена като “способността да извършваме определени неща добре”. Това много точно изразява основния фокус на настоящата книга. В предходните три глави бе засегната идеята за умножаване в пророкуването и поучението. Нека сега да насочим вниманието си към една по-различна дарба – даването.

ИНВЕСТИРАНЕ В ЦАРСТВОТО

Имам един приятел на име Майк. Той повярвал в Исус Христос, когато бил на единадесет години; но бил непродук-

тивен по отношение на изграждане на Царството. В него се надигало все по-голямо неудовлетворение поради това му състояние, докато най-накрая, когато станал на трийсет и пет, вече не можел да се примири с факта, че не прави нищо с вечна стойност. Често хората, озовали се в тази позиция, се опитват да променят нещата незабавно без знание, мъдрост и вяра. Майк постъпил мъдро, като подходил по-различно. Той преценил, че първата стъпка към осъществяване на трайно въздействие е да “напълни резервоара,” така че през следващите шест месеца той запаметил две хиляди стиха от Словото!

Скоро след този шестмесечен период той решил да посети една лидерска конференция във Финикс, Аризона. Бил толкова беден, че не можел да си позволи хотелска стая, и се наложило да отседне в една стая с още единадесет студенти в някакъв двустаен апартамент.

По време на конференцията било събрано специално дарение. Лидерът насърчил участниците да се помолят относно сумата, която да дарят. Майк чул Господ да му казва: „Искам да дадеш 200 долара.”

Майк възразил: „Боже, това е всичко, което имам!”

Господ нежно му отговорил: „Не искам от теб повече.” Майк се покорил и дал всичките пари, които има. След което Бог го инструктирал да дава по сто долара на месец в допълнение към десетъка си през останалата част от годината.

Скоро след това Бог започнал да му дава стратегически идеи и новият му бизнес започнал стабилно да се разраства. През следващата година Майк почувствал, че трябва да дава по 400 долара в допълнение към десетъка си за изграждане на Царството.

Една година по-късно сумата станала 1 000 долара месечно над десетъка. На следващата година скочила на 4 000 долара месечно над десетъка, а на още по-следващата – на 10 000 долара над десетъка му.

На този етап Майк помолил Господа за възможността да даде 10 милиона долара за Царството. Тази молба изглеждала огромна, почти невъзможна, но той бил непоклатим във

вярата си. Обаче онова, което чул в сърцето си, го шокирало: „Сине, защо ме ограничаваш?“ Затова Майк премахнал ограниченията и започнал да вярва дори за повече. Скоро след това даренията му започнали бързо да нарастват и през следващата година той давал по 17 000 долара годишно в добавка към десятъка си. После сумата станала 25 000 долара месечно, след това 40 000 долара, после 50 000 долара месечно. В крайна сметка, Майк давал по 100 000 на месец над десятъка си за изграждане на Царството. Последният път, когато говорих с него, той беше стигнал до 150 000 долара месечно в добавка към десятъка си!

Майк си живее много добре, но само с около 10 - 15 процента от своя доход. Да, няма грешка; той дава приблизително 85-90 процента от онова, което изкарва годишно. Майк отдава своя успех на изучаването на Библията, слушането на Божии глас в молитва и готовността му да бъде поучаван от онези, които са по-зрели от него.

По отношение на умножаването, няма как да подминем думата даване, понеже тя е основната съставка. Конкретно в областта на финансите, много добронамерени вярващи гледат на даренията по следния начин: Какво съм готов да дам за другите? Това е благородно и богоугодно, но ако е единственият мотив, нещо не достига.

Първо, да изтъкнем положителната страна – Бог е вложил любовта Си към хората в нашето сърце; това поражда вътрешно желание за безкористно даване и служение. Това трябва да е водещото желание в нашето даване. Мъдрият дарител обаче гледа на дарението не само като на дар, направен от любов, и като на служение, но и като на инвестиция. Да инвестираш означава да се въздържаш от използването на даден ресурс, за да може той да нарасне. Особено що се отнася до финансите, това означава да се въздържаш от харчене сега, за да инвестираш средства за разрастване.

Преди няколко години с Лиза намерихме два парцела. Сметнахме, че са на доста изгодна цена, която с времето ще се покачи. Разполагахме със средства в брой да закупим и двата и за момента решихме да се въздържаме от харченето

на средства за лични нужди, за да задвижим увеличение на средствата. Цената на двата парцела скочи много повече от очакваното и инвестицията ни се удвои само за две години. Това доведе до удвояването на нашите финанси след две години. Вече имахме възможността да инвестираме на по-високо ниво.

Исус казва, че когато инвестираме в Царството, ние **ще получим многократно повече в настоящото време** (Лука 18:29-30). Той не казва „някой ден,” а „в настоящото време”. С Лиза много се радвахме, че бяхме удвоили инвестицията си за парцелите, но Исус има предвид нещо по-различно; има огромна разлика между това да удвоиш и да умножиш многократно. Какъв е потенциалът на една многократно умножена инвестиция? Животът на Майк е нагледен пример за тази истина.

Апостол Павел сравнява нашето даване с посяването на семена. Въпреки че добивът се влияе от условията, като цяло едно пшенично семе, ако не бъде изконсумирано, но засадено в земята, може да произведе над сто пшенични семена. Това спада към категорията „многократно повече”. Ето защо ни се казва: „Един разпръсва щедро, но пак има повече изобилие, а друг се скъпи без мяра, но пак стига до немотия.”

Що се отнася до даването, Соломон, Исус и Павел не биха наблягали на тази истина, ако вярващите трябваше да избягват мисълта за нарастване и умножаване.

Повечето хора биха определили решението на Майк да живее с 10-15 процента от доходите си единствено като жертва, породена от любов; Майк обаче вижда по-голямата картина. Тъй като е изпълнен с Божията мъдрост благодарение на две хилядите запаметени стиха, преливащи в душата му, той гледа на това не само като на проява на любов, но и като на един вид инвестиция.

Подхожда по същия начин, по който двамата с Лиза подходихме към двата парцела земя. Отношението му не е по-различно от това на семейство, което притежава успешен ресторант. Вместо да изразходва цялата печалба за лични нужди, семейството влага голяма част от средствата в закупуването

на повече сгради, наемането на допълнителен персонал, закупуването на още храна и всякакви други неща, необходими за разрастването на бизнеса. Ако се справят добре, в крайна сметка, може да се окажат с пет ресторанта, които на практика биха увеличили приходите им пет пъти. Резултатът: те ще бъдат в състояние да благославят много повече хора, отколкото ако притежават само един ресторант.

Ако не беше погледнал на това като на инвестиция, Майк нямаше да може да има капацитета да разбере по-дълбоката същност на даването. Точно такава е идеята на притчата за талантите. Ето какво казва Исус: **Веднага този, който получи петте таланта, отиде и търгува с тях, и спечели още пет таланта** (Матей 25:16). Той конкретно използва думата търгува, за да покаже как слугата е умножил талантите.

ДРУГА ПРИТЧА ЗА УМНОЖАВАНЕТО

Нека да се спрем на една друга притча, която Исус използва, за да илюстрира умножаването:

И като слушаха това, Той продължи да говори и каза една притча, защото беше близо до Ерусалим и те си мислеха, че Божието царство веднага ще се яви (Лука 19:11).

Харесва ми начина, по който тази притча е представена. Народът очаква Исус да установи Царството и да ги избави от римското потисничество и управление. Той коригира начина им на мислене, като им показва правилната гледна точка – Неговото желание да изградим Царството след заминаването Му. Но как ще се случи това? Чрез търгуване. Чуйте историята:

Затова каза: Някой си благородник отиде в далечна страна да получи за себе си царска власт и да се върне. И повика десетима от слугите си и им даде десет мнаси; и им каза: Търгувайте с това, докато дойда (Лука 19:12-13).

Също като в историята на Матей, Той ги инструктира да „търгуват“. Не бива да сме лениви спрямо онова, което ни е било поверено, а трябва да се трудим упорито и интелигентно.

При все че тези две притчи изглеждат еднакви, те се различават. Нека да изследваме какво е уникалното при всяка от тях. Първо, Матей говори за трима слуги, докато Лука – за десет. Второ, в историята на Матей всеки слуга получава различен брой таланти, а в тази притча – на всички е дадено по равно – десет мнаси. Трето, в историята на Матей талантът не се равнява на един паунд, а за торба, съдържаща седемдесет и пет паунда сребро. Съпоставяйки двете истории, аз смятам, че Матей говори за дарби, които не са разпределени по равно, докато тази на Лука говори за онова, което всеки вярващ е получил в еднаква степен от Бога – основополагаща вяра, Божиата любов, Божието слово, нашите заветни благословения и т.н. Но основните принципи са едни и същи. Нека да продължим с историята:

А като получи царската власт и се върна, започва да повикат при него онези слуги, на които бе дал парите, за да знае какво са припечелили чрез търгуване. И така, дойде първият и каза: “Господарю, твоята мнаса спечели десет мнаси.” И му каза: “Хубаво, добър слуга! Понеже в твърде малкото се показва верен, имай власт над десет града.” (Лука 19:15-17).

Ще обърнем внимание на няколко неща. Първо, слугата е търгувал с онова, което му е било поверено. Второ, той е работил упорито и интелигентно, което е довело до десетократно умножение. Да работиш интелигентно означава да бъдеш в тон с Божиата мъдрост, което се случва единствено ако се вслушваш в Божия съвет, както е постъпил приятелят ми Майк. Трето, отново виждаме как *умножаването* е пряко свързано с верността. Не се споменава друго действие или добродетел, понеже в Божиите очи, ако си верен, ще умножаваш онова, което ти е поверено. И най-накрая, вечната

награда на слугата е пропорционална на степента на умножаване - на този пръв слуга са поверени десет града, които да управлява.

Нека сега да видим какво се случва с втория слуга:

Дойде и вторият и каза: Господарю, твоята мнаса внесе пет мнаси. А каза и на него: Бъди и ти над пет града (Лука 19:18-19).

При този слуга умножаването не бе десетократно, а петкратно. Неговата вечна награда съответства на степента, в която е инвестирал - пет града, не десет. Защо той не умножи онова, което му е поверено, десет пъти, както направи другия слуга? Не се ли бе вслушал внимателно в Божията мъдрост? Беше ли пропуснал разни възможности? Дали не се бе пунал по течението през последните години от живота си, както възнамеряваше да направи Стан, от първата глава на тази книга? Дали не бе настроен просто да излезе на пенсия?

Говорих за умножаването на една лидерска конференция преди няколко години. Един от калифорнийските водещи разработчици на бизнес имоти, който вече бе дал милиони за Царството, дойде при мен, след като слязох от платформата. Изглеждаше шокиран, но в същото време някак озарен. Каза ми: „Джон, неусетно съм се оставил да бъда носен по течението поради успеха, който съм постигнал. Лесно е да придобиеш подобно отношение, но сега осъзнавам грешката си. Занапред ще бъда по-целеустремен и усърден, за да умножавам онова, което Бог ми е дал.”

Възможно е искреното му покаяние да промени посоката на неговото развитие и от петкратен, той да се превърне в десетократен умножител.

Какво да кажем за третия слуга?

Дойде и друг и каза: „Господарю, ето твоята мнаса, която пазих скътана в кърпа, защото се боях от тебе, понеже си строг човек; взимаш това, което не си положил, и жънеш, което не си посял.” Господарят му каза: „От устата ти ще те

съдя, зъл слуга. Знаел си, че съм строг човек, който вземам това, което не съм положил, и жъна, което не съм сял; тогава защо не вложи парите ми в банката; и аз, като си дойдех, щях да ги прибера с лихвата?” (Лука 19:20-23).

В историята, представена от Матей, слугата в това положение бе допуснал същите две основни грешки. Първо, беше се уплашил и второ, не познаваше характера на господаря си. Тази история още веднъж дава да се разбере, че скътването на онова, което Бог ни е поверил, не е вяност, а по-скоро нечестие. Обърнете внимание на гневните думи на господаря! Ленивото отношение го разгневи и той открито го показва! Изглежда доста отрезвяващо.

Онова, което се случва по-нататък, само затвърждава извода, до който стигаме в историята от Матей:

И каза на стоящите до него: „Вземете от него мнасата и я дайте на този, който има десет мнаси. (Казаха му: „Господарю, той има вече десет мнаси!”) Казвам ви, че на всеки, който има, ще се даде; а от този, който няма, от него ще се отнеме и това, което има.” (Лука 19:24-26)

Още веднъж виждаме как Бог не е Създател със социалистически възгледи, но е по-скоро „капиталистически” настроен. Исус ясно илюстрира, че страничните наблюдатели протестираха, понеже първият слуга вече имаше десет мнаси, а господарят коригира тяхното отношение от типа „нека да бъдем справедливи”, като заяви: „На всеки, който търгува добре, ще се даде.” И обратното: „От този, който скътва, от него ще се отнеме и това, което има.”

Удивителната и плашеща реалност е, че ако не постъпим като Майк – като отделим значително време за Божието слово и за общение с Него – лесно ще започнем да гледаме на Божия характер през призмата на средата, в която живеем. Това може да е призмата на обществото, призмата на Холивуд, призмата на новинарската мрежа, призмата на суровия

баща, религиозната призма или каквато и да е друга призма, свързана с някакво преживяване или начин на мислене, която или харесваме, или не. Когато познаваме Бога и Неговото слово отблизо, ние можем да разпознаваме тези фалшиви призми.

ВСИЧКИ СА ПРИЗОВАНИ ДА ДАВАТ

Майк има дарбата даване; той се усъвършенства в нея. Но всички ние би трябвало да сме даващи хора.

За да доизясня нещата, ще направя паралел с Исусовото поръчение да отидем по целия свят и да проповядваме Евангелието (вж. Марк 16:15-16). Това нареждане е дадено на всеки вярващ. Ние всички трябва да бъдем вестители и да споделяме евангелието с погиващите. Същото се съдържа и в Павловите думи: **Извърши делото на благовестител** (2 Тимотей 4:5), които са насочени към всички вярващи.

Има обаче уникално служение и допълващо дарование – това на благовестителя. Павел пише: **И Той даде... някои да бъдат благовестители** (Ефесяни 4:11). Не всички, но някои са призвани в това служение. Тази дарба се изразява в способността да бъде събирана жътва от души. В книгата Деяния Филип – не всички вярващи – е наречен благовестител (вж. Деяния 21:8). Били Греъм, Т. Л. Осборн и Рейнхард Бонке бяха даровити благовестители. Всеки от тях, с помощта на своя екип, е спечелил десетки милиони души. Те са умножили дадения им от Бога талант, също като Майк и останалите, които споменах по-горе.

Също като тях, ние сме призвани да даваме, но някои имат дарбата да дават. Те се усъвършенстват в даването на финанси също както благовестителят се усъвършенства в печеленето на души. Посланието на тази книга акцентира върху умножаването на дадените ни от Бога дарби. Но тъй като даването на финанси е изключително важен аспект от умножението, в останалата част от главата искам да се фокусирам върху онова, което всеки от нас е призван да прави – да умножава в областта на даването на финанси.

В четиридесетгодишното си служение съм бил свидетел на две крайности, що се отнася до финанси и даване. Твърде много хора в Църквата клонят към тези крайности и аз искрено се надявам това да се промени.

Първо, има такива, които дават само за да получат; те искат повече с егоистични мотиви. Ако бъдем обективни и наречем нещата с истинските им имена, ще определим това като алчност.

За съжаление, тази погрешна мотивация е довела до появата на другата крайност (ефекта на махалото). Това се наблюдава при хора, които не изучават Божието слово в неговата цялост, така както Майк е направил. Те презират всяко поучение, което би изградило вярата на хората по отношение на даването на финанси. Подобно отношение може дори да доведе до крайния отказ да се дават дарения. С две думи, поддръжниците на тази идея възпрепятстват собствената си ефективност, както и тази на хората, които ги следват. В резултат на което се спъва цялостната работа за разпространение на Евангелието.

След като приехме Исус, двамата с Лиза станяхме членове на църква, където се говореше много за даването. Това беше през 80-те години, когато повечето хора бяха съсредоточени повече върху себе си, отколкото върху мисиите. При все че поучението в нашата църква като цяло бе точно, поради липса на изграден характер, много хора даваха с мотива да получат по-големи домове, по-хубави луксозни коли, скъпи ваканции и какви ли не други нарцистични “прищевки.” Фокусът им не се различаваше от този на мнозина невярващи, с изключение на това, че имаше библейска формула. От самото начало двамата с Лиза знаехме, че има нещо небалансирано, но не можехме да кажем точно какво.

Честно казано, след прекараното време в тази среда, двамата с Лиза трябваше да минем през известно пречистяване и съзряване, за да погледнем на даването по правилен начин. В крайна сметка, лидерът на църквата се поддаде на изкушението и изгуби всичко. След като видяхме последиците, щеше да е много лесно да отидем в другата крайност, но

бяхме се посветили да вярваме на Божието слово, а не да се ръководим от преживяванията си.

Две години, след като бяхме изпратени от тази църква, за да започнем наше собствено служение, получих прозрение, което отвори очите ми за истината. Тъкмо се готвех да проповядвам по време на една служба, когато Святият Дух ме попита: „Сине, знаеш ли какво представлява религиозният дух?”

Бях чел, бях говорил и бях слушал други да говорят и дори бях писал относно религиозния начин на мислене, но когато Господ ми зададе този въпрос, веднага ми стана ясно, че има нещо, което не разбирам. Отговорих: „Сигурно не знам. Иначе нямаше да ме питаш. Какво представлява?”

Чух Святият Дух да ми отговаря: „Религиозният дух използва Моето слово, за да изпълнява собствената си воля. Такъв човек не изпълнява заповедите Ми, поставяйки на първо място желанието на Моето сърце. Използва Словото Ми за лична облага.”

Тези думи задействаха необходимата промяна в сърцето ми, за да се отърся от влиянието на токсичното обкръжение, в което се бях намирал. Стана ми ясно, че можем да даваме и дори да жънем блага, но това да се случва с погрешни намерения. Божиите закони действат дори когато нашите мотиви са неправилни.

Тъй като апостол Павел използва земеделието, за да даде пример за даването, ще си позволя и аз да подхожда така. Фермерът може да седи семена с една цел: за да събере реколта. За храната, която не може да изконсумира, той изгражда по-големи силози, които да я поберат, и си казва: **Душо, имаш много блага, натрупани за много години; успокой се, яж, пий и се весели!** (Лука 12:19).

Божият отговор към него е: „Глупако!” (стих 20). Принципът на сеене и жънене действа за този земеделец, при все че, както изтъква Исус, той е алчен.

От друга страна, друг фермер може да желае да помага на хората и да ги изхранва. Той ще прибере същата реколта като първия фермер, но реакцията му ще е различна. Той ще

си каже: „О, сега ще имам храна не само за себе си, но ще мога да помогна на хората около мен да бъдат по-силни и здрави! Ще мога да проявя щедрост!”

Законът за сеене и жънене действа еднакво и за двамата мъже. Би било нелепо всички да престанат да сеят и да жънат, за да избегнат мотива на първия човек, изразяващ се в алчност. И все пак мнозина са направили точно така в областта на даването за Царството.

Нека да се спрем по-внимателно на думите на Павел. Той започва така:

И така, намерих за нужно да помоля братята да отидат по-напред при вас и да приготвят предварително вашето по-отрано обещано дарение, за да бъде готово като дарение, а не като изнудване (2 Коринтяни 9:5).

Несъмнено Павел говори за финансово дарение или принос. Той продължава да използва принципа от земеделието, за да покаже какво Бог би направил за онези, които дават:

А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно и ще пожъне; а който сее щедро, щедро и ще пожъне (2 Коринтяни 9:6).

Ако единственият ни мотив при даването беше да помагаме на хората, то защо тогава Павел говори за онова, което ще пожънем, ако даваме? Погрешно ли е да имаш вторично желание за умножаване особено ако то подкрепя и засилва първичното желание за изграждане на животи в полза на Царството? Дали Павел не обучава новоповярвалите в Коринтската църква как да увеличат своята ефективност, както Исус правеше с притчата за талантите? Дали Павел не ги увещава да бъдат задвижвани от състрадание, но в същото време да инвестират с цел да бъдат по-голямо благословение? Смятам, че такъв е Павловият мотив, защото виж как продължава:

Всеки да дава, според както е решил в сърцето си, без да се скъпи и не от принуждение; защото-

то Бог обича онзи, който дава на драго сърце. А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо така, че като имате винаги и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело (2 Коринтяни 9:7-8).

Обърни внимание, ще се случат две неща. Личните нужди ще бъдат задоволени, но Павел също така категорично заявява, че ще имате винаги достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело. Капацитетът ни да бъдем щедри се умножава, понеже сме инвестирали или сме посадили семе. Ето още стихове в подкрепа на този мотив:

А Този, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене и ще прави да изобилват плодовете на вашата правда, За да бъдете богати във всичко и да проявявате голяма щедрост, която чрез нас ще предизвика благодарност към Бога (2 Коринтяни 9:10-11).

Павел конкретно заявява, че чрез даването Бог ще увеличи твоите ресурси. Това ще ти помогне винаги да проявяваш щедрост. Не става въпрос само за хората с дарба да дават финанси, а за всеки вярващ. Касае се за духовен закон, за действие от Бога преди много време.

Когато с Лиза влязохме в служение, нашият годишен доход беше 18 000 долара. Едва успяхме да плащаме сметките си. Спомням си първото ни Рождество Христово като служители. Трябваше да похарчим няколкото долара, които бяхме спестили, за да купим продукти за малки кошници с домашно приготвени подаръци. Нямахме пари за нищо друго.

Две години по-късно нашият пастир събра специално дарение. Лиза и аз искахме да се включим. Бог ни каза: „Дайте 1000 долара.“ През двете предходни години ние бяхме спестявали усърдно, за да можем да направим първоначална вноска за малка къща. Бяхме събрали 1 800 долара; раз-

полагахме само с толкова, нямахме пенсионни вноски, инвестиции или други спестявания, на които да разчитаме. Ако дадахме тази сума, щяхме да останем само с 800 долара на наше име. Оказа се, че това единствено дарение щеше значително да се отрази на спестяванията ни. Изглежда трябваше да минат години, преди да имаме достатъчно пари за предплата за къща. Но все пак дарихме сумата, понеже искахме да съдействаме за благословието на другите. Също така искахме да бъдем по-щедри. Словото ни учеше, че единственият начин да увеличим капацитета си да даваме бе да умножим малкото, с което разполагахме.

С годините, вече можехме да си позволим да подаряваме нещо повече от кошници и да правим дарения, надхвърлящи 1 000 долара. Само през тази година успяхме да дарим за мисиите петдесет пъти повече от стойността на онова първо голямо дарение. Искаме да докосваме живота на повече хора по всеки възможен начин. Бог умножи нашите възможности и ни помогна да бъдем щедри. Тази истина е разкрита по-много красив начин в превода на Passion:

Този щедър Бог, осигуряващ изобилно семе за земеделеца, което се превръща в хляб за нашата трапеза, е още по-разточителен спрямо вас. Първо, Той снабдява всяка нужда, плюс още. После умножава семето, което засаждате, така че жътвата на вашата щедрост да нараства. Ще бъдете изобилно обогатени по всякакъв начин, когато давате щедро по всеки повод (2 Коринтяни 9:10-11, *The Passion Translation*).

Обърни внимание – той е разточителен спрямо нас. Целта Му е да умножи инвестицията, която правим за изграждане на Царството, така че щедростта ни да нарасне. Ние трупаем съкровища в нашите небесни банкови сметки, където молец и ръжда не ги разяждат и където крадци не подкопават, нито крадат, като можем да теглим от тези сметки и в този живот. Да, има вечна награда, но има сметка, с която можем да разполагаме и в този живот заради щедростта си. Павел

ясно показва това, когато пише до вярващите във Филипи:

Не че търся или изгарям от желание за [вашия] подарък, но търся и изгарям от желание да видя плода, който се увеличава във ваша полза [жътвата от благословения, която се трупва във вашата сметка]. (Филипяни 4:17, буквален превод от *Amplified Bible, Classic Edition*).

Също както някои хора имат банкови сметки, фондови сметки и инвестиционни сметки, така всички вярващи имат небесна банкова сметка. Тази сметка ни дава възможност да умножаваме нашата ефективност в полза на Царството на тази земя. Какво би станало, ако всички вярващи осъзнаеха, разбяха и повярваха в този духовен закон? Бихме достигнали света с Евангелието много по-бързо! Ясно е защо врагът на Царството всячески се опитва да пречи на вярващите да сеят финансови семена.

С Лиза сме близки приятели със съпруг и съпруга на име Фил и Дейна, които са изключително щедри в даването. Те даряват за Царството около петдесет процента от доходите си. Съвсем наскоро дариха на едно служение 100 000 долара за мисионерска работа. Две дни по-късно дадоха на друго служение 100 000 долара за различно мисионерско начинание. Знам го, понеже *Messenger International* беше второто служение.

Фил започнал бизнеса си преди години и се справял на средно ниво - далеч от съвършено. Но преди двадесет и пет години двамата с Дейна обещали на Бога, че ще дадат 250 000 долара на някое служение през следващите три години. Това изглеждало напълно невъзможно, но те искали да оставят място за Божията намеса.

Бизнесът на Бил процъфтявал, но той не бил сигурен как точно се развиват нещата. Три месеца по-късно разбрал, че в сметката им има допълнителни 250 000 долара. Затова двамата с Дейна решили да дадат обещаното незабавно, вместо да го проточват в рамките на три години. Той ми сподели: „Джон, тогава започнахме да се движим в абсурдни нива на

даване.” Подобно на Майк, те отказвали да отстъпват назад. Правели крачка напред дори когато би било по-лесно да отстъпят; вследствие на което небесните им банкови сметки нараснали в степен, за каквато не са си и мечтали. Не е ли същото възможно за теб и мен? Павел категорично заявява:

Никога не се съмнявайте в Божията мощна сила, която действа във вас, за да извърши всичко това. Той ще направи несравнено повече от най-голямата ви молба, от най-невероятната ви мечта и ще надмине най-смелото ви въображение! Ще ги надхвърли всичките, понеже Неговата чудотворна сила постоянно ви зарежда с енергия (Ефесяни 3:20, буквален превод от *The Passion Translation*).

ПРОБИВ

През годините на служение съм разбрал, че биваме изпитвани както в нашата *харизма*, така и в областта на даване на финанси. Може да има период, в който никой издател да не проявява интерес към твоята книга; всъщност този период може да продължи с години. Минава ти през ум да се откажеш, понеже си положил много усилия, книгата ти сякаш няма как да се реализира и не виждаш как можеш да промениш това. Но продължаваш покорно напред. И изведнъж преживяваш пробив.

Или пък даваш и даваш, но не виждаш незабавна жътва, а бюджетът ти изглежда твърде затегнат, за да направиш нещо повече. Но тогава Бог ти проговаря, както е направил с Майк, и ти се подчиняваш, дори когато това изглежда невъзможно. Ставаш свидетел на пробив и навлизаш в ново ниво на даване.

Какво представлява пробивът? Dictionary.com го определя като “действие или случай на премахване или преодоляване на препятствие или ограничение”.¹² Представете си следното: водата е възспирана от стена. Водата продължава да се надига, но стената си остава като преграда. Изведнъж

в стената започват да се появяват пукнатини; малко по-късно водата изведнъж започва да избликва през стената. Преградата е елиминирана и водата тече свободно там, където преди е била ограничавана. Това представлява пробивът.

Давид заявява: **Бог избухна чрез моята ръка върху неприятелите ми, както избухват водите** (1 Летописи 14:11). Надигащата се вода представлява нашето непрекъснато покорство към истината, а след пробива, свободно течащата вода говори за плодородие или изобилие.

Относно нашите приятели Фил и Дейна, Фил ми каза, че след като дали първото си дарение от 100 000 долара, бизнесът им отбелязал рекордна седмица, през която си възвърнали цялата сума от 100 000 долара – и повече – само през тази седмица. Ето как изглежда пробивът. При тях нещата не са се случвали така от самото начало; те са давали и давали, без да виждат незабава жътва. Но след години на непрестанно сеене, са преживели пробив и жътвата като че ли вече идва непосредствено след сеенето.

Това е в изпълнение на думите на пророк Амос: **Ето, идват дни, казва Господ, когато зърното и гроздето ще израстват по-бързо, отколкото могат да бъдат прибирани** (Амос 9:13). В *New King James Version*, тази истина е представена чрез една много красива картина:

“Ето, идват дни, казва Господ, когато орачът ще стигне жътваря и линотъпкачът – сеяча, от планините ще капе младо вино и всички хълмове ще се стопят.”

Жътварят ще има такава изобилна жътва, че сеячът ще го настигне. Онези, които тъпчат гроздето, все още ще бъдат нагазили в гроздето от предходния сезон, когато орачът ще започне работата си за следващата година! Но крайният резултат е забележителен. Орачите, жътварите и линотъпкачите имат едно и също желание – да направят вино. Ето какъв ще бъде резултатът: „Ще има непрекъснат прилив на вино; това няма да спре, вече няма да има безплодни времена” (авторова парафраза).

В даден момент, по отношение на нашата харизма и даване на финанси, се случва точно това. Така е станало с

Майк, както и с Фил и Дейна. Що се отнася до *Messenger International*, ние имаме множество свидетелства за промяна в живота на хората благодарение на ресурсите, които сме сели през годините. Гроздето расте толкова бързо, че едва може да се смогне с беритбата! Мнозина се отказват малко преди пробива. Отстъпват пред несгодите и липсата на желанния резултат. Дватамата с Лиза лесно можехме да се хванем за здравия разум и логиката и да пренебрегнем гласа на Божия Дух. Трябваха ни поне 5 000 долара за първоначална вноска за къща, от която толкова много се нуждаехме. Повечето хубави апартаменти в нашия град бяха предназначени само за възрастни – не се допускаха бебета. Можеше да решим: „Нека първо да се нанесем в къща, а после можем да започнем да спестяваме и да дадем 1000 долара за някоя евангелизация.” Щяхме да пропуснем една идеална възможност да инвестираме в Божието царство и да увеличим ресурсите си.

Страхотното в цялата тази история беше, че шест месеца по-късно ние по чуден начин се бяхме сдобили с петте хиляди долара. Лиза получи известна сума пари от сметка, която баща ѝ беше открил, и за която ние не знаехме. Освен това двама души, които не подозираха за нашата нужда, ни дадоха 2 000 долара. Бяхме в новата си къща по-малко от година по-късно.

Това се случи по чуден начин и за нашата вяра и устояване беше много по-полезно да видим как Той се намесва, когато нещата изглеждат „невъзможни”. Не мисля, че това щеше да се случи, ако бяхме задържали 1000-та долара, които Святия Дух ни бе инструктирал да дадем.

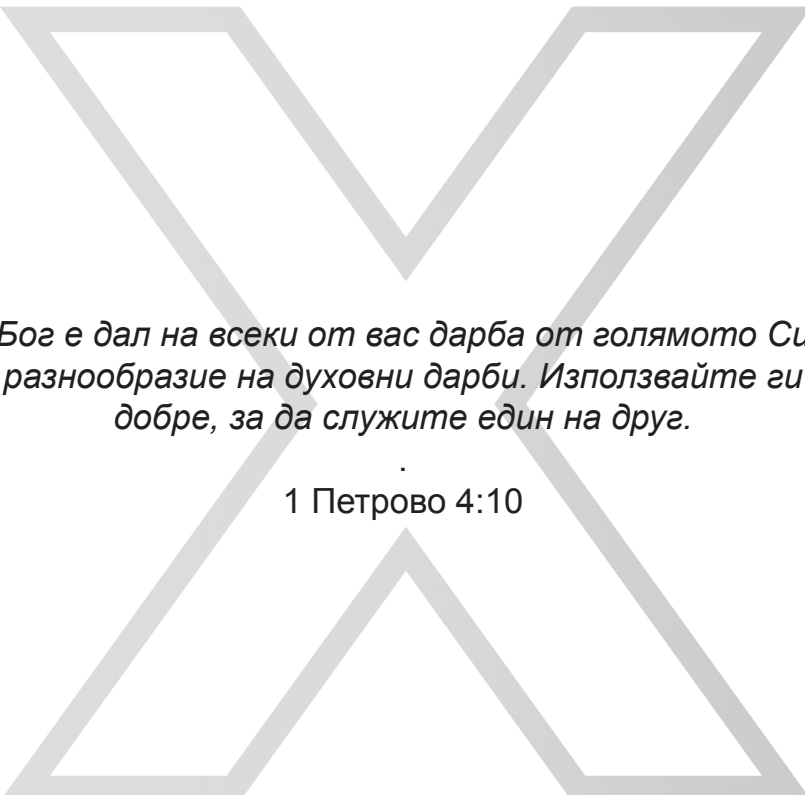
Сега е моментът да отправя едно предупреждение: Не бива да действаме самонадеяно. Какво имам предвид? Нужно е да търсим съвета на нашия старши Партньор, Святия Дух. Той ни казва: **Аз съм Господ, твоят Бог, Който те учи за ползата ти, Който те води в пътя, по който трябва да ходиш** (Исаия 48:17). От изключителна важност е да поддържаме съвестта си будна (мястото, където Святия Дух ни просветлява) и да бъдем покорни на онова, което ни показ-

ва, понеже Той е Този, Който ни води към печалба в нашите инвестиции за Царството. Ние нямаше да дадем онези 1000 долара, ако Той не бе прошепнал това искане в сърцата ни.

Някои хора не се вслушват в Неговия съвет. Други не могат да чуят съвета Му, понеже са казвали „не“ твърде много пъти. Съвестта им вече не е чувствителна. Ако това си ти, просто се покай и Му поискай прошка за това, че си потискал Неговия глас. Веднага ще възвърнеш своята чувствителност; Той прощава бързо! Но после се вслушвайте в Неговите нашепвания и не оставяйте гласа на разума да те разубеди.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Бог е вложил в сърцето ти Своята любов към хората, което те поставя в позицията да даваш и да служиш. По какви начини служиш и даваш на другите към настоящия момент? Как би могъл да израстваш в областите на даване и служене, прилагайки по-креативен подход?
2. Мъдрият дарител гледа на дарението не само като на дар, направен от любов, и като на служение, но и като на инвестиция. Чрез твоето даване и служение, какъв вид възвращаемост на инвестицията си можеш да очакваш? Как се променя отношението ти към даването и служенето, когато погледнеш на тях като на инвестиция?
3. Ще бъдеш изпитан както за своята *харизма*, така и в областта на даване на финанси. По време на тези изпити, ще преживяваш периоди, когато жътвата ти сякаш се бави, а трудът ти изглежда непродуктивен. Когато си изкушен да се откажеш, как трябва да реагираш? Как поддържаш увереността си?

*Бог е дал на всеки от вас дарба от голямото Си
разнообразие на духовни дарби. Използвайте ги
добре, за да служите един на друг.*

1 Петрово 4:10

Катализаторът

В тази ключова глава ще разкрия кой е *катализаторът* за *ефективното умножаване*. Като използвам думата “ефективен”, имам предвид умножаване, което остава за вечността.

Катализаторът е ключова съставка, която ускорява или дава тласък на дадено събитие или промяна (извлякъл съм това определение от различни речници). Всички ние сме получили определени дарби, но онова, което задейства техния траен потенциал, се крие в думите на апостол Петър: „Използвайте ги добре, за да *служите*.” Служенето е *катализаторът*, а истинското служене винаги е мотивирано от любов. Апостол Павел пише:

Понеже си спомняме пред нашия Бог и Отец как вкарвате вярата си в действие, как вашата любов ви мотивира да служите на другите (1 Солунци 1:3, *The Passion Translation*).

Истинското служене произтича от сърце, изгарящо от любов. Това е вътрешно разположение, което не се променя от премеждия, трудности или други неблагоприятни обстоятелства. Понякога се изразява чрез думи, но в повечето случаи – чрез действия.

ДАМАТА С ПУЙКИТЕ

Ще дам пример за служене чрез една история. Двойката, която ще спомена, са наши много близки приятели. Те поже-

лаха да останат анонимни по отношение на своята мисия. Затова, съгласно тяхното желание, ще използвам измислени имена. Райли и Дейв живеят в предградие на един от най-големите градове в Съединените щати. Неизбежно е било да се срещнат, понеже са били съседи.

Скоро след като се оженили, Райли започнала да се пита защо повечето църкви, приюти за бездомни и други благотворителни организации предлагат подаръци и храна на Коледа, но не се прави почти нищо за Деня на благодарността. Според нея Денят на благодарността е важен, понеже се фокусира върху семейството и споделянето на храна. За много самотни майки, инвалиди и бездомници е трудно да си осигурят храна, с която подobaващо да посрещнат празника. Тя смята, че кухните, където се раздава супа, изпълняват предназначението си, но не успяват да предложат уюта, който домашно сготвеното ястие може да осигури за едно семейство.

Райли заяви: „Сам по себе си, всеки от нас би могъл да направи нещо, но когато се обединим, въздействието е много по-голямо.“ Тя добре познава Словото и разбира, че съвместните усилия на двама души, работещи в хармония, десетократно надвишават онова, което те биха могли да постигнат сами (вж. Второзаконие 32:30). Също така е наясно с факта, че резултатите продължават да нарастват с обединяването на повече вярващи. Друга истина, която гори в сърцето ѝ, е, че истинските слуги искат да са част от екип и не ги е грижа дали някой ще ги похвали. Отношението на Райли олицетворява тези важни съставки за умножаването.

За първия ден на благодарността, когато Райли решила да направи нещо, тя събрала пари от приятели и роднини, за да закупи пуйки. Настроени за умножаване, двамата с Дейв обещали към всеки събран долар да добавят по още един. През онази година тя купила единадесет пуйки и ги доставила анонимно, пренасяйки ги в багажника на колата си. Следващата година бройката скочила до тридесет и една пуйки.

На третата година тя казала на семейството и на приятелите си, че могат да споделят видението с други приятели,

стига да запазят анонимността. Те го направили и станали свидетели на бързо умножаване. До петата година вече били докоснали живота на петстотин семейства, като към всяко дарение успели да добавят и две консерви със зеленчуци и плънка.

На този етап тя сключила официално споразумение за анонимни доставки с *Армията на спасението*. Тази организация е свързана със социалните услуги и е успяла да задейства процес на кандидатстване, при който да проверява кои са действително нуждаещите се. Избраните хора нямали други възможности за снабдяване (купони за храна, правилствени програми и т.н.). Райли и нейният екип обособили място за раздаване на храна на територията на *Армията на спасението*, докдето можело да се стигне с автомобил или пеша.

Много хора измисляли какви ли не начини, за да получат храната, от която се нуждаят. Теглели вагонетки, карали колелета, бутали кошници, молили съседи да ги закарат с колата си или просто отивали пеша и си вземали пуйката, зеленчуците и плънката – като понякога се налагало да извървяват дълги разстояния – за да ги отнесат в своето ремарке, апартамент, в парка или до друго място на открито, където живеели. Един бездомник намерил начин как да готви пуйката навън за себе си и за своите бездомни приятели, като използва някакъв изхвърлен тиган и газова бутилка. В крайна сметка, раздаването на храна придобило такива размери, че било необходимо ново място, където да бъдат посрещани хората. В съседство имало свободен парцел, принадлежащ на YMCA (Християнската организация на младите хора), но те били в обтегнати отношение с *Армията на спасението*. Нуждата тласнала двете организации да преодолеят различията си. Те се помирили и оттогава насам подпомагат проекта на Райли, както и други обществени начинания.

Всяка година Райли и Дейв си поставили за цел да надминат раздаденото количество от предходната година. Решили, че няма да оставят никой човек в областта без подобаващо ястие за Деня на благодарността. С нарастването на броя

на хората, раздаването на храна ставало все по-сложно и трудно, особено с оглед на покачващите се цени и отдръпването или преместването на някои от приятелите, даряващи средства. Семейството вече било по-стабилно финансово и затова решили към всеки дарен долар да добавят по два долара. (Между другото, не е чудно, че през тези шест години са преживели финансов възход. Бог е умножавал тяхното даване, за да могат да бъдат по-ефективни).

По думите на Райли, „Бог някак си винаги осигуряваше пари от различни източници, като общата сума все повече нарастваше”. Още по-впечатляващото е, че от самото начало семейството решило да не приема и пени от правителствени програми или корпорации. Всичко трябвало да идва от семейството, приятелите и приятелите на приятелите.

С увеличаването на бройката, се появило ново предизвикателство. Не било възможно пуйките да се раздадат за един ден, тъй като броят на хората бил доста голям. Райли и Дейв били принудени да обявят втори ден за раздаване, но възникнала сериозна пречка: Къде да съхраняват пуйките, които ще се раздават през втория ден? Райли не се отказвала да търси отговор. Неочаквано една голяма хранителна верига, откъдето закупували всички пуйки, им предложила да използват безвъзмездно хладилни камиони. Сега парите можели да отиват за храна, а не за съхранение.

Имало още доста трудности и препятствия за преодоляване, които няма как да бъдат изброени тук. Вярата на тази двойка е силна, а решимостта им – непоклатима. В лицето на негодите, те се молели непрестанно, викали към Бога, получавали вдъхновени стратегически идеи и благоволение-то на хора, които можели да помогнат.

Те неотдавна отбелязаха дваисет и шестгодишнината на своето служение и докато пиша тази книга, само през настоящата година те са нахранили 10 500 семейства (ако едно семейство има средно по четирима члена, това прави 42 000 души). Успели са да осигурят храна за всеки нуждаещ се човек в целия техен окръг и до голяма степен в два съседни окръга (имайте предвид, че тази област включва един

от най-големите градове в Съединените щати). За целта са напълнили с пуйки пет тракторни ремаркета (всяко от които с дължина около 15 метра) и пет тракторни ремаркета със зеленчуци и плънки. Мобилизирани са над двеста доброволци, като много от тях се трудят неуморно дни наред. Доста от тях са с Райли от самото начало. Изумителен обаче е фактът, че повечето от доброволците все още не знаят коя е „Дамата с пуйките“!

Невъзможно е да бъдат изброени чудесата, историите и свидетелствата за промяна в живота на хората вследствие на тяхното разрастващо се начинание. Множество хора са познали Исус, включително съпруга на Райли, Дейв, а много други са се върнали към вярата. Семейства са се помирявали и много хора са били вдъхновени – в това число правителствени работници, служители в хранителни магазини, служители към *Армията на спасението* и *Християнската асоциация на младите хора* (YMCA), доброволци и, в известен смисъл, цялата общност.

Бих искал да споделя няколко кратки истории. Един от приятелите на Райли е касиер в местен мотоциклетен клуб. Всяка година той моли хората там да съберат дарение за Дамата с пуйките. Те всъщност се провокират един друг да видят кой ще даде най-много. Миналата година тя получи съобщение след Деня на благодарността, че мотоциклетистите ще увеличат дарението си с 3 000 долара за следващия Ден на благодарността.

Една година екипът на Дамата с пуйките решил да дари продуктите, които не са успели да раздадат, на една местна църква. Това вдъхновило църквата да използва модела на Райли, за да стартира собствена програма за оказване помощ на бедните за Деня на благодарността и други периоди в годината.

Членове на екипа на *Армията на спасението*, които са били преместени в различни щати, са ентузиазирани да стартират програми по модела на тази на Райли. Други са се преместили в нейния район и с нетърпение очакват да научат повече за служението, за което са чували отдалеч от

представители на *Армията на спасението*.

Райли не е пастир, не работи за някоя църква, нито се занимава с бизнес. Тя е съпруга, майка и отдадена вярваща, която редовно посещава църква. Съвсем наясно е с факта, че служи на мощен Бог, който се радва на умножаването. За мен е чест да бъда приятел на тази двойка.

ВЪРХОВНИЯТ ПРИМЕР ЗА УМНОЖАВАНЕ С ВЕЧНА СТОЙНОСТ

Служенето, мотивирано от любов, е катализаторът за умножаване. Да погледнем някои от великите истории за умножаване в Словото. Разбира се, Исус е най-важният пример в това отношение. Той казва:

Ако искаш да бъдеш най-великият, то живеи като човек, призван да служи на другите. Пътят към издигане и известност е възможен, когато имаш сърце на слуга, който служи на всички. Защото дори Човешкият Син не дойде с очакване всички да Му служат, но Той да служи на всички и да даде живота Си като откуп в замяна на спасението на мнозина (Марк 10:43-45, *The Passion Translation*).

Исус определя пътя към истинското величие – желанието да служиш, не да ти служат. Не е учудващо, че Той описва Своя върховен акт на слугуване със следните думи: **Истина, истина ви казвам: Ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава само; но ако умре, дава много плод (Йоан 12:24)**. Още веднъж чуваме за сеенето (или *инвестирането*) и жъненето. Както *инвестираното* житно зърно принася много плод, така Исусовото покорство да служи е произвело множество синове и дъщери на Бога. Само какъв пример! Той е проправил пътя и ни е показал нагледно какво представлява ефективното умножаване. Исус ни казва:

Вие Ме наричате Учител и Господ; и право казвате, защото съм такъв. И така, ако Аз, Господ

и Учител, ви умих краката, то и вие сте длъжни един на друг да си миете краката. Защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас (Йоан 13:13-15).

Като лидер и говорител, аз съм наясно с важността на последната дума. Това е изявление или послание, което оставяш на своя читател, слушател, ученик, член на екипа, служител, дете или който и да било друг. Това е мисълта, която искаш да остане в съзнанието на твоите слушатели, когато се разделите.

Коя беше последната дума на Исус, преди да напусне тази земя? Интересното е, че това беше нагледна проповед, която той представи преди Своего разпятие – измиването на краката на учениците.

Да си призная, като млад ярващ, аз никак не харесвах моментите, когато някой предлагаше по време на събирания в малка група: „Хайде да си измием краката един на друг.“ Аз веднага си намирах някакво банално извинение да си тръгна, тъй като никак не обичах някой да ми пипа краката!

Години по-късно с облекчение разбирам, че миенето на краката е нещо повече от традиция, към която приятелите ми са се придържали. Сходен пример е случаят, когато Моисей издигна змията на върлина (вж. Числа 21:8-9) и всички, които я погледнеха, биваха изцелявани от ухапването от змия. Това беше мощно чудо. Но поколения по-късно израилтяните превърнаха същата тази змия в идол (вж. 4 Царе 18:4). Те се хванаха за предмета, вместо да се замислят, че преди години фокусът е бил върху покорството на Господната заповед.

През 80-те години бяхме поели по същия път в моята група за изучаване на Библията. Бяхме извадили “измиването на краката” извън контекста. Фокусирахме се повече върху действието, а не на онова, което стои зад него. През първи век пътищата не са били асфалтирани и животните са били единственото транспортно средство, наред с ходенето, като при това е нямало маратонки “Адидас” и “Найк”. Хората са носели сандали или в много случаи изобщо не са носели

обувки, така че краката им са били много прашни и изцапани с животински изпражнения и други нечистоти. Няма да е пресилено да кажем, че в тази среда миризливите, мръсни крака са представлявали гледка, непозната на нашия западен свят днес.

Когато хората са влезели в къщата на някой богат човек, от слугите или робите се е изисквало да почистят краката на господаря си, на цялото семейство и на гостите. В един типичен дом на хора от висшата класа е имало доста неща за вършене: грижа за оборите, подготовка на храна, почистване на стаи и разни други. Измиването на краката е било задача на най-нископоставения слуга. В някои кръгове се е стигало и по-надалеч – тази противна задача е била възлагана най-вече на най-нископоставените слугини, понеже те са били считани за единствените достатъчно „недостойни“, та да могат да направят нещо толкова отвратително.

За последната вечеря дванадесетте ученици бяха в такава къща – достатъчно голяма, та да побере целия екип на Исус в една стая. Вероятно това е бил най-богатият дом в града. Само часове по-рано, краката на всеки от тези дванадесет мъже са били измити от най-нископоставения слуга. За тяхна почуда обаче, Исус не само взе умивалник и кана с вода, но също така свали мантията Си – по този начин сваляйки символа на позицията Си като учител - и започна да им мие краката. Те знаеха точно какво става и с какво е свързано. В колежа обаче тази практика ме объркваше и дори ме отблъскваше, понеже краката ми бяха чисти; току-що си бях взел душ преди библейския час. Също така се притеснявах. Защо някой, когото едва познавам, да се опитва да ми мие краката?

Ако прочетеш отново думите на Исус, те ще придобият много по-дълбоко значение. Той оставяше трайно впечатление, което щеше да остане в сърцата на тези ученици до края на живота им. Последна дума.

Накратко, за да бъдем велики, ние трябва да заемем мястото на най-нископоставения слуга. Да не би точно за това Исус да казва: **Аз съм кротък и смирен по сърце** (Матей 11:29)?

Отне ми известно време да осъзная всичко това. В ранните ми години като вярващ като че ли много от нас гледаха на служението точно по обратния начин. Неизговореното ни убеждение беше: *Не можеш да придобиеш значимост, ако не предвождаш или не говориш на множества*. Служенето беше за хората, които заемаха по-ниски позиции в нашата църква. Всеки, който положи достатъчно усилия, щеше да се превърне във важна личност. О, колко объркани са били нашите представи!

Толкова съм благодарен за търпението на Святия Дух в процеса на моето съзряване! Той трансформира мисленето ми, но това отне известно време. Както по-рано споменах, първите четири години от моето служение включваха предимно грижи за личните нужди на моя пастир.

Един ден, докато изпълнявах някаква поръчка, Святият Дух ми прошепна: „Сине, ако те повиша, ще заемеш една по-висока позиция на слугуване. Ако сега объркаш нещо, става въпрос само за някаква риза, занесена на химическо чистене. В публичното служение няма да се касае за риза, която можеш да подмениш, а за съсипания живот на хората, които Аз обичам.” Думите Му силно ме впечатлиха. Той не само ми казваше, че колкото по-висока позиция заемаш, толкова по-завишени ще са изискванията към теб като служител, но и че е много важно винаги да си верен в малките неща. Моето ниво на служене не би се променило с истинските богатства: хората.

Ревека

Завладяващ пример за умножаване в Стария завет, породено от безкористно служене, виждаме в лицето на Ревека. Нека накратко да се спрем на тази история.

Авраам изпрати най-доверения си слуга в страната, която той беше напуснал, за да намери съпруга за неговия син Исаак. Слугата веднага се отправи на път, като взе със себе си десет камили за дългото пътуване.

При пристигането си, той си даде сметка, че по това вре-

ме на деня младите жени отиват до кладенеца да почерпят вода, и се помоли: **Нека девойката, на която кажа: “Я наведи водоноса си да пия”, и тя отвърне: “Пий, и ще напоя и камилите ти” – нека тя е онази, която си отредил за слугата Си Исаак; от това ще позная, че си показал милост към господаря ми** (Битие 24:14).

Преди да е приключил молитвата си, Ревека се приближи със своя водонос и той ѝ поиска вода. След което се случи нещо невероятно:

А тя отговори: Пий, господарю; и бързо сне водоноса на ръката си и му даде да пие. И като му даде достатъчно да пие, каза: И за камилите ти ще наляя, докато се напоят. И като изля бързо водоноса си в поилото, завтече се на кладенеца да налее още и наля за всичките му камили (Битие 24:18-20).

Слугата мълчаливо я наблюдаваше докато тя не напои добре и десетте камили. В тези няколко стиха откриваме много забележителни характеристики, отличаващи начина, по който Ревека му послужи. Ще ги изредя една по една:

- *Изпълнена с желание и готовност.* Тя не пристъпваше тромаво. Направи всичко бързо, дори тичаше напред-назад до кладенеца и обратно. Бавното и удобно слугуване не е истинско слугуване. Виждал ли си как някои хора служат, но го правят толкова летаргично, с отношението: „Писна ми от всичката тази работа”? Това не е Ревека или който и да било истински слуга. Истинските слуги са изпълнени с желание и ентузиазъм, което става видно от техните действия.

- *Готова да извърви втората миля.* Слугите се усъвършенстват. Ревека направи много повече от онова, за което бе помолена. Тъй като повечето от нас не са притежавали камили и не са живели в Близкия изток, не бихме обърнали внимание на този фактор, който прави слугуването на Ревека още по-забележително. Обикновено след дълго пътуване

една камила може да изпие между трийсет и петдесет галона с вода (1 галон – 3, 78 литра, б. пр.). Слугата на Авраам имаше десет камили! Нека да изчислим: Ако всяка камила изпиеше само трийсет галона вода, Ревека трябваше да пренесе триста галона вода от кладенеца! Ако един водонос побираше средно по пет галона (20 литра), тя трябваше да отиде до кладенеца и да се върне обратно шестдесет пъти.

Но това не е всичко! По онова време е имало два вида кладенци. При едните е можело водоносите да бъдат вързани с въже, с което да се спуснат до повърхността на водата. При другите е било необходимо да се слезе по двадесет-тридесет стъпала, за да се стигне до водата. Знаем ли от какъв кладенец Ревека е черпела вода? Определено – от втория тип, понеже когато по-късно слугата разказва на нейното семейство какво е направила, той казва: **Тя слезе на извора и наля вода** (стих 45). Тя не само се върна шестдесет пъти, носейки по пет галона вода на раменете си, но се налагаше всеки път да слиза и да се качва по тези стълби. И не забравяй – тя сама предложи да направи това, без някой да я моли! Кое то ни отвежда до следващата точка.

- *Отзивчива.* Истинският слуга не очаква да го подканят, когато нуждата е налице; той или тя незабавно се отзовава. Моят дългогодишен опит ясно сочи, че когато хората постоянно очакват да им се казва какво да правят, при тях няма умножаване. Онези, които първи се спускат към действие, се радват на нарастване.

- *Отдадена.* Въпреки че задачата беше трудна, Ревека послужи с усърдие. През годините съм забелязал как хората са склонни да реагират по определен начин: колкото по-трудна е задачата, толкова повече намалява ентусиазмът – това е заложено в човешката ни природа. Ние обаче носим в себе си природата на Исус Христос. Той никога не се отказваше, дори когато се сблъскваше с невероятна съпротива и трудности. Живей според природата на Исус и нека примерът на Ревека ти служи за вдъхновение!

- *Довеждаше нещата до край.* Ревека не се отказваше

докато не свърши работата докрай. Не се предаваше. Да извършиш деветдесет и девет процента от дадена задача не се равнява на изпълнена задача. Спомняме си как цар Саул постъпи така при битката с амаличаните: Когато той уби десетки хиляди хора, но пощади един, Бог не възнагради усилията му (вж. 1 Царе 15). Ревека направи нещата, които споменахме, без да предполага, че ще бъде възнаградена за труда си. Точно това отличава истинския слуга: слугите не се трудят с цел да бъдат възнаградени, а те гледат на самото слугуване като на награда. За тях са важни радостта и удовлетворението, които слугуването им носи. Ако има награда, то тя е някакво допълнително благословение, не основна мотивация. Ревека получи невероятна награда. Тя нямаше представа, че всичките десет камили носеха скъпоценности и дарове за нея и че тя ще се омъжи за благочестив човек. Но нито едно от тези неща не беше най-важната награда. Истински трайната награда беше, че Ревека се включи в изпълнението на Божието обещание към Авраам. Тя щеше да стане майка на много народи. Всички народи щяха да бъдат благословени чрез нея. В живота на Ревека имаше значително умножаване.

ДРУГИ ПРИМЕРИ

Има много други библейски примери за умножаване с вечна стойност, произтичащо от желанието за служене. Ще посоча някои от тях, които можеш да разгледаш по-подробно в личното си време за изучаване на Словото.

Рут

Подобно на Ревека, моавката Рут бе насърчавана три пъти от своята свекърва Ноемин да се върне в родната си страна. Но тя отказа, казвайки:

Не ме умолявай да те оставя и да не дойда с тебе. Където идеш ти, и аз ще ида, и където останеш, и аз ще остана. Твоят народ ще бъде мой народ и твоят Бог – мой Бог (Рут 1:16).

Рут, също като Ревека, бе готова да извърви втората мия, да работи здраво и да не се отмята дори когато нещата загрубят. Пътят на Рут вероятно беше по-труден от този на Ревека. Тъй като беше моавка, тя сигурно беше преследвана от жителите на града заради своя произход. Но Рут преодоляваше всички изпитания, за да продължи да служи вярно на своята свекърва.

Какъв беше резултатът? Тя стана прародител на много видни личности, в това число и на цар Давид, цар Соломон и всички царе на Юда. И най-важното, бе част от родословието на Исус. Рут също влезе в завета за вечно умножаване, обещано на Авраам.

Елисей

Елисей избра да остане с Илия и да му служи, при все че Илия три пъти го увещаваше да си тръгне. Дори когато другите пророци неведнъж му се подиграваха и му се присмиваха, че си губи времето, като служи на Илия, Елисей остана. Техният анализ изглеждаше логичен – те щяха да станат пророци на пълен работен ден, придобивайки статут и опит. Каква би била участта на Елисей, когато Илия бъде взет? Беше ли той пропилял всичките тези години да служи на Илия, без да има шанса да изгради собствено служение? Такава беше логиката на останалите пророци, но Елисей не ги слушаше. Вместо това, доста рязко, той всеки път им казваше да “млъкнат” (вж. 4 Царе 2). Никой не можеше да го спре да служи и да изпълни своята задача.

Поведението на Елисей наподобяваше това на Ревека и Рут. Какъв беше резултатът? В крайна сметка, той извърши двойно повече чудеса от Илия и успя да направи онова, което Илия не можа – да сложи край на династията на Езавел. Той преживя умножаване!

Гиезий

Гиезий имаше възможността да умножи делото на Ели-

сей, но той нямаше сърцето на слуга. Беше себичен и алчен и затова в живота му не се случи ефективно умножаване (вж. 4 Царе 5).

X

В Новия завет виждаме как някои мъже слугуваха на трапезите на вдовици. Те погледнаха сериозно на тази отговорност. Бяха им положени ръце, за да е сигурно, че задачата ще бъде изпълнена добре. Резултатът беше впечатляващ, както се вижда от следното удивително твърдение в книгата Деяния:

И Божието учение растеше и броят на учениците в Ерусалим се умножаваше твърде много
(Деяния 6:7).

Какво беше толкова удивително? Кажете тези думи на глас: “умножаваше твърде много”. Само помислете! Те не бяха използвани след известното послание на Петър, довело до новораждането на три хиляди души в Деня на Петдесетница. Не, по този повод се използва думата *присъединиха* (вж. Деяния 2:41). Във връзка с ежедневното обръщане на хора към вярата, отново е използвана същата дума – [Господ] *прибавяше* (вж. Деяния 2:47). Същото е и по отношение на петте хиляди, които предадоха живота си на Исус малко по-късно (вж. Деяния 4:4).

Думата *умножавам* е използвана едва в шестата глава на Деяния, когато цялата Църква се ангажира с изграждането на Царството.

Днес става умножаване, когато хора като Стан, Майк, Фил, Райли и Дейв заемат местата си и започнат да служат чрез своите дарби. Тогава чуваме за *голямо умножаване*.

НАЙ-ВАЖНИЯТ ЕЛЕМЕНТ

Сега разбираш ли коя е най-важната съставка за ефективно умножаване? Отново помисли за нашите приятели Райли

и Дейв в светлината на онова, което видяхме в Словото. Тази двойка, която е използвала вдъхновени свише стратегии и е служила добре, вече е докоснала живота на десетки хиляди хора. Те са станали велики, по думите на Исус. Същото важи и за Стан, Майк, Фил и Дейна. Всички те носят белезите на истински слуги.

Моля те обаче да чуеш тези важни думи: Ти можеш да умножаваш със себични мотиви, но въздействието, което оказваш, няма да има вечна стойност. Има хора, в чийто живот има умножаване, но един ден всичко, което са постигнали, ще изгори, понеже са били мотивирани от желание за лична изгода. Можем да видим това в притчата на Исус за човека, който построи по-големи житници. Този човек самодоволно си каза: „Успокой се, яж, пий и се весели, понеже вече имам всичко, от което се нуждая, и повече.“ Но тази история не приключи добре, тъй като всичките му постижения изчезнаха за миг.

Основното послание на тази книга няма за цел да стимулира твоята вяра в умножаването, за да можеш да трупаш съкровища за себе си, а по-скоро да те насърчи да отдадеш живота си в служение на другите. Исус заявява, че когато го направим, всички неща, към които невярващите се стремят, просто ще ни се прибавят (вж. Матей 6:33). Знам, че това е така, понеже лично съм го преживял.

Нека да се върнем към нашата история с Лиза относно първата ни църква. Поради факта, че бяхме прекарвали шест години в онази токсична среда, в мен бяха се насложили някои нездравни възгледи за умножаването. Скоро след като си тръгнахме оттам, една сутрин, докато си карах колата, преживях една от многото трансформиращи и освобождаващи срещи със Святия Дух. Той ми каза: „Сине, не Ме търси заради благословенията. Остави ме Аз да ти ги дам.“

Веднага се сетих за Матей 6:33: **Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.** Думите на Духа коригираха начина ми на мислене и изкорениха остатъчните егоистични тенденции.

О, толкова съм Му благодарен! Знам какво е да си себи-

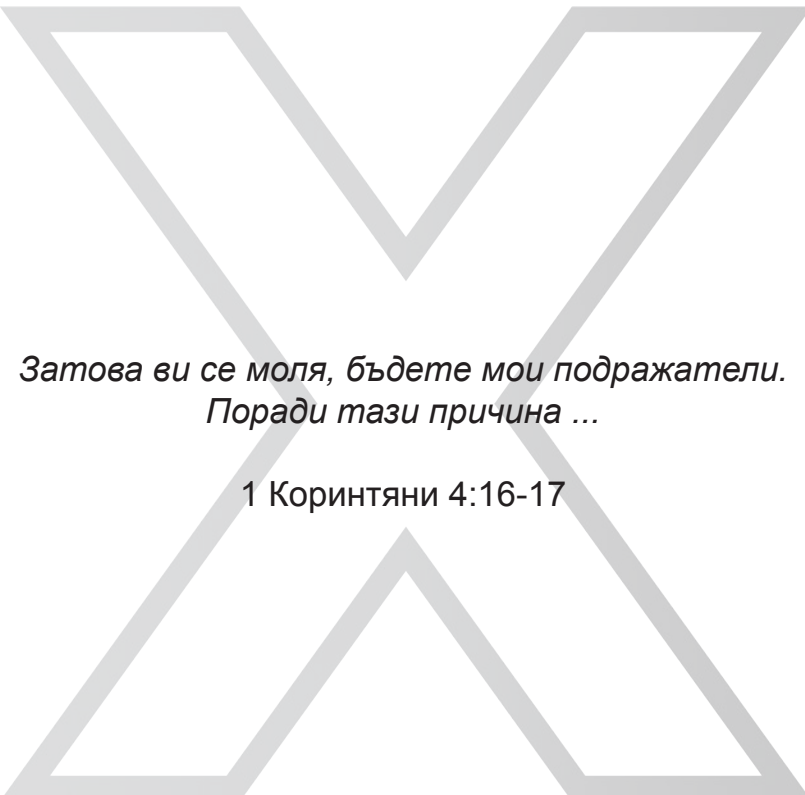
чен и алчен – колко нещастен, стресиран и надалеч от Божието присъствие се чувстваш. След като разбрах какво иска Той – първо да изграждаме Неговото царство – ежедневието ми се изпълни с радост, мир и наслада в Неговото присъствие!

Х

Следва логичният въпрос: Как да умножавам, когато не аз ръководя работата, но служа в екипа на някой друг? Ще отговорим на този въпрос в следващата глава, при което ще видим какви са големите ползи.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Исус определя слугуването като път към истинското величие. Как Исус демонстрира слугуването? По какво Божият път към величие се различава от този на света?
2. Припомни си историята на Ревека. Какви бяха забележителните характеристики, определящи нейното слугуване?
3. Можеш да умножаваш със себични мотиви, но въздействието, което оказваш, няма да има вечна стойност. Каква е разликата между това да служиш, за да получаващ и да служиш, за да даваш? Защо е важно да служиш безкористно?

*Затова ви се моля, бъдете мои подражатели.
Поради тази причина ...*

1 Коринтяни 4:16-17

Бъдете Мои подражатели

Преди да започнем да обсъждаме какво възпрепятства умножаването и кое го активира, е необходимо да разгледаме още една важна област. Как да умножаваме, когато сме наети или служим на някой друг? Каквато – за повечето от нас – е точно ситуацията, в която се намираме.

За целите на нашата дискусия, ще се спрем на конкретната област на служение, но същите принципи са валидни за всяка друга позиция, която може да заемаш в света на бизнеса, на пазара, в сферата на образованието, здравеопазването, в правителството, медиите, спорта, изкуствата и където и да било другаде в съвременното общество.

Павел заявява: **А това, което тук се изисква от настоящите, е всеки да се намери верен** (1 Коринтяни 4:2). Както вече разбрахме от Словото, една от основните характеристики на верността е умножаването. Няколко стиха по-надолу в своето послание Павел споменава един ключов компонент на мащабното умножаване. Той пише:

Защото ако бихме имали и десетки хиляди наставници в Христос, пак много бащи нямате; понеже аз ви родих в Христос Исус чрез Благовестието (1 Коринтяни 4:15).

Павел е баща на църквата в Коринт. Както се казва в този стих, бащата със сигурност е някой, който въвежда другия във вярата. Един баща обаче може да бъде описан и по други начини. В Словото бащата в повечето случаи е човек, кой-

то не участва в акта на обръщане към вярата.

Ето какво казва същият този Павел, когато се обръща към Галатийската църква: **И напредвах в юдейството повече от мнозина мои връстници между съотечествениците ми, като бях много по-ревностен към преданията от бащите ми** (Галатяни 1:14). Павел няма предвид конкретен човек, когато използва думата *бащи*. Това също така потвърждава неговото твърдение: „мнозина бащи нямате”. На гръцки думата *мнозина* се определя като “много на брой”. Това показва, че можем да имаме повече от един „баща” в живота си.

Павел често нарича Тимотей свой „син”. Само че не той е довел Тимотей до спасение, понеже четем, че Павел отиде в **Листра; и ето, там имаше един ученик на име Тимотей, син на една повярвала еврейка, а баща му беше грък. Този ученик имаше характер, одобрен от братята в Листра и Икония** (Деяния 16:1-2). Ясно е, че Тимотей вече беше утвърден вярващ, когато Павел се срещна с него за първи път.

В Стария завет Давид се обръща към своя доста суров и груб лидер с „татко мой”; Елисей също нарича своя лидер „татко мой” (4 Царе 2:12). Илия казва, че той не е по-добър от „бащите си” (вж. 3 царе 19:4). Списъкът може да стане доста дълъг.

С оглед на основното послание в тази книга, аз не смятам да се спирам подробно на това *какво представлява бащата*, а по-скоро да покажа *кой може да бъде в ролята на баща*. Бащата е човек, който внася лидерство, родителска грижа и култура в живота на дадена личност или организация. За целите на нашата дискусия ще споменем, че бащата може да заема най-различна позиция: собственика на бизнес, за когото работи

РАЗЛИЧНИ ДЕЙСТВИЯ

Павел, като баща на Коринтската църква, дава наставления в следващия стих: **Затова ви се моля, бъдете мои подражатели** (1 Коринтяни 4:16).

Той не казва: „Бъдете мои подражатели така, както аз подражавам на Христос” (споменава го по-късно в единнадесета глава). Но тук наставлението е просто „бъдете мои подражатели”. Това никак не е случайно, което става ясно от следващото твърдение:

Поради тази причина ви пратих Тимотей, който е мое възлюбено и вярно дете в Господа; той ще ви напомни моите пътища в Христос, такива пътища, каквито поучавам навсякъде във всяка църква (1 Коринтяни 4:17).

Неговите встъпителни думи - „Поради тази причина”, са от съществено значение. Павел току-що е казал на читателите си да му подражават. И, за да се увери, че няма да има разминавания по отношение на видението, методите, културата и убежденията, той изпраща своя верен син. С какво се отличава един верен син? Верният син или дъщеря умножава онова, което е получил от своя баща! Малко по-долу ще се спра по-подробно на този въпрос, но първо размисли над следното: Павел не казва на коринтската църква, че Тимотей „ще ви напомни за пътищата на Петър в Христос”. Беше ли Петър истински лидер в Църквата? Несъмнено. Беше ли той благочестив и помазан лидер? Пак ще кажем - да. Той е написал две от библейските книги! Беше ли Петър апостол за по-дълъг период от време от Павел? Отговорът отново е - да.

Павел също така не пише, че Тимотей „ще ви напомни за пътищата на апостол Яков в Христос”. Подобно на Петър, Яков беше истински баща в Църквата, беше апостол по-дълго от Павел, както и надежден лидер. Автор е на една от библейските книги и е служел като главен епископ в Ерусалимската църква.

Действаха ли Петър и Яков по-различно от Павел? Да. Тогава писанията и пътищата на Павел лишиха ли от стойност техните? Съвсем не! Техните пътища обаче не бяха подходящи за църквата в Коринт, където Павел беше духовният баща.

Павел беше в процес на утвърждаване на своята култура в коринтската църква. Методите му се различаваха от тези на останалите „бащи“, но се придържаха към основните вярвания и учения на Христос. И все пак всеки от тях имаше различни методи, начини на действие и убеждения във връзка с изпълнението на задачата да създават ученици сред всичките народи.

Това изкарва на преден план една истина, с която много вярващи не са наясно – липса на осведоменост, много пъти водеща до разрушителни разделения в Тялото Христово. Ето каква е истината: в Църквата има различни *действия*. Има най-различни начини за постигане на една и съща цел, свързана с разширяването на Царството.

Павел наставлява църквата в Коринт:

Има най-различни видове действия [начини на функциониране за извършване на нещата], **но, в края на краищата, същият Господ ги вдъхновява и ги задвижва** (1 Коринтяни 12:6, Amplified Bible, Classic Edition).

По време на пътуванията си като служител на пълно работно време в продължение на тридесет години, аз лично съм виждал най-различни култури, методи и убеждения в църквите по света. Но мога да кажа, че присъствието на Исус се усеща на всяко едно от тези места.

Павел често използва военни термини, когато наставлява Църквата. Това не е само символика; ние действително сме части на Божията войска на земята. Ще следвам неговия пример, когато илюстрирам различните действия на служенията. Въоръжените сили на Съединените щати се състоят от различни части. Разполагаме с

сили. Тези части имат различни процедури и методи за постигане на своите цели и изпълнение на задълженията си. Те обаче се обединяват, когато се налага да защитават и да служат на нашата нация.

Един кадет на Военновъздушните сили е специално обучен като действащ член на ВВС на САЩ. При инструктажа ще има значителен акцент върху въздушните тактически операции, тъй като действията на тази военна част се извършват предимно във въздуха. Ако същият този кадет бъде преназначен във флота, ще трябва да мине през ново обучение. Разбира се, има множество основни техники, които се припокриват в двете части. Но понеже военноморският флот оперира предимно в морето, този бивш член на ВВС ще трябва да усвои много нови оперативни маневри и военни стратегии.

Нещо подобно се случва и в Божието царство. Ето една хипотетична илюстрация. Да кажем, че имената на твоите главни пастири са Джо и Тери Андерсън. Под тяхно ръководство, с помощта на екипа им от лидери и Божиата благодат, църквата е нараснала до хиляда и осемстотин души, при което са били утвърдени средства – методи и култура – уникални за лидерския им стил. Плодовитостта на твоята църква е повлияла на общността по забележителен начин. Получили сте признанието на местните хора, но това е всичко.

Да кажем, че на друго място има много известна църква с десетки хиляди членове, която се радва на световно признание. Техни главни пастири са Кевин и Мариса Смит. Те прокарват тенденции и ръководят служението със свежи, нови тактики, които влияят на много повече хора, отколкото подходите на твоите пастири. Чи и пътища ще последваш – тези на семейство Смит или на твоите пастири, семейство Андерсън?

Може да се изкушиш да последваш пътищата на популярните световни лидери и да се опиташ да склониш своите лидери да възприемат техните методи. Ако се поддадеш на това изкушение, бих казал, че не си верен слуга на Исус Христос, а по-скоро предизвикваш разединение, разделение

и дори раздор. Ти, подобно на коринтяните, трябва да се стремиш да разбереш и да следваш методите и културата на своите пастири в името на единството. Истината е, че не семейство Смит са твоите лидери, а семейство Андерсън.

През годините, когато съм обикалял по целия свят и съм наблюдавал Тялото Христово, така да се каже, от птичи поглед, съм бил свидетел на чести трагедии, произтичащи от непознаването на тази основна истина. Наблюдавал съм хората, които са посещавали училища за обучение на лидери или библейски училища с култура, различаваща се от тази на църквата, в която са израснали. Често тези училища са свързани с някоя голяма църква, определяща цялостната култура. Учениците преживяват атмосферата, наложена от църквата, както в училището, така и в своето поклонение през почивните дни.

След завършването си, те се завръщат у дома, изпълнени с ентузиазъм и започват да се опитват да променят културата и методите на своята църква. При все че може да са прави, като смятат, че начините на действие, които са усвоили, са по-подходящи и ефективни, но ако са твърде настойчиви на налагането им, те могат лесно да се превърнат в пречка за цялостното единство на мисията на родната им църква.

Ако организацията откаже да приеме методите, които завърналите се ученици предлагат, би било най-добре за всички те да се помолят и да попитат Бога дали да се преместят в друга църква или да се покорят с цяло сърце на културата и методите на своя лидер.

Ако решат да си тръгнат, трябва да го направят по подобаващ начин, който да не навреди на досегашната им църква. Всъщност би било най-добре, ако могат да се преместят по-надалеч от региона. Бог винаги може да доведе друг лидер в областта, който да започне отначало, като избягва привличането на хора от първоначалната църква поради съществуващите взаимоотношения.

ВЕРЕН СИН

Сега нека обърнем внимание на факта, че апостол Павел нарича Тимотей „верен син“. Както вече споменахме, верният син се стреми да умножава пътищата на своя баща. По всяка вероятност ти имаш дарби, каквито твоят лидер не притежава; възниква въпросът: Умножаваш ли своите дарби съобразно онова, което е в неговото сърце? Съвпада ли основният мотив на твоето умножаване с неговите убеждения и култура, или се стремиш да установиш свой собствен начин, който е контрапродуктивен и противоречи на неговите виждания?

Как се получава това на практика? По два начина – първо, като се стремиш да постигнеш резултатите, каквито твоят лидер би постигнал, ако притежаваше уникалните ти дарби. Това не означава, че трябва да правиш компромис с поставената ти конкретна задача, като се превърнеш в клонинг на лидера си. Ето какво имам предвид. Да предположим, че си младежки пастир. Няма как да достигнеш до младите хора в своята общност, като копираш неделната служба на пастира си.

Разумно е да адаптираш службата си по начин, който да докосне младите хора, но в същото време да отразяваш онова, което е в сърцето на твоя баща. Можеш да го постигнеш единствено ако комуникираш с него. Необходимо е открито да дискутирате вашите стратегии и методи. Докато внимателно изслушваш отговорите му, трябва да си дадеш сметка доколко те съответстват на твоите нагласи.

Ако искаш това действително да се получи, трябва да има открит и честен разговор. Ако стане така, че започнеш да прилагаш нещо, за което се „надяваш той да не разбере или да не забележи“, знай, че вече си поел по разрушителен път. В случай че изпитваш съмнения, сподели му ги; бъди конкретен, за да може той да разбере точно какви са твоите притеснения. Може да е добра идея да го поканиш да присъства на някоя от твоите служби. Ако му е трудно да приеме метод

тогава той има някакви резерви, незабавно помисли за някакъв приемлив план.

Вторият начин, по който това се случва, е като възпроизведеш себе си. Да кажем, че ръководиш най-голямата младежка група в града. Това е страхотно; Бог благославя твоите методи и дарбата Му върху живота ти привлича хората. Но дали намираш други със сходни дарби и придаваш ли им мъдростта и начините на действие, които си усвоил? Дали изграждаш няколко потенциални младежки пастири? Ако е така, ако твоят „баща“ заяви, че църквата ще отвори нов кампус в друга част на града, то вече ще разполагаш с хора, които са обучени и готови да отидат. Смятам, че една от причините, поради които църквите не могат да създават кампуси в други части на града, е, че хората, заемащи позиции под главния пастир, не възпроизвеждат себе си. Би могъл да си най-добрият звукорежисьор, видеоредактор, детски пастир, водач на хваление, китарист, комуникатор, разпоредител или да заемаш една от множеството други възможни позиции като част от екипа, но това само по себе си не определя истинския успех на Царството. Най-важното е да възпроизвеждаш себе си. Задай си въпроса: Моля ли се и търся ли други хора със сходни на моите дарби? След като си ги открил, учиш ли ги, обучаваш ли ги и извличаш ли техните дарби, придавайки им онова, което е в сърцето на твоя баща?

Това са двата начина да бъдем верни, когато служим на видението на някой друг. Не бива да забравяме, че Исус категорично заявява: **И ако в чуждото не бяхте верни, кой ще ви даде вашето?** (Лука 16:12).

Нека повторим думите на Исус, като използваме Неговото собствено определение за верен: „Ако не сте умножавали онова, което принадлежи на друг, кой ще ви даде вашето?“ Или: „Ако не сте умножавали начините на действие, културата, силата, визията, ресурсите и най-вече сърцето на вашия лидер, кой ще ви даде това, което е ваше?“ Нека да го ка

начин, това звучи отрезвяващо.

Успелите хора, с които се срещам при моите пътувания, първоначално са били верни на онова, което е принадлежало на някой друг. Често съм ги питал как са започнали. Никога не съм се натъквал на някой, който да преживява истински успех сега, без преди това да е бил верен в онова, което е принадлежало на баща му или бащите му.

МОЕТО НАЙ-ГОЛЯМО ПРИТЕСНЕНИЕ

Като млад служител, най-много се борех със скрита несигурност, която ме караше да искам да бъда известен и важен. Трябваше да докажа на другите, и най-вече на себе си, че съм лидер с оригинални идеи. Знам, че много потенциални лидери се борят с подобна несигурност, която, ако не бъде преодоляна, по-късно може да доведе до тяхното падение.

Бях младежки пастир в голям град към една от най-бързо развиващите се църкви в нацията и нашият екип беше измислил начин да достигне до всеки ученик в гимназията в града. Имахме уникален план. Бъдещето на нашата младежка група щеше да се върти изцяло около тази инициатива, за която заедно с моите помощници бяхме разработвали стратегия в продължение на осем месеца. Бях споделил видението с нашата младежка група и те го бяха приели.

Но малко преди да задействаме плана открих, че той противоречи на вижданията на моя пастир. Той ни помоли да не стартираме програмата. Спорих с него около двадесет минути, но без резултат. Не можех да измисля какво друго да кажа, така че накрая затворих устата си - но бях яростно разгневен. Осем месеца работа отиваха на кино, един страхотен план щеше да бъде провален, но най-лошото

Джон, изглежда, че Бог се опитва да те научи на нещо. “Сега бях ядосан и на пастира си, и на жена си!

Станах и си излязох, тъй като в моите очи Лиза не ме подкрепяше. Мислех, че това е най-добрият план за достигане на толкова много погиващи гимназисти. Моят пастир и съпругата ми трябва да са напълно слепи; поне така си мислех! Почувствах се сам и разочарован и направо бях безутешен. В един момент дори си помислих, че сънувам кошмар и скоро ще се събудя и всичко отново ще бъде нормално. Възможно ли беше това действително да се случва?

В този момент Бог много ясно проговори в сърцето ми. Той каза: *Сине, когато те съдя за времето, когато си бил младежки пастир, няма най-напред да гледам колко млади хора си спечелил за Мен. На първо място ще отсъдя колко верен си бил на човека, когото съм поставил над теб.*

Тези думи приковаха вниманието ми, но не и колкото следващото Му изявление. Той изрече твърдо в сърцето ми: *Можеш да спечелиш за Мен всички гимназисти в този град, но да не получиш никакво признание и награда за труда си, понеже си бил неверен към пастира си.*

Изведнъж започнах да треперя, обзет от свят страх. Веднага се покаях и помолих Бог да ми прости, след което се обадох на пастира си и направих същото с него. След като затворих телефона и се замислих за току-що станалото, Господ изведнъж ми даде видение. Видях себе си и нашите двадесет и четирима лидери унило да влизаме на срещата. Бях тъжен и потиснат и

Отговорих: „Не, сър! Не, сър! Не, сър!“ Знаех, че той искаше да промени моето отношение и сърдечно разположение. Видението, което ми даде, показваше, че все още не притежавам сърцето на баща си. Незабавно се покаях на по-дълбоко ниво.

Спомням си как няколко дни по-късно влязох на срещата с моите лидери. Сега, когато в сърцето ми гореше свят страх, вървах с бодра крачка, в очите ми имаше блясък и трепет в гласа. Казах с голям ентузиазъм: „Момчета, имам страхотни новини! Нашият главен пастир ни помогна да не родим Исмаил. Заяви, че това, по което работим, не е посоката, в която той иска да върви тази църква, така че преустановяваме програмата!“

Всички веднага откликнаха с радост. Някои се усмихваха, други си разменяха поздрав, пляскайки с длани, а останалите издадоха одобрителен възглас. Всеки от тях долови сърдечното ми отношение, понеже аз най-последно бях усетил какво има в сърцето на моя пастир.

Година по-късно бях изпитан отново с друг значим проект, по който бяхме работили в продължение на няколко месеца. Този път моят пастир беше наясно какво правим и беше съгласен с посоката, която бяхме поели. Въпреки това, след три месеца той промени решението си за проекта. Отново преживявахме драстична промяна на курса и той се извини. Този път реагирах по коренно различен начин. Отмених проекта, не се възпротивих, не спорих и не изразих несъгласие. Ясно си спомням разликата, която почувствах; удовлетворението от това, че можех да се съглася, при условие че бих се придържал към първоначалния план, ако нещата зависеха от мен.

За пореден път представих на моите лидери отменянето на нашия проект така, сякаш идеята

щях да отменя програмата, защото нямаше да имам друг избор. Щях да го направя с отношение, което щеше да се пренесе към моите лидери като зараза. В крайна сметка, щях да напусна църквата и, поради дарбите в живота си, щях да повлияя на малък брой хора. Но никога не бих имал служение, което имаме сега – да говоря и да пиша за милиони хора по целия свят. Защо? Понеже не съм бил верен в чуждото, Бог нямаше да ми повери мисията, която е за мен.

Не беше лесно да науча това. Тъй като бях лидер с личност от тип А, бях склонен да се боря за онова, което смятах за най-доброто. Но научих, че Бог е по-загрижен за моя характер, отколкото за резултатите ми. Той искаше да бъде създадена стабилна основа, преди да повери на Лиза и мен нашата собствена мисия.

Скъпи приятелю, ти също си лидер. Ако вървим по Неговия път, Бог е обещал на всички Свои деца възможности за лидерство. Ние сме „глава, а не опашка“ и сме „само отгоре, а не отдолу“ (вж. Второзаконие 28:13). Моля, не ритай срещу ръжен, както направих аз. Научи се от мен, за да можеш и ти да израстваш в отговорностите си към Царството.

ВАЖНОСТТА НА ЕДИНСТВОТО

Една организация трябва да е единна, за да има умножаване. Един от най-фрапиращите примери в Словото се намира в книгата Битие. Група неблагочестиви хора решиха да направят нещо, които беше почти непостижимо за онова време – да построят кула, стигаща до небето. Но чуйте какво казва всемогъщият Бог:

Щом като те са един народ, говорещ общ език, и са почнали да правят това;

Понеже те бяха като „един” и имаха „общ” език. Бяха единни. Ходеха в съгласие.

Ако това е излязло от Божиите уста по отношение на не-спасените хора, то какво казва Той за хората на завета? Нещо още по-добро, когато Неговите хора се обединят, **Господ там е заръчал благословението** (Псалм 133:3). Думата *заръчал* означава „да наредя, да дам инструкции, да назнача”.¹³ Няма две мнения по въпроса; единството привлича благословение, което включва умножаване.

Колко повече това се отнася за Неговите новозаветни деца! Нищо чудно, че постоянно четем изявления от рода на:

Направете радостта ми пълна, като имате една мисъл, като стоите в една и съща любов и бъдете единодушни и единомислени (Филипяни 2:2).

Усъвършенствайте се, утешавайте се, бъдете единомислени, живеете в мир; и Бог на любовта и на мира ще бъде с вас (2 Коринтяни 13:11).

Имайте само поведение, достойно за Христовото благовестие, така че било че дойда и ви видя, или че не съм при вас, да чуя за вас, че стоите твърдо в един дух и се подвизавате единодушно за вярата на Благовестието (Филипяни 1:27).

Чуваме как бащата на тези църкви ги умолява. Павел използва фрази като: „единомислени”, „единодушни”, „в един дух”. Той иска църквите да получат благословението, заръчано от Господа, понеже само тогава ще се радват на истинско умножаване във всяко отношение.

Ето един

възкресение, Исус се яви на поне 500 мъже и жени (вж. 1 Коринтяни 15:6); но само десет дни след Неговото възнесение, едва 120 останаха в Ерусалим. Къде бяха останалите? Стигам до извода, че над 75 процента от тях не са се вслушали в думите на Исус. Може и да не знаем къде са били, обаче знаем, че Неговото желание не е било техен приоритет.

Мъжете и жените в Горницата бяха обединени под авторитета на Божието слово. Тогава възниква въпросът: Как щяха да приемат Петър, на когото бе делегирана власт, църковния баща, когото Исус беше поставил в отговорност?

В евангелията виждаме как Петър често действаше импулсивно и се разминаваше с Божията воля. Когато той смело заяви, че Исус е Христос, Синът на живия Бог, Исус обяви Петър за блажен. Но в следващия момент „се обърна и каза на Петър: **Махни се от Мен, сатана; ти си Ми съблазън, защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките** (Матей 16:23).

В друга ситуация Петър ходеше по водата докато останалите ученици само наблюдаваха. Още веднъж беше във водеща позиция. Но в следващия момент започна да потъва. Исус със съжаление се обърна към него: **Маловерецо, защо се усъмни?** (Матей 14:31).

В друг един случай Петър, заедно с Йоан и Яков, беше придружен от Исус до планината на преображението. Там те видяха как лицето Му засия като слънцето и дори дрехите Му се промениха. Появиха се Моисей и Илия и разговаряха с Исус. Каква чест! Но още преди Исус и тримата ученици да слязат от планината, Петър предложи да направи шатри - две от

И така, нека да си представим ситуацията. Изминали са няколко дни от Исусовото възнесение и Петър е открил пророческо слово в книгата Псалми, директно свързано с предателството на Юда. Петър прочете на насъбралата се в Горницата малка група: **Защото е писано в книгата на Псалмите... друг нека вземе чина му** (Деяния 1:20). За пореден път Петър видя нещо, което другите не виждаха, но щеше ли да отреагира правилно?

Онова, което предстои да прочетеш, може да ти се стори спекулативно, но се надявам да успея да приведа достатъчно библейски доказателства в подкрепа на твърденията си. Смятам, че Петър отново не бе съобразил решението си с Бога, понеже предложи да съберат всички мъже, които са били с тях от начало, и да „хвърлят жребий“, за да видят кого Бог ще избере да заеме мястото на Юда.

Никъде в Новия завет няма да видите Бог да избира някой апостол чрез лотарийна система! Исус показва на тези мъже как действа Бог, като им остави пример: Той се моли цяла нощ в търсене на Божията воля, преди да избере първите дванадесет апостола (вж. Лука 6:12-13). Нямаше да е зле Петър да се бе опитал да разбере кой трябва да бъде следващият апостол по сходен начин.

Да не забравяме как само няколко години по-късно проците и учителите в Антиохийската църква последваха примера на Исус. Те постиха и се молиха преди Варнава и Павел да бъдат отделени за апостолска служба (вж. Деяния 13:1-4). Това е още едно потвърждение за погрешността на Петровото прибързано решение.

120-те в Горницата откриха двама кандидати: Матия и Юст. Жребият се падна на Мат

мене, като на някой изтърсак. Защото аз съм най-нищожният от апостолите (1 Коринтяни 15:7-9).

Павел говори за себе си така, сякаш не се е родил на правилното време; с други думи, той вероятно е бил твърде млад, за да бъде в групата на първоначалните апостоли. Според моите проучвания, съществуват различни мнения относно Павловата дата на раждане; разликата в изчисленията на различните източници варира с четиринадесет години. Едно е сигурно; никой не знае с точност рождената му година. Затова нека да насочим поглед към времевата линия на Новия завет, за да добием някаква представа за възрастта му.

Според повечето сведения, мъченичеството на Стефан се е случило четири години след възкресението на Исус, което означава, че Исус е избрал своята първоначална група ученици седем години по-рано. В Словото се споменава, че докато са убивали Стефан с камъни, Савел (Павел) е бил „млад мъж“ (вж. Деяния 7:58). Гръцко-английският лексикон уточнява, че гръцката дума за „млад мъж“ се отнася за някого непосредствено след пубертета. Така че, ако извадим седемте години, можем спокойно да предположим, че Павел е бил твърде млад, за да бъде сред първите ученици.

Нямам никакво съмнение, че Павел беше Божият избор. Той очевидно притежаваше плода и авторитета на апостол много повече от Матия. И най-важното: вярвам, че Петър е взел импулсивно ръководно решение, което се е разминавало с Божия план. Ако предприемеше подобен ход в съвременната Църква, най-вероятно щеше да предизвика тройно разделение: групата за „избиране на апостоли чрез жребий“, групата, твърдяща, че „няма нужда да се избират нови апостоли“ и групата за „избиране на апостоли чрез жребий“ (която би останала). И все пак чуите дум

Думата *единомислие* всъщност идва от гръцката дума *хомотумадон*. Тя означава „с един ум, с единомушно съгласие, единомушно, всички заедно”.¹⁴ Според тази дефиниция, няма място за разделение както в начина на мислене, така и в поведението. Те бяха единни в своята цел, ум, сърце и дух. Какъв беше резултатът? Словото заявява, че в онзи ден се *прибавиха* три хиляди души за Господа! Ако разделиш тази цифра на 120, ще видиш, че е станало двадесет и петкратно *умножаване*.

Представи си само - Църквата е нараснала двадесет и пет пъти само за една служба. Бог заръча своето благословение върху тяхното единство! Това е духовен закон.

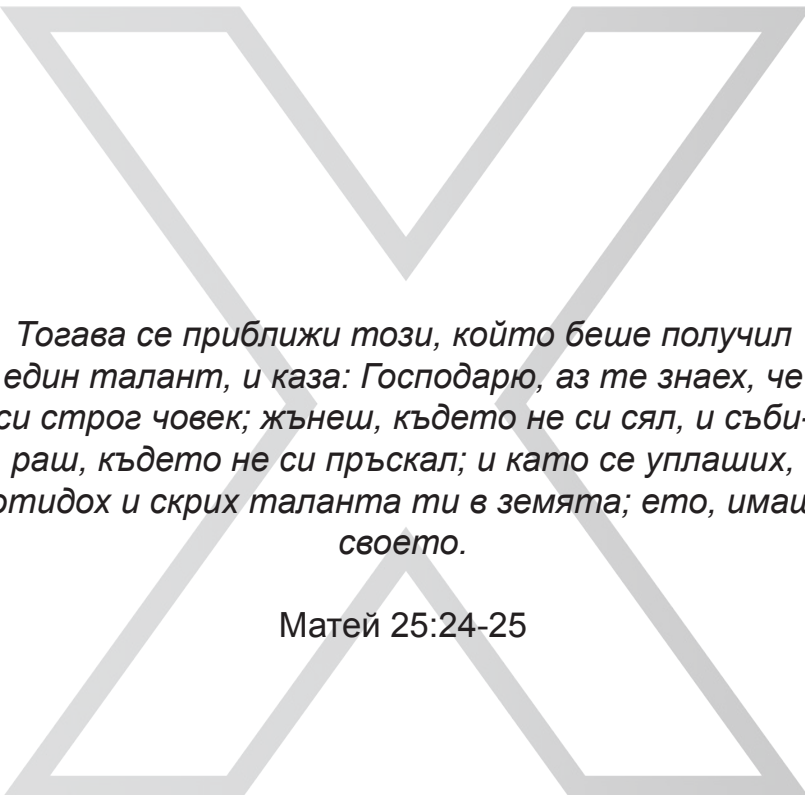
чено *Sebastian's Inlet*. То е известно на местните жители със силните си подводни течения. Подводното течение е феномен, който не се забелязва с просто око. Привидно всичката вода на океанската повърхност тече в една посока и хармонично се движи към плажа. Но под повърхността водата се движи бързо в обратна посока. Това мъртво вълнение грабва жертвите си и ги повлича в морето, което понякога може да им коства живота.

Има ли в нашите църкви, фирми, училища, правителства, атлетически отбори и клубове подводни течения, които са пагубни за умножаването? Несъмнено. Защо е така? Дали защото се опитваме да градим Божието царство с демократичен начин на мислене, а не с мислене, подчинено на принципите

Сега трябва да зададем най-трудния въпрос: Колко от нас ще застанат пред Исус в съдния ден, шокирани и объркани от онова, което Той ни разкрива? Ще ни покаже ли Господ през сълзи как включването ни към подводното течение е възпрепятствало заръчаното благословение? Ще видим ли животите, които са могли да бъдат повлияни за вечността, и ще заплачем ли с Него, осъзнавайки пропуснатата възможност за умножаване? Колко от нас ще пожелаят да се върнат назад, за да потърсят единство, вместо собственото си право? Но ще бъде късно.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Бащата е човек, който внася лидерство, родителска грижа и култура в живота на дадена личност или организация, като може да заема най-различна позиция:

Тогава се приближи този, който беше получил един талант, и каза: Господарю, аз те знаех, че си строг човек; жънеш, където не си сям, и събираш, където не си пръскал; и като се уплаших, отидох и скрих таланта ти в земята; ето, имаш своето.

Матей 25:24-25

Пречки за умножаването

Сега ще насочим вниманието си към мотивите и мислите на ленивия слуга от притчата на Исус. Защо останалите двама слуги умножиха онова, което имаха, а той само го запази? Защо първият и вторият слуга бяха окачествени като „добри и верни“, а за него бе казано, че е „зъл и ленив“?

Преди да продължим, бих искал да изясним една истина: Когато някой застане в присъствието на Исус, не е възможно да лъже. Защо споменавам това тук? Ще си послужи с един тривиален пример. Някога гледал ли си шпионски филм, в който в даден момент по време на разпита се използва „серум на истината“, за да

ще се чуе на светло; и каквото сте казали на ухо във вътрешните стаи, ще се разгласи от покрива (Лука 12:2-3).

Исус говори конкретно за съда, когато ще бъде невъзможно да мислим или да говорим по измамен начин, понеже истината ще изпълва атмосферата и ще прави невъзможно изричането на лъжи или измамни думи. Самият факт, че притчата за настойничеството представя съда, означава, че със сигурност отговорът на ленивия слуга е точен. Той казва истината, при все че това го уличава.

Има два основни фактора, поради които този слуга не реализира умножаване с вечна стойност:

„Да, защо?“, отвърна тя.

„Нека ви кажа нещо за него - казах аз. - Той е много стриктен веган – не вкусва никакви животински продукти, включително и мед. Мечтата му е да стане част от Олимпийския отбор по плуване на Съединените щати. Той тренира по три часа на ден. Неговите хобита са ракетбол, тенис, скачане с парашут и рисуване. Женен е за онази жена ей там, до горещата вана. Тя е с десет години по-млада от него.“

Жената бе заинтригувана, но и малко объркана защо бях сменил темата толкова рязко. Тя току-що бе споделила с мен дълбоките си прозрения за Бога, а аз, видите ли, бях започнал да ѝ говоря за някакъв мъж от другата страна на басейна. Любопитството ѝ надделя и тя ме

Жената ме слушаше, но изглеждаше леко разколебана.

„Бог ни е дал Словото Си, записано на страниците на Библията, за да разкрие кой е Той - казах спокойно аз. - Той също така е изпратил Своя Дух, Който да ни изяви Исус, а Той от Своя страна ни показва Всемогъщия Бог, понеже Сам Той е Бог, изявен в плът.”

Направих кратка пауза, след което внимателно я попитах: „Мислите ли, че може да сте си създали въображаем Бог, който всъщност не съществува?”

За съжаление, тя или не бе готова да признае липсата си на познаване на Бога, или се страхув

за „спасение“ или като извършваме добри дела. В Словото Исус често е наричан Младоженецът, а ние сме определяни като Невястата. Когато младоженецът и невестата се обединят, двамата стават едно. Павел пише: **Аз говоря това за Христос и за Църквата** (Ефесяни 5:32). За да ни покаже какво означава да Го познаваме, Бог ни е дал нагледна проповед, свързана с нещо съвсем обичайно. Всеки ден с очите си виждаме ясна картина за взаимоотношенията ни с Него: бракът. Святият брачен съюз.

сме казали обаче нищо за покаянието - необходимостта те трайно да обърнат гръб на егоистичния си живот и изцяло да предадат живота си на Него. И все пак чуйте Исусовото пълно изявление:

Ако наистина искате да Ме следвате, трябва веднага изцяло да отхвърлите и да се отречете от собствения си живот. Също така трябва да сте готови да споделите Моя кръст и да го носите като ваш, като непрестанно следвате Моите пътища. Защото,

ви каже, че е допускала много грешки в нашия брак (моите са били повече, но тук се фокусирам върху невястата!), но никога не се е стремяла да постигне собствените си желания за сметка на нашия брачен завет. Поведението ѝ не е било съвършено, но тя винаги е проявявала непоколебима лоялност.

<

Господен”. Словото прави разграничение между двата. Моисей каза на Божиите хора, след като те се отдръ

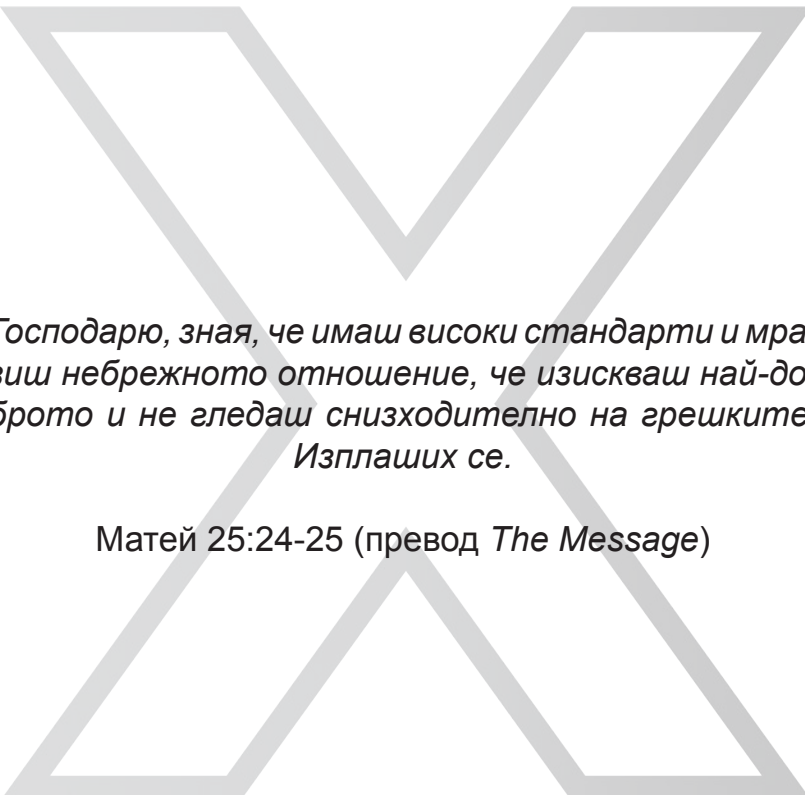
карваш качествено време с Него и открий Неговата истинска същност: любов.

Бог ни потърси, възлюби ни и умря за нас много преди ние да Го познаем. Той е инициаторът на тези невероятни взаимоотношения. Той е на твоя страна и копнее да те познае интимно. Но в същото време ни обича толкова силно, че не иска да ни притиска да влизаме във взаимоотношения с Него.

Така че, избери сега! Избери живота! Избери да Го познаеш... интимно.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Страхът винаги се подклажда от невежество относно Божия характер. Как неправилното виждане за Божията природа е повлияло на начина, по който си стопанисвал своите дарби и призвание?
2. Истинските взаимоотношения с Бога са възможни, когато изцяло Му се отдадеш и живееш в покорство спрямо Неговото слово. Има ли определен начин на мислене или поведение, които да възпрепятстват взаимоотношенията ти с Бога?
3. Съществува огромна разлика между това да си изплашен от Бога и да живееш в страх от Господа. В какво се състои тя? Защо страхът от Господа е от такова съществено значение за близкото Му познаване?

*Господарю, зная, че имаш високи стандарти и мразиш небрежното отношение, че изискваш най-доброто и не гледаш снизходително на грешките.
Изплаших се.*

Матей 25:24-25 (превод *The Message*)

Пречки за умножаването II

Вече сме готови да разгледаме второто изказване на ленивия слуга: **Изплаших се**. Страхът го беше парализирал. Много ми допада начина, по който са преведени думите на третия слуга в *Message*: **Знам, че имаш високи стандарти... изискваш най-доброто и не гледаш снизходително на грешките**.

Това ми напомня на една история. Тренирал съм баскетбол при двама треньори. И в двата отбора бях нападател, понеже вкарването на кошове от зоната за три точки беше едно от малкото неща в спорта, с които се справях добре.

Първият ми треньор беше човек, който искаше да изкара най-доброто от нас, като използваше насърчение и конструктивна критика, за да го постигне. Знаех, че е на моя страна и желае най-доброто за мен. Вкарвах убедителни кошове от всякаква позиция. Вярата му в мен подклаждаше тази увереност.

Следващият ми треньор беше по-различен. Сам той се определяше като “човек с високи стандарти, който не гледа снизходително на грешките”. Когато изпуснех някоя възможност да вкарам кош, треньорът отправяше към мен остри забележки и в повечето случаи скоро след това се оказвах на резервната скамейка. При него не се справях добре с вкарването на кошове. Когато тренирах сам, без той да ме наблюдава, бях безупречен във вкарването на кошове от всякаква позиция. Бях същият играч със същия талант, но не успях да покажа най-доброто от себе си в негово присъствие.

Ако се вгледаш по-внимателно в отговора на слугата в горния стих, ще видиш, че неговата представа за господаря

му бе също като тази, която аз имах за моя критичен треньор. Само че с една съществена разлика: на практика господарят на този слуга нямаше нищо общо с втория ми треньор.

Във връзка с онова, което научихме в предходната глава, отново можем да кажем, че е от изключителна важност да отделяме време, за да опознаем Бога. Неговата истинска същност няма нищо общо с представата на този ленив слуга. Бог е на наша страна; Той вярва в нас и е уверен, че ще успеем. Ако не Го виждаме по този начин, можем лесно да се поддадем на страх и да заровим талантите си.

След всичко казано до този момент, нека да насочим вниманието си към една коренно различна причина за безплодие. Както споменахме в предходната глава, има хора, които всъщност познават Бога, но въпреки това изпитват страх и дори позволяват той да ги завладее. Словото изтъква определени причини за това, на които ще се спрем в останалата част от главата. Преди да го направим обаче, ще разгледаме няколко проникновени цитата за страха и подобни теми:

„Човек не бива да се бои от смъртта, а от това дали е започнал да живее истински.“

Марк Аврелий

„Никога не се страхувай да опитваш нещо ново. Не забравяй, че ковчегът бе построен от аматьори, а Титаник - от професионалисти.“

Неизвестен автор

„Най-голямата грешка, която допускаме, е да живеем в постоянен страх, че ще допуснем такава.“

Джон К. Максвел

„Едно от най-великите открития, които човек прави, една от най-големите му изненади, е да разбере, че е в състояние да извърши онова, за което се е страхувал, че не може.“

Хенри Форд

Нека да започнем нашата дискусия със следната неизменна истина: противоположното на нездравия страх е Божията любов. Когато обичаме Бога и хората безусловно, страхът изчезва. Както пише апостол Йоан: **Съвършената любов изпъжда всеки страх** (1 Йоан 4:18).

Във връзка с тази истина, никога няма да забравя една моя среща със Святия Дух в Сан Диего, която ми отвори очите. Службата току-що бе приключила, аз бях сам в стаята си и усетих как в мен се надига страх за нашите синове. Бях чувал за деца на мисионери, които са загивали трагично: един от токов удар, много други в автомобилни катастрофи, трети чрез свръхдоза наркотици или удавяне и по ред други причини. Току-що до мен бе достигнала новината за друга трагедия и се опитвах да се отърся от притеснението, което ме преследваше. Изведнъж чух в сърцето си: „Сине, страхът е индикатор. Той просто показва област в твоя живот, която не си ми поверил и която все още притежаваш.”

Думите Му ме сепнаха. Осъзнах, че съм поел върху себе си нещо, което не съм в състояние да опазя. Щом ме осени това прозрение, аз извиках: „Отче, тези синове не са мои, а Твои, и аз съм просто техен настойник. Така че бих искал в живота им да се случва онова, което Ти си предвидил за тях, каквото и да е то. Ти може да ги преведеш през половината свят и да ги вземеш в небето, когато си готов за тях, но горе-що Те умолявам те да изпълнят всичко онова, за което си ги създал на този свят.”

Тогава извиках още по-силно: „Но, дяволе, в Исусовото име, ти нямаш право да ги докосваш! Заявявам, че те принадлежат на Бога и ти забранявам да убиваш, ограбваш и унищожаваш онова, което е Божие!”

В сърцето ми нахлу невероятен мир и оттогава никога повече не съм се притеснявал за нашите синове. Ако усетя някакви признаци на безпокойство, твърдо заявявам: „Предадох грижата за нашите синове на Бога в Сан Диего и отказвам да си я взема обратно.” Всеки път страхът незабавно отстъпва и ме изпълва мир.

Страхът е ужасен началник. Той е коварен, стреми се да

придобие контрол и щом веднъж те е хванал, безмилостно те завладява. Ако не реагираш адекватно, може да промени съдбата ти. Но ето каква е добрата новина: страхът може да бъде победен, ако подходиш по правилния начин.

ОБЪРНИ ВНИМАНИЕ НА СВОЯТА ДАРБА

Павел написа две писма на своя „духовен син“ Тимотей. И в двете той изтъкваше факта, че дарбата (харизма) на Тимотей е пренебрегната и не се използва. Нека в самото начало да изясним този важен въпрос; Тимотей беше добър човек. Във всичките си послания Павел хвалеше неговия утвърден характер и искрена вяра. Тимотей определено не спадаше към категорията на онези, които бяха парализирани от страх поради непознаване на Божия характер. В първото послание на Павел се казва: **Не пренебрегвай дарбата, която имаш** (1 Тимотей 4:14).

Гръцката дума за “пренебрегвам” е *амелео*. Може да се преведе като „игнорирам или не вземам на сериозно”.¹⁶ Друг източник определя нейното значение като „не мисля за нещо, като по този начин не реагирам адекватно – не обръщам внимание на”.¹⁷

Защо Тимотей - или някой от нас - би игнорирал и не би обръщал внимание на дадена от Бога дарба или дори не би мислил за нея? Една от възможните причини е:

Дарбата да не действа или да не произвежда резултати според нашите очаквания.

Започваме да си мислим: Опитвах, но не се получи. Често бях изкушаван да мисля по точи начин когато бях 20-30-годишен. Вече споделих един такъв случай, когато Лиза и приятелката ѝ заспаха по време на моята проповед. Тогава си помислих: Кой би искал да ме слуша, когато дори най-близките ми не могат да останат будни?

Горе-долу по същото време друга ситуация предизвика в мен усещането за провал, когато с един мой приятел водехме часове в неделното училище. Над двеста души посещаваха неговите часове в стая само за правостоящи. По

същото време средната посещаемост на моите часове беше около двацет души. В този период дори имах час, в който дойде само един човек! Имало е и безброй други случаи, в които съм бил изкушаван да се съмнявам в дарбите си. Сега осъзнавам, че ако се бях поддад на усещането за неудовлетворени очаквания и очевиден провал, бих се отказал от служението и бих поел в друга посока, което, в крайна сметка, щеше да ме направи нещастен, тъй като щях да съм се отклонил от призванието за живота си.

Друга причина, поради която може да игнорираме и да не обръщаме внимание на дадените ни от Бога дарби, е следната:

КРИТИКИТЕ НА ДРУГИТЕ

Несъмнено бях силно изкушен да спра да пиша, след като първият ми ръкопис беше пренебрегнат, разкритикуван и отхвърлен от първия редактор, а след това и от издателите. По-късно, веднага след като бях самопубликувал първата си книга, един приятел се изказа пренебрежително за стила ми на писане. Вечерта, след като чух тези коментари, се проснах на пода в хола и лежах неподвижно в продължение на двацет-трийсет минути, обзет от униние. Чудех се дали не съм пропилял цяла година от живота си и голяма сума пари за тази книга! Мислех си: първият редактор, издателите, а сега и моите приятели я критикуват. Събуди се, Джон! Защо просто не признаеш, че книгата ти не става и че си се провалил?

Ако бях позволил на тези мисли и на други забележки да ми повлияят, не бих написал втората си книга, която също изглеждаше провал. Спомням си как я изпратих на бившата си учителка от библиейското училище и тя също остро я разкритикува – бях още по-съсипан! Вече бяха минали две години и половина, а никоя от книгите ми не бе добила популярност.

Ако в даден момент се бях вслушал в критиките на останалите и се бях отдал на собственото си униние, много лесно бих се отказал. И не бих написал третата си книга, която, разбира се, беше *Примамката на сатана*.

Друга причина, поради която игнорираме и не обръщаме внимание на дадената ни от Бога дарба, е:

Страхът от провал.

Ето каква е ироничната реалност зад този страх: Очакваме да се провалим преди изобщо да сме започнали, за да предпазим себе си без дори да сме опитали! Мислим си: Защо да го правим, като няма да се получи? Колко мечти и видения са се провалили поради страх от провал? Колко жалко, че дадени от Бога дарби се пропиляват също както се случи с ленивия слуга.

Ето какво пише приятелят ми Майлс Монро относно страха от провал в книгата си **Максимизиране на твоя потенциал:**

Гробището е най-богатото място на земята, понеже тук ще намерите всички надежди и мечти, които никога не са били осъществени, книгите, които никога не са били написани, песните, които никога не са били изпети, изобретенията, които никога не са видели бял свят, лекарствата, които никога не са били открити – само защото някой не се е осмелил да направи първата крачка.¹⁸

Напълно съм съгласен с Майлс и искрено те съветвам: Не допускай дадените ти от Бога дарби да останат неизявени в този живот.

Онова, което ще кажа сега, може да те учуди, тъй като всички ние високо ценим Тимотей. Но от посланията на Павел разбираме, че Тимотей бе поел в същата посока като ленивия слуга! Дадената му от Бога дарба си стоеше неизползвана и той не ѝ обръщаше внимание. За щастие, Тимотей имаше добър баща във вярата, който нямаше да му позволи да остане в това състояние.

Във второто си послание Павел пише до своя „син“, като не губи време, но директно адресира проблема: **Напомням ти да разпалваш дарбата от Бога, която имаш** (2 Тимотей 1:6). Гръцката дума за „разпалвам“ е *аназопурео* и означава „да съживявам огън“.¹⁹ Гръцко-английският лексикон обаче предава смисъла на думата още по-пълно. Той я определя

като „да направя нещо да започне отново – да активизирам отново”.²⁰ Божията дарба в Тимотей беше неактивна и трябваше да се задейства отново. Как се бе стигнало до подобно състояние? Павел обяснява причината още в следващия стих:

Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладеене (2 Тимотей 1:7).

Гръцката дума за “страх” е *дейля*, която буквално означава “плахост”. Павел казва: „Тимотей, дарбата, която Бог ти е дал, стои неизползвана поради дух на плахост”, или, казано още по-ясно: „Тимотей, дарбата, която Бог ти е дал, не е в действие поради дух на сплашване.”

Лесно можем да разберем това слово. Сплашване означава „действията ти да бъдат осуетени поради страх”. Но по-важното е, че в основата на сплашването стои дух. Става въпрос за духовна сила и ако не се справим със страха на духовно ниво, корените му няма да бъдат напълно отсечени.

МОЯТА БИТКА СЪС СПЛАШВАНЕТО

Знам за какво става въпрос, понеже съм се борил с този дух години наред. Считах, че това е слабост в моя характер. Но по време на поредица от събирания в началото на 90-те осъзнах, че преценката ми е съвсем погрешна. Беше предвидено събиранията да се проведат в рамките на четири дни в една църква в малък град, но вместо това те прераснаха в триседмично раздвижване от Бога. Всяка вечер сградата се пълнеше с хора и мнозина биваха спасявани, изцелявани и освобождавани. Проповедническата дарба в живота ми действаше на пълни обороти. Беше забележително. Хората пропътуваха по 150 км, за да присъстват на вечерните служби. Ясно си спомням как през деня отивах в празното светилище и усещах как Божието присъствие се е настанило в сградата.

Но една вечер през последната седмица всичко това

щеше да се промени. Някои от лидерите на хвалението бяха критикували моето служение предишната вечер. Научих за това от един от църковните лидери точно преди службата. Коментарите изглеждаха настъпателни, но безобидни. И все пак не можех да се отърся от тях. Фокусът ми се отмести от предстоящата служба към критиките, насочени към посланието ми от предишната вечер. Пастирът не обърна внимание на забележките им; помолихме се и влязохме в светилището, както бяхме правили толкова много служби преди това.

Тази вечер всичко изглеждаше сухо. Опитвах се да служа по начина, по който го бях правил предишните две седмици, но се чувствах объркан, не можех да се концентрирам и изобщо нямах желание да остана на платформата. Искаше ми се да избягам от задната врата! Бях обзет от безсилие, подобно на тийнейджър в гимназията, който не може да каже и две думи пред съучениците си. Върху мен нямаше помазание; нямаше Божие присъствие. Беше ужасно. Приключих службата по-рано и се прибрах в стаята си.

Чувствах се разочарован от Бога. Защо не ми беше помогнал? Защо тази служба беше толкова по-различна? Защо се чувствах изоставен? Мислех си: Посланието ми и цялата служба бяха жалки. Никой няма да се върне утре вечер. Всъщност самият аз не искам да ходя отново там утре.

Легнах си с надеждата, че следващият ден ще бъде по-различен.

На сутринта се събудих с натежало сърце, потиснат и обезсърчен. Направих безуспешен опит да се помоля. Притеснението ми за случилото се започна да се засилва. Онзи следобед прекарах три часа в молитва. През цялото време се борех с мисли на провал. Опитах се да отхвърля теготата и да се настроя за предстоящата служба.

Вечерта хвалението беше сухо като предната вечер и аз имах усещането, че няма какво да дам. Отново ми се искаше да избягам от задната врата. След като ме представиха, аз се изправих и изкарах криво-ляво няколко минути. Не можех да се концентрирам. В един момент чух в главата си глас: „Защо го каза? Какво целиш с това послание? Жалък си!”

С това чашата преля. Изведнъж изстрелях пред шестотин души: „Не знам какво не е наред, но нещо не е както трябва през последните две служби. Бихте ли се изправили да се помолим?”

Докато се молехме, Бог ми проговори – за първи път от двайсет и четири часа до онзи момент. Припомни ми какво Павел пише във 2 Тимотей 1:7 и каза: „Сине, ти се смущаваш от екипа за хваление зад теб на платформата. Разчупи духа на сплашване и говори онова, което ти давам.”

Покорих се и веднага последва дързостно послание от Словото. Това беше най-силната от всичките двадесет и една служби. Седемдесет и пет процента от хората излязоха отпред, като признаха, че също са се борели със сплашване. Пътеките между редовете се изпълниха с хора, които искаха молитва за освобождение.

Пастирът се свърза с мен след няколко седмици, за да ми сподели колко полезна се е оказала тази служба. Лидерите, които направили критичните забележки за мен, живеели в явен грях – прелюбодеяние, блудство и пианство. Това станало ясно през следващите две седмици и всички те, с изключение на един, напуснали църквата. Пастирът каза, че оттогава насам екипът за хваление е по-плотен и ефективен от всякога. Това беше преживяване, което промени живота и служението на хората.

За мен случилото се сложи край на дългогодишна битка с депресия и опити да провеждам служби без дадената ми от Бога дарба да е задействана.

Най-важното откритие, което направих, беше, че трябва директно да говоря на духа на сплашване – също както Исус се обърна директно към сатана, когато беше изкушаван в пустинята. Исус не помоли Бога да смекчи атаките; сам Той се обърна към дявола твърдо и категорично.

ЗАМЕСТНИКЪТ НА ИЛИЯ

Насърчавам те да прочетеш 3 Царе 17-19. Илия имаше подобно на моето преживяване, свързано с духа на сплаш-

ване, когато се сблъска с израелската царица Езавел.

Този велик пророк смело се бе изправил срещу народа на Израел на планината Кармил пред лицето на 850 лъжепророци, цар Ахав и царските служители. Пред цялата нация Бог беше отговорил мощно на молитвата на Илия, изпращайки огън от небето. Илия дори беше инструктирал хората да екзекутират всички лъжепророци. Той се движеше мощно в своята дарба! След това се помоли и настъпи краят на сушата, която бе траяла три години и половина. И освен всичко останало, той надбяга една царска колесница! Всичко това стана в рамките на един ден! Само какъв ден за едно служение!

Но преди залез слънце Езавел чу какво се е случило и истинската битка започна:

**Тогава Езавел прати човек до Илия да каже:
Така да ми направят боговете – да! – и повече
да прибавят, ако утре около този час не постъп-
я с твоя живот, както с живота на всекиго от
тях (3 Царе 19:2).**

Преди да коментирам заплахата на Езавел, бих искал най-напред да отбележа, че духовете са като сърфисти. Сърфистите се нуждаят от вълни, на които да се издигат; духовете се нуждаят от думи. Писано е: **Нито едно оръжие, скроено против тебе, няма да успее; и ще победиш всеки език, който би се повдигнал против тебе в съд. Това е наследството на слугите Господни и правдата им е от Мене, казва Господ (Исаия 54:17).** Обърни внимание, ние трябва да побеждаваме всеки език, който се повдига срещу нас. Това е наша работа, не Божия. Исус не помоли Бога да смълчи сатана в пустинята. Така трябва да постъпваме и ние, когато сме атакувани.

Очевидно думите на Езавел носеха със себе си сериозен дух на сплашване. Вижте как реагира Илия, когато те стигнаха до него: **А като чу това, Илия стана и отиде да спасява живота си (3 Царе 19:3).**

Този човек, който се беше изправил срещу цяла нация,

срещу лъжепророците и царя, сега бягаше. Прекоси страната по дължина, вървя един ден през пустинята, седна под едно дърво и се помоли да умре.

Леле, това същият човек ли е? Какво става тук? Той очевидно е объркан, потиснат, обезнадежден и е загубил видението си. Такива са симптомите, предизвиквани от духа на сплашване. За жалост, много хора се борят със симптомите, а не се изправят срещу духа, който стои зад тях.

В невежеството си, аз също години наред се бях борил срещу симптомите докато онази вечер Бог не разобличи нечестивите пътища на този дух. Не се движех свободно в своята дарба и не можех да разбера защо.

Илия се беше предал и затова Бог изпрати унилия пророк на пътешествие. Ангел му се яви и му даде храна за едно дълго, четиридесетдневно пътуване до планината Синай. Щом пристигна, първото нещо, което Бог го попита, беше: **Какво правиш тук, Илия?** (3 Царе 19:9).

Какво? Чакай малко! Бог беше инструктирал ангела да му даде храна за пътуването, благодарение на което Илия успя да измине целия този път. Но когато пристигна, Бог го попита какво прави там. Да не би Бог да е шизофреник?

Не, но ето какво трябва да разберем. Ако сме се поддали на страх, Бог често ни изпраща на неутрално място, където да ни послужи, защото ни обича. Аз не знаех какво се случваше на тези служби, но не мисля, че нещата не стояха така при Илия. Той знаеше как смело да конфронтира опозицията, но се изплаши от царицата.

Важно е да си отговорим: Какво се криеше зад Божия въпрос? Бог питаше Илия защо не се е опълчил на царицата, понеже тя беше в основата на цялото зло. Трябваше да бъде спряна, но вместо това Илия бе побягнал от нея.

Вместо да отговори на скрития въпрос, Илия смени темата, като започна да се оплаква, че от всички истински Божии слуги е останал само той. Това е класическа история на оплакване:

Аз съм бил много ревнив за Господа, Бога на

Силите; защото израилтяните изоставиха завета Ти, събориха жертвениците Ти и избиха с меч пророците Ти. Само аз останах, но и моя живот искат да отнемат (3 Царе 19:10).

Бог напълно пренебрегна неговия отговор и отново му зададе същия въпрос: **Какво правиш тук, Илия?** (13 Царе 19:13). Илия още веднъж превключи на вълна оплакване (вж. стих 14). Той се беше предал и не искаше да се занимава със злото зад злото.

Бог още веднъж напълно игнорира неговото „жалване“ и даде шокиращото нареждане:

Но Господ му каза: Иди, върни се по пътя през пустинята в Дамаск и когато пристигнеш, помажи Азаил за цар над Сирия; Ииуй, Намесиевия син, помажи за цар над Израил. А Елисей, Сафатовия син, от Авелмеола, помажи за пророк вместо теб (3 Царе 19:15-16).

Обърна ли внимание на последните думи: **Помажи за пророк вместо теб?** Бог намери заместник на Илия, понеже той бе допуснал да го завладее страхът. Ако продължиш да четеш 4 Царе, ще видиш, че Илия посвети по-голямата част от следващите четири години на обучението на своя заместник. Има и още шокиращи новини: не той помаза Азаил или Ииуй, заместникът му Елисей трябваше да го направи.

Елисей не се страхуваше от нищо. Той беше смел и не отстъпваше пред какво нечестие. Ето какво казва Бог за него: **Който се избави от Ииуевия меч, него Елисей ще убие** (3 Царе 19:17). Между Ииуй и Елисей, нечестивата династия на Ахав и Езавел беше свалена. Мисля, че първоначалният план беше Илия да извърши това, но поради сплашване, съдбата се обърна.

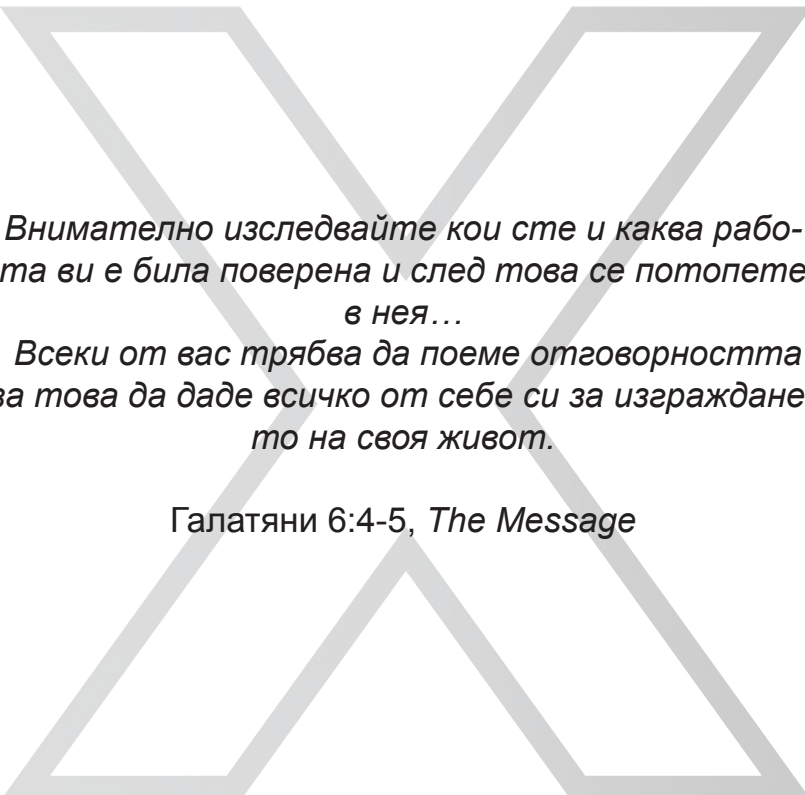
Признаваме, че Илия, за разлика от ленивия слуга, познаваше Божия характер. Но борбата, която той водеше, ясно показва какво страхът и сплашването могат да предизвикат по отношение на нашите дарби и призвание.

От изключителна важност е да вземем твърдото решение да не се поддаваме на страха и сплашването. Бог ще ни укрепи, когато се опълчим на тази сила. Тя може да бъде победена, но трябва да я конфронтираме директно с помощта на Божието слово и Неговите обещания.

Отново ще повторя: Бог е на твоя страна. Той вярва в теб. Иска да процъфтяваш в дарбите, които е дал в живота ти. Не отстъпвай. Не позволявай на никого и на нищо да те отклони от твоята мисия и съдба.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Страхът е ограбвал много мечти. Той е коварен, стреми се да придобие контрол и щом веднъж те е хванал, безмилостно те завладява. Ако не реагираш адекватно, може да промени съдбата ти. По какъв начин страхът се е опитвал да промени твоята съдба?
2. Тимотей беше предупреден да не пренебрегва своята дарба. Защо е опасно да игнорираш дарбата си? Коя от изброените причини за пренебрегване на дарбата най-силно те впечатли? Защо?
3. Сплашването е дух. По какви начини си се сблъскавал с този дух? Как този дух може да бъде спрян и победен?

Внимателно изследвайте кои сте и каква работа ви е била поверена и след това се потопете в нея...

Всеки от вас трябва да поеме отговорността за това да даде всичко от себе си за изграждането на своя живот.

Галатяни 6:4-5, *The Message*

Открий и развивай своите дарби

С ега ще се спрем на въпроса за откриването и развиването на дарбите, които Бог ни е дал. Както вече споменах, нямам за цел да разглеждам усъвършенстването на естествените таланти и способности. С достатъчно практика, почти всеки би могъл да стане професионалист кажи-речи във всичко.

Семейството ми не би се съгласило с това твърдение по отношение на пеенето и вероятно биха били прави. Ще дам един реалистичен пример: Ако отделя десет хиляди часа, за да се усъвършенствам в свиренето на инструмент, вероятно от ужасен музикант бих станал музикант от средна класа. Вложеното време и усилия биха направили изпълненията ми на китара или на пиано приятни за ухото, но дори след подобна интензивна практика, това няма да е *харизма*, съпътстваща призиването ми за изграждане на Божието царство.

БОЖИЯТА НАМЕСА

В първата част от тази глава ще се фокусираме върху Павловите думи „внимателно да изследваме кои сме и каква работа ни е била поверена“. Няма формула, чрез която да откриеш своето призвание и съпътстващите го дарби. Въпреки че има множество източници, които да ти помогнат да откриеш в какво си добър, когато става въпрос за извършването на нещо с вечна стойност, е необходима намесата на Създателя, за да можеш да откриеш какво е твоето призва-

ние и *харизма*.

Понякога Божията директна намеса е ясно доловима при откриването на дарбите, както се случи при мен относно писането. Аз никога не бих се опитал да пиша, ако не бях получил слово за това в молитва през онова лято на 1991 г. Никаква книга или курс не биха ме убедили да пиша и аз определено не бих посегнал към това. Друг пример – цар Давид така и не би разбрал, че е воин, ако не бе защитил овцете си от мечката и от лъва. Скоро след това се появи нуждата някой да избави Израел от филистимците. Първоначалните опасни хищници само бяха подготвили Давид за битката му с Голиат, когато всички останали израилтяни се изпокриха. Бог допусна Давид да открие своята дарба заради нарастващите нужди, които го заобикаляха.

Гедеон пък беше по-скоро като мен. Наложил се Бог да го убеждава чрез няколко руна, че го е призовал за воин.

Нека да започнем с първото квадратче. От изключителна важност е да вярваш и да търсиш Божията намеса при откриването на твоята *харизма*. Словото заявява, че Бог възнаграждава онези, които ревностно Го търсят с вяра. Не казва, че възнаграждава хората, които го търсят небрежно, изпълнение с колебания и съмнения (авторова перифраза на Евреи 11:6). В тази връзка Исус ни насърчава:

Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори; защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на този, който хлопа, ще се отвори (Матей 7:7-8).

Нужно е да изгаряме от желание да разберем каква е нашата *харизма*. Надавам се тази книга да разпали в теб желанието да откриеш своите дарби и да ги използваш. Този копнеж ще ти попречи да бъдеш равнодушен в своето искане, търсене или хлопане, и ще ти помогне да проявиш настойчивост, каквото е и желанието на Исус. Не че Бог въздържа нещо от теб. Той желае в теб да се породи страст за онова, което искаш.

Докато бях в гимназията, си мечтаех за телескоп с висока

мощност, тъй като обичах астрономията и исках да изучавам нощното небе. Качествените телескопи изобщо не ми бяха по джоба, но аз не преставах да чета книги и списания, свързани с астрономията. Вземах по четири-пет списания от библиотеката, преглеждах ги в свободното си време – понякога по няколко пъти, след което ги връщах и си вземах други. Четенето предизвиква в мен почти непреодолимо желание да се сдобия с телескоп.

В крайна сметка, вследствие на това ми влечение, в мен се породи необичайна идея за събирането на средства за мечтания телескоп. Бях тенис инструктор в един клуб по плуване и тенис, където давах уроци само през лятната ваканция. Направих нещо, което не се беше случвало в нашия клуб никога преди. С разрешението на клубния борд, съставих план за предлагането на частни уроци след училище през есенния сезон. Ако се получеше, щях да мога да събера достатъчно пари, за да си купя телескопа. Успях! Повярвай ми, никога не взех този телескоп за даденост. Ако някой просто ми го беше подарил, преди желанието ми да нарасне до такава степен, навярно бих го захвърлил нанякъде, след като ентузиазмът ми спаднеше.

Бог ни чува още от първия път. Той не въздържа неща от теб. Но не желае да вземаш за даденост дарбите, които ти дава за изграждане на Неговите хора. Страстта ти трябва да е по-силна от трудностите, с които се сблъскваш на път за своите мечти. Така че, остави желанието да нараства и то спонтанно ще те тласка ревностно да се стремиш да разбереш каква е твоята *харизма*.

Също така е необходимо да разберем, че няма стандартен начин, по който Бог ни отговаря; с всяко от Неговите деца е различно. Понякога се чудя как е възможно постоянно да говорим, че имаме „лични взаимоотношения“ с Исус, но когато трябва да чуем нещо от Бога - в случая, да разберем каква е нашата *харизма* или дарба - ние искаме формула. Бог желае нещата да си останат лични. Искате ли да са специални между теб и Него. Не отговаря по един и същи начин на молитвите на различните Си скъпоценни деца. Ето защо Исус

ни наставлява да не преставаме да искаме, да търсим и да хлопаме. Има период на „търсене“ на Неговата воля, което е много полезно за нас.

В търсенето си, трябва да задаваме въпроси както на себе си, така и на останалите. Това е част от процеса. Ние не се стремим към човешка мъдрост, а да чуем Божия глас сред гласовете на онези, с които разговаряме.

Важно е да знаем с кого да говорим. Нужно е да намерим хора, които да ни насърчават, но в същото време да не се страхуват да казват истината. Ще ми се да можех да кажа, че има много такива личности, но всъщност те са рядкост. Знам при кого мога да отида, за да ми каже онова, което искам да чуя. Има и хора песимисти, критикари и негативно настроени едва ли не към всичко – липсва им видение. Избягвайте и двата вида. Открий човек, който е изпълнен с вяра и е зрял и мъдър. Открий баща или майка във вярата или някой, който да е извървял по-дълъг път от теб и е направил грешки, от които се е научил.

Важно е тези, с които споделяш, да не са преситени от всичко или скептични, понеже подобно надменно и недоверчиво отношение се поражда в хората, които задържат обида. Опитай се да намериш някого, който прощава бързо, който не е затънал в рутината на религията, но се движи в крак с времето и долавя новите движения на Святия Дух. И най-важното, това трябва да е човек, който преценява нещата с оглед на вечността. Когато намериш такъв човек, направи всичко възможно да съхраниш и поддържаш вашите взаимоотношения.

Има мнозина, които са мъдри според стандартите на този свят, но са лишени от разбирането за вечността. Можеш да се довериш на техния съвет само до известна степен. Внимателно претегляй думите им и винаги ги прекарвай през филтъра на Божието слово и молитвата.

Предполага се, че родителите, брачният партньор и пасторите ти мислят най-доброто и обикновено дават мъдри съвети, макар че и тук има някои изключения.

Като млад, аз споделих с баща си своята мечта да бъда

Божия служител. Неговото поколение е свикнало да се придържа към „безопасното“ (което е слабост по отношение на живота на вяра). Реакцията на баща ми беше: „Сине, в тази работа няма сигурност.“ Предложи ми да следвам инженерство, тъй като бях добър по математика и другите точни науки, а и той самият бе инженер с четиридесетгодишен стаж. Изграждането на кариера в тази област изглеждаше сигурно. Тогава не осъзнавах, че се обричам на шест години на мъчение в колежа! Въпреки че бях добър по тези предмети, бях страшно неудовлетворен, тъй като не това беше Божият призив върху живота ми.

Първата ми работа като инженер беше към IBM. Един ден началникът ми ме повика в своя офис и ми каза: „Бивийър, защо си се захванал с инженерство? Ти си добър в общуването с хора; би трябвало да се реализираш в област, която включва това.“ Известни служители също не веднъж са ме викали настрана след службите и са ми казвали: „Сине, виждам Божия призив върху теб да проповядваш Евангелието.“

В личното ми време за молитва Бог постоянно насочваше вниманието ми към служението, въпреки че аз изобщо не исках да се занимавам с подобно нещо. Всички служители, които познавах, ми изглеждаха странни. Но сърцето ми бе чувствително към моя Създател. Преди да се спася, посещавах една католическа семинария в продължение на една седмица и имах усещането, че Бог ме призовава към служение. Но ме плашеше фактът, че, като католически свещеник, няма да имам правото да се оженя.

Продължавах обаче да получавам потвърждения, което, в крайна сметка, ми помогна да оставя настрана съвета на баща си. Уважавах го много, което бе угодно на Бога, но усещах, че нещо никак не е наред докато учех и впоследствие докато работех като инженер. Тъй като аз постоянно исках и търсех Божията насока, Той нямаше да допусне да се отклоня (дори и заради добронамерения ми баща) и изяви волята си пределно ясно.

Когато си изясних нещата, усетих да ме завладява изгаряща страст, която се бе надигала в мен повече от година и

половина докато търсех Божията воля. Междувременно ми оставаше съвсем малко до дипломирането ми като инженер. Реших най-напред да завърша, след което да се посветя на служение. Не сбърках с това решение, тъй като усвоих стратегии, които нямаше как да науча в библейското училище. Бог използва всякакви опитности, за да ни обучава!

Друг много важен елемент за откриването на своята дарба е да бъдеш посаден в здрава местна църква. Словото гласи: **Насадените в дома Господен ще цъфтят в дворовете на нашия Бог** (Псалм 92:13). Ако засадиш семе от памук, от земята няма да поникнат тикви. Почвата е здравата местна църква и когато си посветен, дадените ти от Бога дарби ще се изявят там. Без значение дали си призван да работиш на пазара, в сферата на образованието, към правителството, като атлет или в някаква друга област – ти ще процъфтяваш. Такъв е Божият модел.

ВЪПРОСИ, КОИТО ДА ЗАДАДЕШ НА СЕБЕ СИ И НА МЪДРИ ТВОИ ПРИЯТЕЛИ

Нека сега да видим какви въпроси можем да зададем както на себе си, така и на мъдри приятели. Правилните въпроси, зададени на правилните хора, могат да ти помогнат да разбереш в какво си надарен. Ето няколко примера.

В какво си естествено надарен?

Това е добро начало. Може би своята дарба е да разбираш от числа, умело да съставяш изречения, да изграждаш неща, да създаваш видео истории, да си дизайнер на дрехи или да организираш събития. Може да имаш естествени дарби в областта на спорта, нос за ароматите или око за детайла. Открий своите силни страни, каквито и да са те.

Ако пееш правилно и имаш желание да въвеждаш хората в Божието присъствие, това може да е сериозен индикатор, че си призван да се занимаваш с хваление или да се включиш в някакво друго музикално служение. Същото би било вярно, ако се интересуваеш от човешкото тяло и се чувстваш привлечен към медицината. Определено трябва да попиташ

Бога дали не си призван да работиш в сферата на здравеопазването. Списъкът е безкраен.

Но тези индикации не бива да са определящи. Аз бях много добър тенисист, участвах в отбора на едно от училищата на *Националната колегиална атлетическа асоциация, дивизия I*, състезавал съм се към *Асоциацията по тенис на Съединените щати* и за *Купата Джунйър Дейвис*). Както вече споменах, бях професионален треньор по тенис в продължение на три години, както и победител в турнира по тенис на гимназиално ниво в Западна Вирджиния. Но в молитва усетих, че призванието ми не е в областта на тениса.

От друга страна, имам един приятел, Аарон Бадли, който е изключителен играч по голф към *Професионалната асоциация по голф*. Но през 2004 г. – втората му година към Асоциацията – нещата никак не потръгнаха добре за него. (Той едва се квалифицира да се върне през 2005 г., тъй като беше на 124-то място в класацията). Към края на тази тежка година, по време на участието си в един турнир, той бе отседнал в дома ни и, за съжаление, бе изкаран от играта. Заедно хванахме самолет до Лас Вегас, където аз трябваше да говоря на една конференция. По време на службата Бог говорил в сърцето му четири пъти: „Не съм те призовавал в служение; призовавал съм те да се занимаваш с голф.“

Аарон не даваше всичко от себе си в голфа, тъй като искаше да прави онова, което аз правя. Искаше да пътува и да говори на конференции и църковни служби, а в останалата част от времето да се занимава с голф. Онази вечер той решил в сърцето си, че напълно ще се отдаде на своето призвание и дарба. В рамките на две години стигна до шестнадесето място в световната класация по голф и, в крайна сметка, спечели четири състезания на *Професионалната асоциация по голф* и *Австралийския турнир за майстори*. Вече повече от петнайсет години се състезава към *Професионалната асоциация по голф* и няма намерение да се откаже. Неговото влияние нарасна и неведнъж е имал възможността да служи и да споделя Евангелието с много хора, които никога не биха прекрачили църковния праг.

Имам един приятел пастир, Ал, в чиято църква преди години имало човек, който обичал да поучава върху Библията и бил добър в това. Той искал да бъде поучаващ пастир. Същевременно бил изключително надарен в поправянето на коли. Поканили го за пастир в една голяма църква в друга част на града. Той извел пастир Ал на обяд, за да го информира за това. Ал е мъдър човек и затова му казал: „Когато се молех за теб, почувствах, че не си призван да поучаваш върху Библията като основна твоя ангажираност. Ти си изключително надарен да оправяш коли.“

Човекът не се вслушал в съвета на своя пастир и отишъл в другата църква. Година по-късно бил в окаяно положение. Все още не му били предложили официално позицията на учител, бракът му бил в криза и имал финансови затруднения. По време на една неделна служба в църквата Господ му проговорил: „Никога не съм те призовавал да бъдеш пастир, а механик, който да поучава върху Библията в местната си църква.“

Човекът отишъл при пастир Ал, покаял се, че не се е вслушал в съвета му, и се върнал в първата си църква. Отново се захванал с ремонтването на коли.

Една вечер Бог му дал сън как да свързва компютър към някаква кола, за да установи какъв е проблемът с двигателя. Той имал приятел, който разбирал от компютри и двамата създали компютърно устройство за диагностика. Оказало се, че това устройство можело да определя проблемите при автомобилите три пъти по-бързо, отколкото това било възможно с нормалните методи. Впоследствие този човек отворил гаражи в цяла Северна Каролина, където използвал уникалното си изобретение. По-късно отишъл при пастир Ал, усмихнал се и казал: „Призован съм да оправям коли!“

КАКВО ТЕ ЗАРЕЖДА С ЕНЕРГИЯ?

Един ден моята асистентка ме помоли да си отбелязвам „нивата на енергия“ в една обикновено протичаща седмица. Предложи ми следната скала: Задачите, които изчерпваха енергията ми, трябваше да получат - 2; онези, които бяха по-

малко изтощителни, трябваше да отбелязвам с -1; нещата, които ми даваха минимално количество енергия, трябваше да получават +1; и най-накрая, онези, които силно ме зареждаха - +2.

Имаше няколко задачи, като срещи на отдела, пътуване, документация, подготвяне на багаж за пътуване и т.н., които поучиха - 2 и -1. Няколко отбелязах с +1, но единствените две неща, на които с ръка на сърцето можех да дам +2, бяха говоренето и писането. Бях учуден от резултатите.

Докато размишлявах върху резултатите, си дадох сметка, че често, когато пиша, загубвам представа за времето. Понякога започвам рано сутринта и не усещам кога е станало следобед. Обикновено след толкова продължително писане съм физически изтощен, но също така съм зареден с енергия. Същото се случва и когато проповядвам. В дните, когато няха ограничения на времето, често проповедите ми продължаваха повече от два часа. За мен изглеждаше като трийсет минути, но не знам как е било за слушателите!

Наблюдавал съм как нашият креативен син Алек работи върху иновативни проекти часове наред, без да си дава сметка за времето. Той се усъвършенства в нашия творчески отдел. Виждал съм как Лиза общува с жени часове наред след женските си събирания и загубва всякаква представа за времето. Тя се зарежда чрез поддържането на разговори.

Алберт Айнщайн е работел дълги часове без прекъсване. Когато се е чувствал физически изтощен, е вземал метална тава и е сядал на стол, държейки тавата над коленете си. Точно преди да заспи дълбоко, тавата се е изплъзвала от ръцете му и е падала на пода. Силният шум го е стряскал и той отново се е залавял за работа.

Това е доста лесен начин да определиш какво е твоето призвание: истинската ти дарба всъщност те зарежда с енергия, макар да си физически или умствено изморен след дълги часове работа. За хората, открили истинската си дарба, часовете, прекарани в тренировки, състезаване или работа, могат да изглеждат като минути. Задай си въпроса: „Какво ме зарежда с енергия и от време на време ме кара да загубя

представа за времето?”

Отговорът на този въпрос ще ти покаже къде се крие истинската ти дарба.

КАКВО ТЕ ПРИВЛИЧА?

Към какво е насочен твоят интерес? Какво те кара да се чувстваш жив? Прелива ли сърцето ти, когато пееш? Дали си пееш, когато никой друг не го прави? За мен пеенето изисква голямо усилие и бързо ме изморява. Това не е моята дарба. Не бих могъл да стоя в стая с други хора, за да хармонизирам или да пиша музика. Не проявявам интерес към това, но познавам хора, които обичат да го правят.

Какви списания те интересуват? Кои видеа в YouTube те възбудят? Къде се спира погледът ти, когато разглеждаш *Pinterest*? Кои са били любимите ти предмети в училище? Към какви книги се насочваш, когато влезеш в книжарница?

Ето един важен въпрос: Какво би те привличало, ако не ти плащаха за това? Повечето професионални спортисти биха продължили да тренират любимия си спорт дори ако не им плащаха. Всяка събота сутрин моят татко ми обясняваше как работи парният локомотив или някоя друга машина. Спомням си как една съботна сутрин той в продължение на над един час рисуваше и обясняваше действието на бойлера. Това страшно много ме отегчаваше и трябваше по-отрано да съм разбрал, че не съм призван да бъда инженер! Толкова много обичах баща си, че сърце не ми даваше да му кажа, че тези часове никак не ми харесват. Направих голямата грешка да се насоча към инженерната професия заради финансовата стабилност – не допускайте същата грешка.

Колко хора са нещастни в работата си, понеже са там по една причина – заплатата?

Както вече споменах, когато преди години съпругата на моя пастир ми каза, че не могат да си позволят да ме наемат, моят отговор беше: „О, разбира се, че можете!” Бях готов да работя срещу по-ниско заплащане, понеже този вид служение ме привличаше. След като започнах работата, седем-

десетте часа седмично в служба на моя пастир и неговите гости ми изглеждаха нищожни. Често казвах на Лиза, че аз би трябвало да плащам на пастирите си, че ми позволяват да им служа, а не те да плащат на мен.

Колебая се дали да напиша това, за да не излезе, че се хваля, но се надявам, че ще избереш да повярваш, че съм ръководен от мотива да бъда полезен. Когато най-напред започнахме служението, двамата с Лиза решихме, че моите хонорари за писането ще отиват за *Messenger International*. Вече съм написал над двадесет книги, за всяка от които съм отделил между 400 и 450 часа за написване и редакция. Това означава, че съм инвестирал почти девет хиляди часа, което прави над три години писане по осем часа на ден, включително и през уикендите. С две думи, не ми е било плащано за тези три години. Правя го, понеже моята дарба е такава и така се усъвършенствам в призванието си.

Мога честно да кажа, че ако трябваше да избирам дали да правя това или да получавам по \$200 000 годишно като инженер, бих избрал писането, без да се замисля. Ето защо апостол Павел заявява:

На мен е поверено настояничеството над евангелието, било че ми се плаща или не. Тогава каква е моята награда? В това постоянно да депозирам Благата вест в сърцата на хората – доброволно, безплатно и без да настоявам за правото си да бъда финансово подкрепян (1 Коринтяни 9:17-18, *The Passion Translation*).

Към кого си привлечен?

Това какви хора те привличат също е доста показателно за твоето призвание и дарби. Определени личности пробуждат и отключват дарбите в теб. Открий своето племе – онези, които имат сходни дарби и призвания на твоите. Те ще изиграят ключова роля в това да разбереш кой си и как Бог те е надарил. Твоето племе се състои от хора, които те приемат и те разбират.

Аз обичам да общувам с други служители, с които да раз-

исквам приключенията и предизвикателствата в служението и, разбира се, Божето слово. Също така обичам да се срещам с предприемачи и бизнесмени. Това са все силни области в моя живот.

Ръководенето на служение има много сходства с ръководенето на бизнес. На двамата с Лиза ни се е налагало да действаме като предприемачи. Когато бяхме млади, не познавахме служения, които да правят точно онова, което ние възнамеряваме да правим; нямаше от кого да вземем пример. Наложихме се сами да си проправим път. Ето защо бизнес предприемачите винаги са пробуждали в мен неща, които ми помагат да върша онова, към което съм призван, по по-ефективен начин.

Ако те влече интериорния дизайн, ще се чувстваш комфортно сред други дизайнери. Ако си лекар, ще те вдъхновяват разговорите с други лекари. Ако си музикант, други музиканти ще ти помагат да разпалваш дарбата си. Бих могъл да продължа да изреждам още дълго; когато откриеш своето племе, ще можеш по-лесно да откриеш и дори да изявиш своята дарба.

Както вече казах, важно е да запомниш, че отговорът на нито един от тези въпроси не бива да измества личното ти време на търсене на Бога за онова, към което Той конкретно те е призовал. Ако се бях вслушал в съветите на повечето служители в годините на моето формиране, бих си избрал някой град и бих основал църква като пастир. Малцина бяха тези, които можеха да видят уникалните и различни призвания и дарби, които бяха върху мен и Лиза. От друга страна, имаме няколко мъдри съветника, които ни помогнаха да поемем в посоката, която усещахме в сърцата си.

РАЗВИВАЙ СВОЯТА ДАРБА

Нека сега да насочим вниманието си към втората част на стиха, с който започнахме: **Всеки от вас трябва да поеме отговорността да сътвори най-доброто от живота си** (Галатяни 6:5, *Message*). Бог е вложил във всеки от нас потен-

циала да изгражда своя живот, което съдейства за изграждането на Царството. Но рано или късно всички ние трябва да осъзнаем факта, че не е достатъчно да притежаваш потенциал – нужно е да го реализираш.

Само колко тъжно би било на края на живота си да осъзнаем, че не сме дали всичко, което сме могли. В съдния ден болката от разкаянието би била непоносима, след като разберем какво е можело да бъде – и, което е още по-лошо, животът на колко много хора не е бил докоснат заради нашата немарливост да развием онова, което Бог ни е поверил.

Още отсега вземи решение – че един ден ще умреш празен, без да си задържал нищо. Ще си излял всичко от себе си и ще си останал празен. Светът се нуждае от онова, което имаш – дадените ти от Бога дарби.

Интересно прозрение за дарбите, които Бог ни е дал, можем да открием в Притчи 18:16:

Подаръкът, който дава човек, отваря място за него и го привежда пред големците.

Дарбата „отваря място“ за теб и те привежда пред „важни хора.“ Да „отворя място“ означава „да създам пространство“, „Пространството“, за което говорим тук, касае две неща. Първо, твоята дарба ти отваря място да реализираш своя потенциал, като свързва мястото, където се намираш, с мястото, където би могъл да бъдеш. Второ, дарбата ти отваря място да бъдеш издигнат към нови нива в предназначения ти път. Имай предвид, че с всяко издигане, се изисква по-високо ниво на умения. Соломон пише:

Ако си уникално надарен в работата си, ще се издигнеш и ще бъдеш повишен. Няма да останеш назад (Притчи 22:29, *The Passion Translation*).

Размисли за Давид. В 1 Царе 16 четем как цар Саул е измъчван от нечист дух, понеже Господният Дух се е оттеглил от него. Отчаяно търсейки избавление, Саул нарежда на слугите си да потърсят и да му доведат някой надарен

музикант.

Един от по-младите слуги отговаря: **Виждал съм сина на витлеемеца Йесей, който свири изкусно** (1 Царе 16:18, *Amplified Bible, Classic Edition*). Давид беше не просто надарен; той беше изкусен музикант. Какво го направи изкусен? Бе развил дарбата си, което му отвори място да напредва в своето призвание.

Дали е възможно много хора да не напредват в призванието си, понеже техните дарби не са достатъчно развити? Дали степента, в която сме развили дарбата си, определя степента, в която можем да бъдем издигнати?

Нека отново да погледнем Павловите думи към Тимотей, които цитирахме в предходната глава. Но този път ще обърнем внимание и на лекарството, което той предлага на своя духовен син:

Не пренебрегвай дарбата, която имаш, [онова специално дарование], което ти беше директно придадено... Практикувай, култивирай и размишлявай върху тези задължения; отдай им се изцяло [като твое служение], така че напредъкът ти да бъде явен за всички (1 Тимотей 4:14-15, *Amplified Bible, Classic Edition*).

Можем да научим толкова много от тези думи. Свидетели сме как различни мъже и жени се развиват успешно в определени области. Понякога е лесно да омаловажим техния успех, като кажем: „Те са родени със специална дарба.“ Истината е, че те, както и ти, действително имат вродена дарба, която са избрали да усъвършенстват. С други думи, само защото не ги виждаш да работят върху своята дарба, не означава, че те не са вложили сериозни усилия, за да я развият.

Както споменахме в предходната глава, Павел най-напред отправя предупреждение към Тимотей да не пренебрегва дадената му от Бога дарба. Ние пренебрегваме своята дарба, като не ѝ обръщаме особено внимание. На Тимотей се казва, че напредъкът му ще стане явен, когато той изцяло

се отдаде на развиването на своята дарба, което, по думите на Павел, ще стане чрез упражнение, култивиране и размишление. Нека накратко да се спрем на всяко от тези неща.

УПРАЖНЕНИЕ

Според речника на Мериъм-Уебстър, да практикуваш означава „да изпълняваш или да работиш върху нещо многократно, за да се усъвършенстваш”. Скрытата работа определя нашето публично представяне, понеже ние винаги ще се представяме според степента, в която сме се упражнявали. Лесно е да се възхитим на някаква забележителна публична изява, без да се замислим за седмиците, месеците и годините на системни упражнения и упорит труд, които са довели до постигането на подобно ниво.

Според експерти в областта на науката за човешкото поведение и ефективност, са необходими около десет хиляди часа практика, за да овладееш във висша степен или да усвоиш дадено умение. Професор К. Андерс Ериксон от Държавния университет на Флорида обаче оспорва традиционните схващания, че „практиката усъвършенства”. Професорът прави крачка напред, като разкрива, че десетте хиляди часа упражнения са недостатъчни, ако нещата се извършват машинално, при липсата на целенасочено желание за усъвършенстване. Той определя подобен тип практика като „целенасочена практика”. Ето какво пише:

И така, ето какво представлява целенасочената практика накратко: Да излезеш от зоната си на комфорт, но да го направиш осмислено, с ясни цели, с план за постигане на тези цели и идея как да следиш своя напредък.²¹

Ако не положим усилия да излезем извън пределите на нашия комфорт и умения, никога няма да пораснем. Ако не сме „целеустремени”, опасността е, щом веднъж достигнем нивото на „достатъчно добро”, лесно да изпаднем в самодоволство. После е само въпрос на време да започнем да проявяваме небрежност, което, в крайна сметка, ще окаже

отрицателен ефект върху работата ни и ще възпрепятства бъдещото умножаване.

Да развиващ силните си страни е освобождаващо, не ограничаващо. Това увеличава твоя потенциал за умножаване. Не че не трябва да развиваме и слабите си страни и да придобиваме нови умения, но е важно да се фокусираме и да инвестираме в областите, в които можем да разгърнем потенциала си най-успешно.

Аз съм за придобиването на нови умения, ако това не те кара да пренебрегваш областите, в които си призован.

Важно е да разберем следното: Израстването не е автоматично; то изисква решение на волята. Ако не се упражняваме постоянно, за да станем „умели“ в своите дарби, никога няма да можем да разберем какъв е пълният ни потенциал. Ето защо не бива да спираме да работим върху личното си израстване. Повечето хора искат да постигнат велики неща в живота си, но не всеки е готов да положи нужните усилия, за да стане велик. Великите награди биват заслужени чрез упражнение.

Култивиране

Упражнението има по-голяма практическа насоченост, докато култивирането е по-скоро в сферата на обучението. Да „култивираш“ означава да „развиеш или усъвършенстваш чрез обучение или трениране; да съдействаш за растежа и развитието на нещо.“²²

Можеш да свържеш думата *култивирам* с „личното съветване“. То е от съществена важност за личното ти развитие, тъй като ти предоставя конструктивна критика и насоки, каквито не би могъл да си осигуриш сам. Всеки, който се е усъвършенствал в своите дарби, е получавал съвети и напътствия от другите някъде по пътя. Чудесното при личните съветници е, че те виждат твоя потенциал и са готови да го извлекат от теб – дори това да включва по-остро отношение!

Личното съветване може да се осъществи между настав-

ник–наставляван, баща-дете, майка-дете, учител-ученик, чрез обучителни взаимоотношения, чиракуване, стажове и индиректно чрез книги, курсове и множество други източници, с каквито разполагаме.

Друг начин да се образоваш в сферата, в която си надарен, е да се събираш с хора, притежаващи подобни дарби. Както вече споменах, това е да „намериш своето племе”. Когато си в компанията на хора, с които имаш сходни таланти и увлечения, това ви дава възможност да си сътрудничите и заедно да създавате нови неща.

През 30-те и 40-те години на миналия век група писатели – известни като клуба на *Инклингите* – се събират в отделна стая в една кръчма недалеч от Оксфордския университет. Сред тези литератори ентусиасти са К. С. Луис и Дж. Р. Р. Толкин. Целта на събиранията е да четат и да отправят критики към недовършените произведения на членовете на клуба – при което се раждат *Властелинът на пръстените* на Толкин и *Хрониките на Нарния* на Луис. Какво племе само!

Размишление

Да „размишлявам” означава „да разсъждавам, да съзерцавам”. Определена степен на израстване е възможна единствено ако отделяме време, за да размишляваме върху уроците, които научаваме. Когато честно следим своето израстване и се стараем да оценяваме напредъка и представянето си, ние сме в състояние да усетим кои конкретни области се нуждаят от по-голямо внимание и усъвършенстване.

Моят приятел Джон Максуел често напомня на своята публика и на читателите си, че опитът не е най-добрият учител – осмислянето на опита е такъв. Когато размишляваш върху своя напредък, се вслушвай в коментарите, които получаваеш от своите съветници и приятели, и също така се опитвай да намираш новаторски начини, по които да усъвършенстваш и използваш своите дарби. Задавай на себе си и на Бога правилните въпроси: Какво е нужно да променя? Къде съм

израснал най-много? На кои области трябва да обърна по-голямо внимание? Какво се изисква от мен, за да постигна пробив към ново ниво?

Времето, прекарано в размисъл, никога не е изгубено.

НЕ ЗАДЪРЖАЙ НИЩО

В заключение, нека отново да се върнем към Павловите думи към Тимотей:

Практикувай, култивирай и размишлявай върху тези задължения; отдай им се изцяло [като твое служение], така че напредъкът ти да бъде явен за всички (1 Тимотей 4:14-15, *Amplified Bible*, Classic Edition).

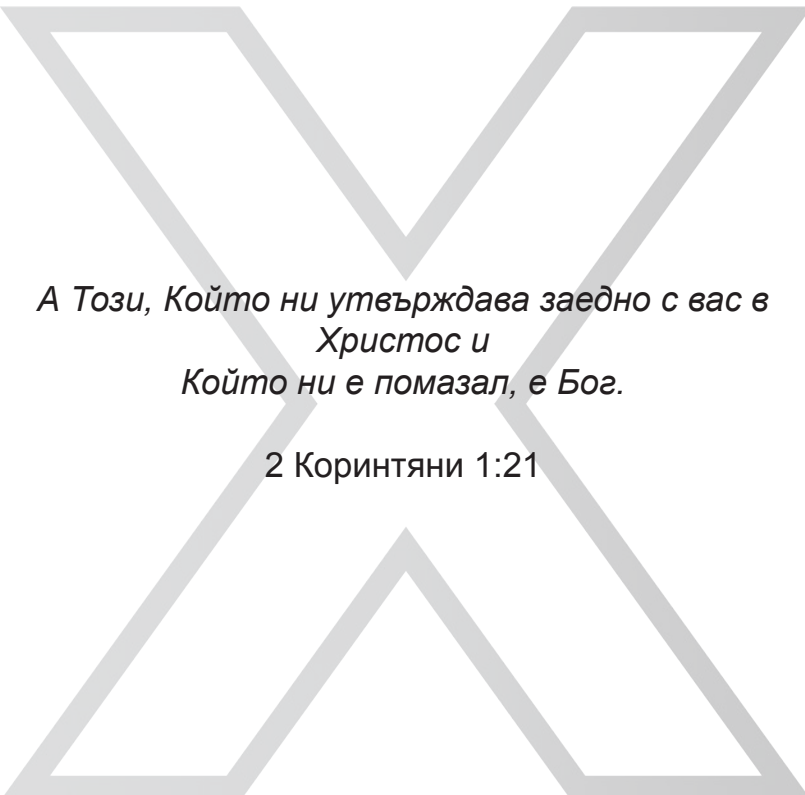
Всичко, което дискутирахме, зависи от пълната ни отдаденост да вършим онова, което Бог ни е призовал и надарил да правим. Твоето призвание изисква пълното ти посвещение. Когато с цяло сърце се отдадем на онова, което Бог ни е поверил, напредъкът ни ще стане явен за всички и ние ще умножаваме потенциала си.

Всеки от нас е отговорен да стопанисва добре поверените му дарби и да направи най-доброто, което може със своя живот. Вече видяхме, че степента, в която са развити дарбите ни, определя степента, в която можем да напредваме в областта на нашето призвание и да умножаваме своята ефективност.

Необходимо е да дадем всичко от себе си за онова, за което сме призовани в този живот. Нека да не задържаме нищо и нека се изпразним, изливайки себе си изцяло като дар пред Бога. Това означава да живееш. Това ни прави истински живи и способни да се наслаждаваме на живота в неговата пълнота.

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Не съществуват формули, чрез които да откриеш своето призвание. Въпреки че има множество източници, които да ти помогнат да разбереш в какво си добър, е необходима намесата на Създателя, за да можеш да откриеш какви са твоите дарби и призвание. Допитвал ли си се до Бога за призванието и за дарбите си? Какво ти е откривал Той?
2. В търсене на своето призвание, ние трябва да задаваме въпроси както на себе си, така и на останалите. Всичко това е част от процеса. Открий хора, на които имаш доверие, и ги попитай какво те виждат върху теб и в теб.
3. Не е достатъчно само да притежаваш потенциал – нужно е да го реализираш. Защо е важно да развиваш своите дарби? Какво се случва, когато целенасочено се усъвършенстваш в тях?

*А Този, Който ни утвърждава заедно с вас в
Христос и
Който ни е помазал, е Бог.*

2 Коринтяни 1:21

Помазан

Неотдавна, на Деня на благодарността, цялото семейство се бяхме събрали около масата в трапезарията. Лиза ни бе подготвила невероятно пиршество. Наслаждавахме се на прекрасната храна и на възможността да прекараме време заедно. Усетих, че като баща трябваше да кажа нещо на семейството си, както и на няколкото члена на нашия екип, които бяхме поканили.

След като се помолих вътрешно, в сърцето ми дойде ето това слово: „Скъпи мои, вече съм шейсетгодишен и до голяма степен като баща се чувствам отговорен да ви дам някакъв мъдър съвет. Ако ме попитате кое е най-важното нещо, което двамата с Лиза сме постигнали в ходенето си с Бога през последните четиридесет години, бих ви отговорил следното: Да бъдем верни на принципите си.

През годините много пъти сме имали поводи да „зарежем всичко“, както се казва. Както и поводи да правим компромиси с истината заради лична изгода и себеиздигане или да смекчим някое изпитание, през което сме преминавали. Но винаги сме избирали да се държим за истината като наша котва, независимо колко болезнени са били обстоятелствата.

Йов казва нещо много мъдро в неволята си: **Но това ще ми бъде още утеха (Да! Ще се утвърдя сред скръб, която не ме жали.), че аз не утаих думите на Святия (Йов 6:10).** Когато съм допускал грешки (а те никак не са били малко), съм бързал да се покая и да поискам прошка, както от Бога, така и от хората. Сега виждам невероятните благословения, до които е довело неотменното покорство към истината. Бог е толкова милостив.

ПОМАЗАНИЕТО

Огромно благословение, произтичащо от неотклонното следване на истината, е „помазанието“. За да разберем това, нека да насочим поглед към великата ординация – денят, в който Бог Отец провъзгласи Исус за Цар на небето и на земята:

Възлюбил си правда и си намразил беззаконие, затова, Боже, Твоят Бог Те е помазал и е излял върху Теб миро на блаженство повече, *отколкото върху който и да било от Твоите приятели* (Евреи 1:9, *The Passion Translation*).

Обърни внимание на думата *затова*, тъй като тя е от съществено значение за разбирането на основната истина. Исусовата непоклатимост по два въпроса доведе до голямо благословение и Неговият пример трябва да е наш стандарт. Исус обичаше правдата. Това е гръцката дума *дикайосдне* и се определя като „съобразяване с изискванията на по-висша власт”.²³ Но в същото време Той мразеше беззаконието. Има много християни, които не харесват беззаконието, но не такова е отношението на Исус: Той го мрази. Гръцката дума за “беззаконие” е *аномла* и означава „непокорство към властта на Бога”. Исус мразеше всичко, свързано с незачитането на Божиата власт. Точка. Исусовото неотменно покорство, независимо от трудностите, беше причината помазанието върху Неговия живот да е по-мощно от това върху Неговите братя.

Защо приключвам тази книга за умножаването с коментар за помазанието? Отговорът е прост, но много важен: *Помазанието е това, което предизвиква умножаване с вечна стойност по отношение на дадените ни от Бога дарби*. Погледни на него като на подобрител на онова, което си надарен да правиш. Ще дам два кратки примера.

Чувал съм хора със страхотни гласове, които много са ми харесвали, но съм чувал и такива с не толкова впечатляващи гласове, които обаче са докосвали сърцето ми по-дълбоко и са предизвиквали в мен промяна. Разликата е била в по-

мазанието. Също така съм чувал хора да представят послания с много сериозно съдържание, и все пак други, не дотам впечатляващи послания са ме докосвали по-дълбоко на сърдечно ниво и са предизвиквали промяна в поведението ми. Разликата е била в помазанието.

Същото е валидно за всички Божии слуги, независимо от сферата, в която са призвани – в правителството, бизнеса, изкуствата, образованието и т.н. Цар Давид заявява:

Но моят рог (символ на изключителна сила и величествена благодат) Ти си издигнал като този на див вол; помазал си ме с прясно миро
(Псалм 92:10, *Amplified Bible*, Classic Edition).

Думите му са толкова красноречиви. Според някои от водещите коментари върху стиха, тук акцентът не е върху „дивия вол“, а по-скоро върху идеята, че “Ти си ме направил много силен”. Помазанието носи радост. Бог го нарича миро на блаженство или радост, което според Словото е наша сила (вж. Неемия 8:10). С две думи, псалмистът заявява, че помазанието ни прави силни. То дава тласък и укрепва дарбите в нашия живот, за да принасяме вечен плод.

Вярвам, че това е един от неизречените, животопроменящи аспекти в притчата за талантите и за мнасите: Трудът на двамата слуги, които умножиха онова, което им бе поверено, бе получил тласък чрез помазанието. Казвам „неизречен“, понеже тази истина е извлечена от гореспоменатите библейски пасажки. За да постигнат умножаване, за тях беше важно постоянно да се подчиняват и през ум да не им минава да проявят непокорство към инструкциите на техния господар, така привличайки помазанието, което да подсили дарбите им.

Давид говори за свежо миро. Помазанието не е някогашно събитие, а по-скоро благословение, което започва и не секва за този, който неотклонно се движи в покорство към Бога. То не е нещо, придобито в даден минал момент, а после взимано за даденост, понеже вече „го имаме“. Самсон имаше помазанието, но не го поддържаше свежо. Той напра-

ви компромис и прояви неподчинение; не мразеше беззаконието. На няколко пъти му се размина, но, в крайна сметка, грехът му го застигна. Словото гласи:

И силата му се оттегли от него. Тогава тя [Далила] каза: Филистимците те нападат, Самсоне! И той се събуди от съня си и си каза: Ще изляза, както друг път, и ще се отърва. Той обаче не знаеше, че Господ се беше оттеглил от него (Съдии 16:19-20).

Самсон не знаеше, че помазанието се е вдигнало. Ето защо Давид, след проявеното от него непокорство по отношение на Витсавее, горещо се моли:

Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мене, да не ме отхвърлиш от присъствието Си, нито да отнемеш от мене Святия Си Дух. Върни ми радостта на спасението Си; и освобождаващият Дух нека ме подкрепи (Псалм 51:10-12).

Викът на Давидовото сърце, неговата гореща молба, беше помазанието да не се оттегли от живота му и той знаеше, че това ще зависи от неговата лоялност и неизменно покорство към Бога.

Нека да продължим да изследваме помазанието и на кого се дава то. Отново разгледайте думите на Павел, представени в началото на тази глава:

А Този, Който ни утвърждава заедно с вас в Христос и Който ни е помазал, е Бог (2 Коринтяни 1:21).

Думата „помазал“ тук е гръцкката дума *хрио*. Тя означава „да определя някого за изпълнението на дадена задача, с идеята за свръхестествено одобрение, благословение и надаряване - да помажа, да определя, да назнача”.²⁴

Има ключови думи, които няма как да бъдат пренебрегна-

ти. Думата *одобрение* се определя като “авторитетно разрешение или съгласие във връзка с някакво действие”. Накратко, помазанието е *божественото одобрение за действие*. Исус заявява: **Духът на Господа в върху Мене, защото Той ме е помазал да...** (Лука 4:18). Помазанието беше Божието одобрение върху Исус да извърши нещо. По подобен начин, апостол Петър изтъква: **Как Бог помаза със Святия Дух и със сила Исус от Назарет, Който обикаляше да прави благодеяния...** (Деяния 10:38). Отново става въпрос за действие.

Друг важен аспект във връзка с *хрио* е изразен чрез думите *определям* или *назначавам*. Когато служим на Бога, винаги има период на изпитване. Изпитва се нашето покорство, преди да бъдем назначени или помазани.

Майк, чиято история споделих в девета глава, е сериозно изпитан, когато Бог изисква от него да даде последните си 200 долара. Изпитът за мен и Лиза беше дали ще останем верни на дадената ни свише директива да пишем – дори когато нито един издател не прояви интерес към първите ни две книги и търсенето от страна на общата читателска аудитория беше изключително ниско.

Исус неведнъж казва: **Мнозина са призвани, но малцина са избрани** (Матей 20:16 и 22:14). Вярвам, че думата *мнозина* се отнася за всички, които Му принадлежат. Всеки от нас има божествено призвание. Думата *избрани* обаче означава „назначени” и, за съжаление, според думите на Исус, такива хора са „малцина”. Защо? Има изпитателен процес, през който трябва да преминеш. Прочети внимателно следните думи: **Поздравете одобрения за верен в Христос Апелий** (Римляни 16:10).

Апелий беше подложен на тест, както се случва с всички, които желаят да извървят пътя към своето призвание. Той очевидно бе издържал теста и бе обявен за избран или одобрен. От принципите на Словото знаем, без това да е изрично споменато, че Апелий е бил помазан, понеже дарбата му бе подсилена чрез Божието докосване.

Толкова много хора преждевременно се самоназначават

в областта, в която действително са призовани, но те не бива да търсят собственото си одобрение, а това на Бога:

Защото не е одобрен този, който сам себе си препоръчва, а този, когото Господ препоръчва
(2 Коринтяни 10:18).

Нека отново да се върнем към празничната трапеза за Деня на благодарността. Искрах семейството и членовете на екипа ми, които присъстваха, да разберат, че неотменната любов към правдата и покорството и омразата към беззаконието са от съществена важност за осъществяването на нашата съдба, понеже подобна неотклонност привлича помазанието.

Като се обърна назад към нашия живот, мога да кажа, че двамата с Лиза сме се покорявали на Бога в много трудни моменти: често това покорство е изглеждало контрапродуктивно, дори възпрепятстващо, по отношение на нашето израстване, благополучие, популярност и редица други лични облаги, от които привидно сме се отдалечавали. Но онова, което в краткосрочен план се е явявало в наш ущърб, всъщност, в крайна сметка, се е оказвало ключът за някоя важна врата в разгръщането на нашата съдба.

ЗАДАЧАТА, КОЯТО Е ВЪЗЛОЖЕНА НА ТЕБ

Ти си призван като всички останали – в това число героите на вярата. По всяка вероятност призванието ти не е в рамките на организирания църковен свят, понеже само някои – съвсем малък брой хора – са призвани в тази сфера. Ти имаш привилегията да се усъвършенстваш, да се изявяваш в областта, където си изпратен.

- Даниил *се изявяваше* в сферата на управлението на Вавилон (вж. Даниил 6:3).

- Йосиф *се изявяваше* във великата египетска нация (вж. Битие 41:39).

- Фива *се изявяваше* като служител на Евангелието в Кенхрия (вж. Римляни 16:1).

Твоето призвание не е по-различно. Ти си уникално надарен. Бог ти е дал необходимите способности, за да изпълниш своята мисия.

Чуй какво казва Словото за Веселеил и за неговия екип от работници: **Господ е надарил Веселеил, Елиав и останалите изкусни майстори с мъдрост и способност да извършват каквато и да било работа за изграждане на светилището** (Исход 36:1). Тези мъже не притежаваха способностите на Моисей, на Аарон и на синовете му да говорят Божието слово и да служат на хората. Но пък бяха надарени да работят с ръцете си, за да изградят скинията.

Ти също си надарен да изградиш Божиата скиния с уменията, които Той ти е дал. Това светилище обаче не е направено от злато, сребро, бронз, скъпоценни камъни, язовски кожи, висон, акациево дърво и какви ли не други материали, използвани при изграждането на старозаветната скиния или храма в Ерусалим. Днес Божиата скиния се съгражда от живи камъни – човешки същества – които се враждат за Божие обиталище (вж. 1 Петрово 2:5 и Ефесяни 2:20-22). Ти си надарен да изграждаш хора за Божия слава.

Дадена ти е власт да умножаваш. Ние сме настойници на дарбите, които Бог ни дава и Неговото желание е ти и аз да Му върнем умножен плода от тези дарби. За да умножаваме, ние трябва да се стремим към небесните стратегии. Принципите можем да научаваме чрез различни лидери, но тези небесни стратегии са лични; не е възможно да бъдат научени чрез книга или в класната стая.

Като лидери, ние можем само да те насърчаваме да търсиш Него и да слушаш гласа Му. Покорявай Му се дори за привидно незначителните неща. Онова, което, в крайна сметка, се умножава, на пръв поглед е нещо съвсем обикновено. Не забравяй, точно синаповото семе, което е по-малко от всички останали семена, произраства в едно от най-големите дървета.

Ти умножаваш, когато инвестираш. Това може да се случва по най-различни начини, но когато сме щедри, ние жънем благословения. Ако семето си остане незасадено

(неинвестирано), то си остава самичко, но когато бъде инвестирано, произвежда изобилна жътва. Във всеки момент ти можеш или да скъташ жътвата си, или да я реинвестираш. Никога не спирай да инвестираш; това е ключът към следващото ти ниво на ефективност.

Слугуването те зарежда. Ако мотивът ти е различен от това да слугуваш, в крайна сметка, ще се озовеш на място, където не би искал да бъдеш. Може да изглеждаш много добре в очите на другите, но ще си лишен от страст. Светлината на лампата ти ще продължава да намалява, докато накрая напълно изгасне. Но не се притеснявай – Той няма да угаси замъждял фитил. Господ постоянно ще се стреми да привлече вниманието ти, да разпали твоя огън (вж. Исаия 42:3). Независимо с какво се занимаваш, стреми се да служиш, обичай нелицемерно и преодолявай всички трудности, с които се сблъскваш.

Желай помазанието. То е твоят подобрител и придава вечна стойност на работата ти. Помазанието увеличава твоята сила и те прави да се открояваш в областта, в която си призван. Разграничава те от онези в света – та дори и в църквата – които използват дадените им от Бога дарби с егоистични или светски мотиви.

Необходима ти е вяра. Това е единственият начин да умножаваш дадения ти от Бога потенциал. Без вяра „не е възможно да се угоди на Бога“ (Евреи 11:6). За да нараства вярата ти, ти трябва да слушаш Божието слово. Казано е: **Вярата е от слушане, а слушането – от Христовото слово** (Римляни 10:17). Необходимо е да слушаш, да слушаш и пак да слушаш, за да може Божието слово да се утвърди здраво в сърцето ти. Ето защо би било добре да четеш и препрочитаеш тази книга. Но не просто да я четеш! След като си прочел нещо, размишлявай как тези истини се отнасят за теб – а после ги прилагай. Нека Словото, което е систематично изложено в настоящата книга, да влезе в духа ти чрез четене, размишление и молитва до степен, в която да повярваш, че си призван да умножаваш, независимо как изглежда животът около теб. Това убеждение вътре в

теб за силата на умножаването трябва да се засилва и да заглуши онова, което външните обстоятелства се опитват да ти внушат.

И най-накрая, не забравяй, че Бог е откъм теб! Надеждата казва:

Защото аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисли за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда (Еремия 29:11).

И отново, недвусмислено ни се казва:

И така, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще бъде против нас? Онзи, Който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как няма да ни подари заедно с Него и всичко? (Римляни 8:31-32).

Вслушай се в тези думи, а не в обезсърчителните твърдения, идващи от *бога на този свят* – главния обвинител и обезсърчител. Твоят Създател е твоят Баща, който желае да успяваш в труда, който те е призовал да извършваш.

Като баща във вярата, който вече е прехвърлил шейсетте, аз също съм на твоя страна! Насърчавам те да стигнеш по-надалеч, отколкото аз и моите съслужители сме успели да стигнем. Ние служим на един и същи Цар, граждани сме на едно Царство, споделяме един дом, една вяра, една мисия – да изградим дома Господен, в който Той ще обитава през вечността.

Нека да работим заедно. Нека да станем едно и да поддържаме единството. Нека да видим славата Му още веднъж да изпълни Неговото обиталище. Няма друго разрешение за световните проблеми.

Аз те обичам, но по-важното е, че Бог Отец, Исус Христос Синът и Святият Дух дълбоко те обичат. И *Тяхната любов към теб трае до века.*

А на Онзи, Който може да ви пази от препъване, подхлъзване или падане и да ви представи непорочни (безукорни и съвършени) в присъствието на Своята слава в триумфална радост и ликуване [с неизразима, възторжена наслада], на единствения Бог, наш Спасител чрез Исус Христос, нашия Господ, да бъде слава (великолепие), величие, мощ и господство, сила и власт преди всички векове, сега и завинаги (до вечни векове).

Амин (така да бъде).

Юда 24-25, *Amplified Bible*, Classic Edition

ВЪПРОСИ ЗА РАЗМИСЪЛ

1. Помазанието задвижва дадените ни от Бога способности за умножаване. Как се култивира помазанието? Как то съдейства за изявяването на твоите дарби?
2. Как може помазанието да се запази свежо в живота ти? Какво се случва, ако помазанито бъде взето за даденост?
3. В каква област на живота си призован, където можеш да предизвикаш промяна? По какъв начин помазанието би могло да те направи да се отличиш в тази конкретна област на влияние?

*Защото ако изповядаш с устата си,
че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си,
че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш.
Защото със сърце вярва човек и се оправдава, а с уста
прави изповед и се спасява.*

Римляни 10:9-10

Приложение

Спасение, достъпно за всички

Бог иска да изживееш живота в неговата пълнота. Той горещо се интересува от теб и има план за живота ти. Но има само един начин да поемеш по пътя към реализиране на твоята съдба: като приемеш спасение чрез Божия Син Исус Христос.

Чрез смъртта и възкресението на Исус, Бог направи път, чрез който ти да влезеш в Царството като Негов възлюбен син или дъщеря. Жертвата на Исус на кръста ти дава свободен достъп до вечния и изобилен живот. Спасението е Божият дар за теб; не можеш да направиш нищо, за да го спечелиш или заслужиш.

За да приемеш този скъпоценен дар, най-напред трябва да признаеш своя грях, че си живял откъснат от Създателя си – понеже това е в основата на всички грехове, които си извършвал. Твоето покаяние е от жизненоважно значение, за да приемеш спасение. Петър разясни това в книгата Деяния в деня, когато броят на повярвалите достигна пет хиляди: **Затова покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви** (Деяния 3:19). Словото заявява, че всеки от нас е роден като роб на греха. Това робство се корени в греха на Адам, който пръв прояви съзнателно непокорство. Да се покаеш означава да избереш да не се съобразяваш със себе си и със сатана – бащата на всяка лъжа, а да се обърнеш в покорство към своя нов Господар, Исус Христос – Този, Който е дал живота Си за теб.

Трябва да Му повериш господството над твоя живот. Да направиш Исус „Господ“ означава да Му дадеш собствеността над живота си (дух, душа и тяло) – всичко, което си и което притежаваш. Той да придобие абсолютна власт над живота ти. В мига, в който направиш това, Бог те избавя от тъмнината и те прехвърля в светлината и славата на Своето

царство. Ти просто преминаваш от смърт в живот – ставаш негово дете!

Ако искаш да приемеш спасение чрез Исус, може да се помолиш със следните думи:

Татко небесни, признавам, че съм грешник и че съм се отклонил от праведните Ти стандарти. Заслужавам вечно наказание за своя грях. Благодаря Ти, че не си ме оставил в това състояние, понеже вярвам, че си изпратил Исус Христос, Твоя единороден Син, Който се роди от девицата Мария, за да умре заради мен и да понесе наказанието на кръста. Вярвам, че Той възкръсна на третия ден и сега седи от дясната Ти страна като мой Господ и Спасител. Затова днес аз се покаявам за това, че съм се отклонил от Теб и изцяло предавам живота си на господството на Исус.

Исусе, изповядвам Те като мой Господ и Спасител. Влез в живота ми чрез Своя Дух и ме направи дете на Бога. Отричам се от делата на тъмнината, които някога съм следвал, и от този ден нататък вече няма да живея за себе си. Но чрез твоята благодат ще живея за Теб, Който предаде Себе Си за мен, за да живея вечно.

Благодаря Ти, Господи; сега животът ми е изцяло в Твоите ръце и според Словото Ти, аз никога няма да се посрамя. В Исусовото име, амин.

Добре дошъл в Божието семейство! Насърчавам те да споделиш радостната новина с някой друг вярващ. Също така е важно да се присъединиш към местна църква, която изповядва Библията и да общуваш с хора, които да те подкрепят в пътя на вярата. Чувствай се свободен да се свържеш с нашето служение (можеш да посетиш *MessengerInternational.org*), за да ти помогнем да намериш църква в твоя район.

Ти току-що се отправи на най-забележителното пътешествие. Пожелавам ти да израстваш в откровение, благодат и приятелство с Бога всеки ден!

БЛАГОДАРНОСТИ

Книгата, която държиш в ръцете си, е плод на екипна работа – затова искам да изкажа своята благодарност към съработниците, които допринесоха за създаването ѝ:

Брус Нигрен: Благодарен съм за твоята експертна намеса при редактиране на съдържанието. Ти взе написаното от мен и, без да променяш посланието, го превърна в по-добро четиво. Също така ти благодаря за провокиращите въпроси, които ми задаваше, за да може, в крайна сметка, книгата да бъде по-точна и силна.

Кори Ембърсън, Лора Уилбър и Лоран Джонсън: Благодаря ви, че се погрижихте граматиката, пунктуацията и стилът на това послание да са изрядни и последователни. Възхищавам се на дарбата ви.

Крис Пейс: Благодаря ти за безкрайното насърчение докато четеше този ръкопис глава по глава в процеса на неговото създаване. Също така ти благодаря, че ми помогна да оформя глава 14. Съдействието ти е безценно.

Адисън Бивийър: Благодарен съм за твоите редакторски умения и провокиращи въпроси, които направиха посланието по-добро и прецизно. И най-вече съм благодарен, че си мой верен син, който винаги ме насърчава.

Алън Нигрен: Благодарен съм за прекрасния дизайн и оформлението на книгата и на корицата. Възхищавам се на дарбата ти!

Към екипа на *Messenger International*: Всеки от вас прави толкова много зад кулисите за изграждане на Божието царство. Ще се радвам заедно с вас в деня, когато Исус щедро ще възнагради всеотдайната ви служба.

Святи Божи Душе: Най-голямата ми благодарност е отправена към Теб! Това послание никога не би видяло бял свят без Твоето водителство и мъдрост. Безкрайно съм Ти благодарен за това, че постоянно ми разкриваш моя Господ и най-голяма любов Исус Христос. Обичам Те с цялото си сърце и за мен е чест да Ти служа и да си партнирам с Теб.

БЕЛЕЖКИ

1. Zodhiates, Spiros. The Complete Word Study Dictionary: New Testament. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.
2. Arndt, William, Frederick W. Danker, and Walter Bauer. A Greek— English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature. Chicago: University of Chicago Press, 2000.
3. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. Greek— English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains. New York: United Bible Societies, 1996.
4. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. Greek— English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains. New York: United Bible Societies, 1996.
5. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. Greek— English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains. New York: United Bible Societies, 1996, and Zodhiates, Spiros. The Complete Word Study Dictionary: New Testament. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.
6. Zodhiates, Spiros. The Complete Word Study Dictionary: New Testament. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.
7. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. Greek— English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains. New York: United Bible Societies, 1996.
8. Zodhiates, Spiros. The Complete Word Study Dictionary: New Testament. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.
9. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. Greek— English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains. New York: United Bible Societies, 1996.
10. Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. Greek— English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains. New York: United Bible Societies, 1996.

ИСТОРИЯТА НА БРАКА

Имало едно време... в което бракът е бил завинаги. Бил е завет, който е свързвал един мъж с една жена в едно. Това втъкаване на двамата ги е правило по-силни, по-благородни и ги е превръщало в по-ярки примери затова какви са създадени да бъдат. Те са били по-добре заедно, отколкото всеки от тях е бил поотделно. Брачната церемония е била само едно начало. Тя е била пътят към изграждането на тяхното вечно щастие. Всеки избор и действие са имали за цел да конструират живота, който е символиизирал техния съюз. Съпругът и съпругата са поемали към непознатото със слети сърца, ръце и гласове, за да изразяват любовта на своя Създател.

Как сме успели да изгубим всякакъв допир с тази дълбока приказка за любовта? В „Историята на брака“ Джон и Лиза Бивиър ви канят да преоткриете Божия оригинален план. Независимо дали сте семейни, несемейни, сгодени, вашата история е част от Неговата...

Налична на: [MessengerX.com](https://messengerx.com)

ЛЪВИЦЕ, ИЗДИГНИ СЕ

Събуди се и промени света около теб

Когато лъвицата се събужда от дрямката си, това представлява един невероятен образ на сила, страст и красота. Дори самото ѝ присъствие владее над пейзажа, предпазва малките ѝ и дава сила на лъва. Когато са събрани заедно, лъвиците се превръщат в творческа и стратегическа сила, действащи като едно, за да променят заобикалящата ги среда.

В книгата *Лъвице, издигни се!* Лиза Бивиър – автор и говорител, разказва за живота и образа на лъвицата - от една страна, свиреп, но от друга, нежен. Разкривайки удивителни характерни черти на това невероятно творение, Лиза предизвиква жените да се заредят с нов ентузиазъм, сила и цел.

Пълна с прекрасни прозрения от природата, както и със стойностни библейски препратки, книгата *Лъвице, издигни се* е призив към жените да се изправят със сила и в многочисленост, за да променят света около тях.

Ние сме Неговите лъвици, които са будни.

Налична на: MessengerX.com

ДВИЖЕН ОТ ВЕЧНОСТТА

**Нека всичко в живота ви си струва днес
и за вечността**

Животът тук на земята е като пара, но въпреки това мнозина го живеят така, сякаш няма нищо от другата страна. Начинът, по който живеем живота си, ще определи как ще прекараме вечността. Писанията ни казват, че ще има различни степени на награди за вярващите – като започнем от това да видим как всичко, което един човек е постигнал, се изпепелява в съда, чак до това да царуваме с Христос.

Говорейки върху принципа от II Коринтяни 5:9-11, Джон Бивър ни напомня, че всички вярващи един ден ще застанат пред Христос, за да получат онова, което са си заслужили в живота. Много от нас ще бъдем шокирани да научим, че повечето от времето си сме прекарвали в неща, които изобщо нямат никаква стойност и не носят никакви вечни награди.

Как тогава да имаме значим живот? В „Движен от вечността“ ще откриете своя призив и ще умножите онова, което Бог ви е дал. Когато придобиете представа за вечността, вие ще имате силата да работите за вечните и трайните неща.

ДА УБИЕШ КРИПТОНИТ

*Можете ли да унищожите онова,
което краде силите ви*

Също като Супермен, който може да прескочи всякакво препятствие и да победи всеки злодей, така и последователите на Христос имат свръхестествена способност да побеждават предизвикателствата, пред които се изправят. Проблемът е, че както при Супермен, така и при нас има криптонит, който се опитва да открадне силата ни.

Разбира се, Супермен и криптонит са измислени герои. Духовният ни криптонит обаче не е.

Тази книга предоставя отговори защо толкова много от нас не са способни да преживеят божествената сила, която е очевидна в живота на вяващите от първи век.

В „Да убиеш криптонит“ Джон Бивийър разкрива какво точно представлява този криптонит, защо той компрометира общностите ни и как да се освободим от неговото робство.

Това не е книга за страхливите. „Да убиеш криптонит“ е всичко друго, но не и леко, сладникаво четиво. Тя съдържа сериозна истина за всеки последовател на Христос, който копнее да поеме по предизвикателния, но удовлетворителен път на трансформацията.

Налична на: MessengerX.com

БОЖЕ, КЪДЕ СИ!?

Открийте силата и целта във вашата пустиня

Може би сте чували Бог да ви говори, но сега Той сякаш мълчи. Може би сте напредвали във вярата, но сега Неговото присъствие не може да бъде намерено никъде. Добре дошли в пустинята – мястото между получаването на едно обещание от Бог и неговото осъществяване.

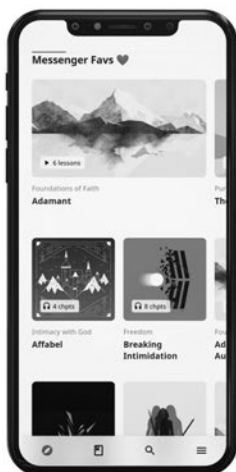
Има и добра новина – това не е безцелна пустош. Бог използва пустинята, за да ви подготви и екипира да постигнете съдбата си, ако разбира се, правилно навигирате в нея. Противно на това, което повечето от нас си мислим, преминаването през този сезон не е само въпрос на чакане на Бог. Вие също имате роля, която трябва да изиграете в преминаването през нея. И ако не искате да си губите времето и да обикаляте в кръг, важно е да научите каква е тя.

В тази проникателна книга авторът на бестселъри Джон Бивийър ще ви разкрие ключови библейски прозрения и истински истории, които ще ви помогнат да преминете през своя сух или труден сезон, така че да пристъпите към всичко, което Бог има за вас.

Налична на: MessengerX.com

X MessengerX

Пътешествие в ученичеството за всеки, навсякъде

- Безплатно достъпни на над 110 различни езика
- Налични като приложение и онлайн
- Специално подбрани ресурси, които ще съдействат за твоя растеж
- Виж откъде си тръгнал и какъв път си извървял като Христов ученик

На твое разположение е цялата библиотека на Messenger, предоставяща материали в областта на ученичеството, в това число електронни книги, аудио книги, кратки филми, видео поучения, библии и други, които можеш да гледаш, четеш или слушаш на различни електронни устройства.

MessengerX.com

Достъпни от всяка точка на света от *App Store* и *Google Play*.

Набор от материали по темата за УМНОЖАВАНЕТО

Книгата, която държиш в ръцете си, е част от Учебната програма за *умножаването* на Джон Бивийър. С помощта на тази книга и на помощните учебни материали, които можеш да откриеш на приложения DVD ROM или да изтеглиш от **MessengerX.com**, ще успееш да изследваш всяка част от това динамично и трансформиращо поучение. При правилно изучаване, то ще повлияе и ще даде тласък на християнския ти живот и ще ти помогне да правиш повече неща за Бога.

Учебната програма за умножаването съдържа следните компоненти. Добре е всички те да бъдат изтеглени на електронните ти устройства.

Умножаването – книга

Единствената част от учебната програма на хартиен носител. Също така е достъпна на DVD-то към учебната програма като електронна книга.

Умножаването – DVD ROM с учебната програма

Прикаченият диск съдържа всички материали по учебната програма в електронен формат. Този DVD ROM няма как да бъде възпроизведен на стандартно DVD устройство. Но всички файлове могат да бъдат свалени и четени на таблет, компютър или смартфон.

Умножаването – аудиокнига

Всички части на книгата за умножаването, прочетени на твоя език във формат MP3.

Умножаването – видео поучения

И 8-те видео поучения във формат MP4.

DVD ROM-ът съдържа и други книги и материали, в това число *Боже, къде си?!* и *Движен от вечността* като електронни книги.

Мултимедийни учебни материали, електронни книги и библии са достъпни за безплатно

изтегляне на:

MessengerX.com.

ВСИЧКИ ТЕЗИ МАТЕРИАЛИ ПО УЧЕБНАТА ПРОГРАМА СА ПОДАРЪК ЗА ТЕБ!

Чувствай се свободен да копираш този DVD ROM, да правиш копия на останалите материали, да ги изпращаш по имейла на свои приятели, да копираш и да поставяш текста в документи на *Word*, да изпращаш поученията до членовете на своята църква и да ги качваш в интернет, за да бъдат използвани от други хора. Разпространявай тези ресурси навсякъде, където има глад за добро поучение по Божието слово и за изпълнен със сила християнски живот.

Допълнителна информация относно отделните компоненти на набора от материали за *умножаването*:

Файловете от този DVD ROM не могат да бъдат възпроизведени на стандартен видео плеър. Понеже са „разнородни по характер“, т.е. видео, аудио и текстови файлове, те биха могли да бъдат възпроизвеждани и гледани единствено на компютър или на дигитално устройство.

Видео файловете във формат MP4 могат да бъдат качвани и възпроизвеждани на таблет или компютър.

Аудиофайловете във формат MP3 могат да бъдат качвани на аудио медиа плеър, смартфон или компютър.

Електронните книги са подходящи за качване на телефон, таблет или компютър. Те могат лесно да бъдат четени, принтирани или размножавани. Чувствай се свободен да копираш части от текста на свои лични документи!

Налични са допълнителни учебни ресурси на различни езици на

MessengerX.com и на приложението **MessengerX**.

Налични са допълнителни ресурси на български език
за безплатно видео изтегляне и видео стрийминг на
MessengerX.com и в приложението **MessengerX**

MessengerX.com

Допълнителни материали на много езици са налични
за гледане и сваляне на [youtube.com](https://www.youtube.com) & [Youku.com](https://www.youku.com)
и други сайтове за споделяне.

„НЕКА НЕ ЗАДЪРЖАМЕ НИЩО И ДА УМРЕМ ПРАЗНИ, ПРИНАСЯЙКИ СЕБЕ СИ ИЗЦЯЛО КАТО ОТВЕТЕН ДАР НА БОГА...ТОГАВА ЩЕ БЪДЕМ ИСТИНСКИ ЖИВИ И ЩЕ ВКУСИМ ОТ ЖИВОТА В НЕГОВАТА ПЪЛНОТА.“

-ДЖОН БИВИЪР

Понякога чувстваш ли се като зрител в Божието царство? Вероятно знаеш, че има нещо, което се очаква от теб, но просто не можеш да разбереш точно какво. Повечето от нас искат животът им да остави трайна следа, но си задават въпроси като:

- Как мога да бъде сигурен, че не пропускам Божиата воля за мен?
- Каква роля играят моите уникални дарби в изграждането на Божието царство?
- Как да бъда сигурен, че живея според дадения ми от Бога потенциал?
- Дали призванието ми е по-маловажно, ако не съм в „служение“?
- Как да постигна баланс между това да си почивам в Божиата благодат и да извършвам значими дела за Неговото царство?
- Как да преодолявам страха и да продължавам да се движа напред дори когато нещата изглеждат несигурни и рисковани?

В тази проникновена книга, един от най-продаваните автори – Джон Бивиър, посредством задълбочено изследване на Словото и мощни истории ти помага да промениш начина, по-който гледаш на своето призвание, и на това защо то е толкова важно за Бога. Докато разлистваш тези страници, ще бъдеш екипиран да умножиш дарбите, които Бог ти е дал, и да започнеш да разгръщаш своя потенциал. Ако си готов да размениш пасивността с една по-висша цел, твоето пътуване започва тук.

С включен диск с материали
Умножавай потенциала,
който Бог е заложил в теб

ДЖОН БИВИЪР е международен оратор и автор на бестселъри, известен с дръзкия си и безкомпромисен подход към Божието слово. Джон и съпругата му Лиза са основатели на *Messenger International* – служение, отдадено на изграждането на безкомпромисни последователи на Христос, които да трансформират нашия свят. Когато е в дома си в Колорадо, можете да откриете Джон да играе на карти със семейството си или да се опитва да убеди Лиза да се захване с голф.

Свалете този и други материали на:

MessengerX.com

MessengerX

MESSENGER
INTERNATIONAL
Messengerinternational.org

Тази книга е подарък от автора
и НЕ Е за продажба!

За допълнителна
информация,
сканирайте тук.

